

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

«M'interessa més la meua consciència
que l'opinió dels altres»
Ciceró

Any XXIX • Núm. 1.481 • 2,10 €

7 • febrer • 2008

Gairebé 6.000 persones es van congregar el 27 de gener passat al Palau de Congressos de Barcelona

Aposta ferma per la família

Ana Muro

Convocades per la plataforma cívica «Pacte per la Vida i la Dignitat», prop de 6.000 persones es van donar cita el 27 de gener passat al Palau de Congressos de Barcelona per participar en una trobada reivindicativa a favor de la família i de la vida. L'acte, liderat per Josep Miró i Ardèvol, president d'E-Cristians, va comptar amb la presència de l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, que va presidir una multitudinària eucaristia a l'inici de la trobada. Entre les

diverses persones que van intervenir a l'acte van destacar Daniel Arasa, president del Grup d'Entitats Catalanes de la Família; Dolors Voltas, expresidenta de la Federació Espanyola d'associacions Pro Vida, i Josep M. Alsina, rector de la Universitat Abat Oliba-CEU. Tots ells van denunciar les mesures governamentals que pretenen «arraconar Déu» i que ataquen sistemàticament la família i la vida.

Pàg. 20 i 21

Tres nous preveres per a l'Església de Barcelona

Els joves diaques Mn. Gabriel Carrió, Mn. Carlos de la Fuente i Mn. Joan Muñoz van ser ordenats com a sacerdots el 27 de gener passat a la basílica barcelonina de Santa Maria del Mar. La cerimònia va ser presidida per l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, en la seva primera ordenació després de ser creat cardenal. Amb històries personals colpidores i una molt bona sintonia amb la joventut, els tres nous sacerdots afronten ara amb il·lusió una nova etapa en el seu ministeri de servei a Déu i als germans.

Pàg. 17

Agustí Codinach

en primer pla

L'abat Oliba, un personatge excepcional

Enguany es commemora el mil·lenari de l'elecció d'Oliba com a abat dels monestirs de Sant Miquel de Cuixà i de Santa Maria de Ripoll. Per aquest motiu, s'ha decidit celebrar l'Any Oliba, que inclourà nombrosos actes religiosos i socioculturals. Es retrà homenatge a la figura i l'obra de l'abat Oliba, un personatge insigne que va destacar en el seu temps per la fidelitat a l'Església i per una aposta ferma per la pau i la cultura. «L'abat Oliba va defensar la gent del poble i els drets de l'Església», afirma el P. Daniel Codina, prior del monestir de Sant Miquel de Cuixà.

Pàg. 3 i 4

Els periodistes honoren el seu patró, sant Francesc de Sales

L'Església, conscient de la importància i de la rellevància dels mitjans de comunicació a la nostra societat, celebra d'una manera especial la festa del patró dels comunicadors, sant Francesc de Sales, amb actes diversos. En el cas del bisbat de Girona, per exemple, ha esdevingut tradicional la trobada informativa que cada any manté Mons. Carles Soler amb els periodistes i en la qual tracta diversos temes d'actualitat, així com el lliurament dels Premis Sant Fèlix. De la seva banda, l'arquebisbe de Tarragona,

Mons. Jaume Pujol, també va trobar una estona per compartir amb els periodistes la festa del seu patró.

Pàg. 18 i 19

Vivències ecumèniques en la setmana de pregària per la unitat

L'anhel d'unitat s'ha fet sentir arreu dels bisbats catalans amb motiu de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians. Van ser moltes les parròquies que van dedicar temps i oracions per fer realitat el passatge bíblic escollit en-

guany per a la celebració del primer centenari d'aquesta setmana de pregària, extret de la primera carta als cristians de Tessalònica: «Pregueu contínuament» (1Te 5,17).

Pàg. 23 i 24

Sumari

Pàg. 5 Missatge per a la Quaresma del papa Benet XVI

Pàg. 22 Barcelona: claus del «motu proprio» sobre litúrgia

Pàg. 26 Mallorca: el Museu Diocesà, guardonat per l'accessibilitat

Pàg. 29 Sant Joan de Déu i Càritas impulsen cursos per a immigrants

Pàg. 32 Presentació de l'encíclica «Spe salvi» a la Facultat de Teologia

Editorial

Festa de la família a Barcelona

El diumenge 27 de gener es van concentrar més de cinc mil persones al Palau de Congressos de Barcelona, tots ells cristians de diversa procedència amb un objectiu comú: la defensa de la família, la vida i les llibertats dels creients. Encara que l'acte va ser organitzat per diverses organitzacions catòliques i no directament per la diòcesi, l'eucaristia d'inici va ser presidida pel cardenal arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach.

A diferència de l'acte de la plaça Colón de Madrid, les repercussions polítiques han estat mínimes, pràcticament nul·les. Els organitzadors es van encarregar de repetir, per activa i per passiva, que no tenien res a veure els partits polítics en l'acte, i en aquesta ocasió, encara que estem en període clarament preelectoral, ningú no ha posat en dubte les veritables intencions dels participants. També ajuda a aquesta percepció el fet que s'organitzés en un recinte tancat i que, encara que el nombre de persones no és ni de bon tros menyspreable, queda ben lluny dels concentrats a Madrid. Els oradors dels discursos van ser estrictament laics, membres de les organitzacions convocants, i la presència episcopal es va limitar a la presidència de l'eucaristia. Totes aquestes circumstàncies han ajudat al fet que cap dirigent de l'esquerra catalana o espanyola hagi criticat durament l'Església, com va passar fa pocs dies. La protesta, en aquest cas, es va limitar a l'acte mateix, on alguns radicals van intentar boicotejar *in situ* la convocatòria.

Més enllà de l'oportunitat o no d'aquest tipus d'actes en dates de convulsió política, el que està clar és que els cristians tenen tot el dret del món a expressar les seves idees. Com ha deixat clar Josep Miró i Ardevol, la finalitat d'aquests actes «no és protestar, sinó mostrar a la societat què proposem en relació amb la vida i amb la família, perquè pensem que és bo per a tots». Defensar el model cristià no és anar contra ningú, no és una protesta política, sinó que és una reafirmació del que sentim i creiem els catòlics en uns moments en què alguns valors bàsics per a la societat estan en joc.

No tots els cristians pensen de la mateixa manera, n'hi ha que se senten molt motivats per participar en aquest tipus d'actes, i n'hi ha que defensen els seus ideals i conviccions des d'altres marcs i amb altres estratègies, però en una societat democràtica tothom té dret a expressar-se. Les formes d'expressió són molt variades i plurals, des de les manifestacions, les recollides de signatures, els actes reivindicatius, els escrits a la premsa, o simplement els que des del silenci de les seves llars o cases religioses porten a l'oració els problemes de la nostra societat.

Però d'una manera o una altra, a tots els cristians ha de preocupar-nos la situació actual de la institució familiar, que viu moments de gran dificultat. I no tan sols perquè les estadístiques són clares quan reflecteixen la situació, sinó perquè una sèrie de lleis governamentals com ara el «divorci exprés», el reconeixement com a matrimoni de les unions homosexuals, la imposició de l'assignatura d'Educació per a la Ciutadania o el drama de les clíniques abortives a Barcelona són alguns exemples que demostren que l'ofensiva contra la família ha arribat en aquests últims temps als seus nivells més alts en el nostre país.

Els organitzadors d'aquesta trobada de la Família a Barcelona estan satisfets, i fins i tot diuen que han superat les seves expectatives i que es plantegen realitzar actes semblants en pròximes dates en recintes més grans, com ara el Miniestadi del Futbol Club Barcelona. L'acte ha demostrat que hi ha moltes persones cristianes a Barcelona i a Catalunya que volen fer sentir la seva veu d'aquesta manera, i que amb pocs mitjans tenen una bona capacitat de convocatòria. Fa uns quants anys aquest tipus d'actes probablement haurien estat impensables, però les coses estan canviant. No tan sols perquè la societat i els governs canvien, sinó perquè la crida ja fa uns quants anys de Joan Pau II als cristians, a ser valents i a defensar els drets dels catòlics més enllà de les cases particulars i les esglésies, comença també a tenir efecte a casa nostra.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mónica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralte (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la **UCIP**
International Catholic Union of Press

Membre de l'**APPEC**
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 105,99 €

Gibraltar i Portugal: 105,99 €

Resta d'Europa: 174,38 €

Amèrica i Àfrica: 208,70 €

Àsia i Oceania: 279,89 €

El setmanari rep l'ajut de l'Institut Català de les Indústries Culturals, de la Generalitat de Catalunya

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«M'interessa més la meva consciència que l'opinió dels altres»

(Ciceró. Orador, escriptor i polític llatí. 106-43 aC)

Tant de bo que aquesta sentència de Ciceró fos el «denominador comú» dels habitants de qualsevol arxipèlag, illa i continent! Tant de bo que fos una forma de sentir operativa i universal! Però no és pas així. Es tem més el «què diran, què pensaran de mi, com em catalogaran en endavant», si faig això o allò altre, «que és el que en consciència he de fer». I és tan forta aquesta por que molts s'inhibeixen de dir o de fer el que els indica la veu de la consciència. I aplaudeixen quan no ho haurien de fer, callen quan haurien

de parlar, s'aciquen, s'acovardeixen. Deia el novel·lista alemany Víctor Blüthgen (1844-1895) que «en la vida, les satisfaccions més grans no vénen de fora, sinó de la consciència del nostre mateix valdre i de com en som d'efectius per als altres». És penós viure amb sentiment de frustració, de feblesa de caràcter, amb mala consciència. Per això deia el gran filòsof llatí Sèneca: «Si el que tu fas és honest, ho sabem tots; però si és matusser, de què serveix que ningú més ho sàpiga si tu ho saps?»

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

L'abat Oliba, exemple d'acció cristiana

■ Se celebren mil anys de la seva elecció com a abat dels monestirs de Cuixà i Ripoll

Enguany es commemora el mil·lenari de l'elecció d'Oliba com a abat dels monestirs de Sant Miquel de Cuixà (Conflent) i de Santa Maria de Ripoll (Ripollès). Per aquest motiu, represen-

tants del món eclesiàstic i civil del Principat i de la Catalunya Nord s'han unit per celebrar l'Any Oliba, que inclourà nombrosos actes religiosos i socioculturals. D'aquesta manera es retrà home-

natge a la figura i l'obra de l'abat Oliba, un personatge excepcional que va destacar en el seu temps per la fidelitat a l'Església i per una aposta ferma per la pau i la cultura.

L'any 1008, Oliba, fill de comtes i retirat a la vida monàstica, era elegit abat de Sant Miquel de Cuixà i de Santa Maria de Ripoll. Era l'inici d'una notable trajectòria religiosa, política i intel·lectual. Amb ell arriba una de les etapes de màxima esplendor de Catalunya. Va ser un gran líder espiritual i conseller polític, creador i impulsor de les assemblees de Pau i Treva de Déu i dinamitzador de la vida cultural amb *scriptorium*s i biblioteques. Va esdevenir un gran impulsor de l'art romànic i va donar nova vida a la muntanya de Montserrat. En definitiva, un dels homes amb més influència i rellevància del seu temps.

Amb ocasió de l'Any Oliba, al monestir de Sant Miquel de Cuixà i a la vila de Ripoll, així com a diferents indrets relacionats amb l'abat Oliba —Montserrat, Toluges, Perpinyà, Prada o Elna, entre altres— se celebraran al llarg dels propers mesos una sèrie d'activitats que ajudaran a donar a conèixer la trajectòria humana i l'obra de l'abat Oliba a la societat actual.

El P. Pius-Ramon Tragan, monjo de Montserrat i responsable de l'organització de les VI Jornades Universitàries de Cultura Humanista, que tindran lloc a Montserrat els dies 7 i 8 de març sota el títol *L'abat Oliba: política i cultura a l'Europa medieval*, explica que els objectius primordials de la commemoració del mil·lenari són «posar en relleu la memòria històrica d'un personatge clau en l'engendrament del nostre país i honorar la seva gran obra religiosa, pacificadora i cultural en el pas dels segles X i XI. Montserrat, a més, té un deure especial de recordar i agrair la persona i l'obra de l'abat Oliba perquè ell va ser el fundador del monestir».

«Redescobrir la figura i l'obra de l'abat Oliba a començaments del segle XXI —afirma el P. Tragan— no consisteix a rememorar simplement un personatge històric important, sinó la possibilitat de trobar-hi un model que orienta i estimula l'acció cristiana enmig d'una societat com la seva, fragmentada pels interessos feudals i dominada per la violència, pels abu-

sos i per les lluites en les fronteres àrabs. Aquesta situació dels segles difícils de l'edat mitjana no va ser per a l'abat Oliba un impediment a la seva obra, sinó un estímul per cercar el bé, la justícia i la pau.» I afegeix: «Avui dia hi ha també la possibilitat de col·laborar, lluitar i obtenir un millorament socioreligiós seguint l'exemple de la seva acció prudent,

metia guerrear des del divendres fins passat el diumenge. Un principi pacificador que va tenir gran ressò a l'Europa del seu temps. Oliba va ser, a més, una persona influent en el sentiment cultural i patriòtic de la Catalunya naixent», comenta aquest monjo de Montserrat.

Per la seva banda, Josep Maria Alsina, rector de la Universitat Abat Oliba CEU, manifesta que «va ser el 1973 quan el Centre Universitari que va donar lloc a l'actual universitat va adoptar el nom d'Abat Oliba. Es tractava de trobar un nom que reflectís el que es pretenia dur a terme: la fundació d'un centre docent universitari amb el propòsit explícit d'il·luminar la tasca de difusió cultural amb la llum de la fe i coherent amb les arrels cristianes de Catalunya. Pocs personatges de la història del nostre poble reflecteixen com l'abat Oliba aquesta influència de la fe cristiana en la vida social i cultural. Oliba va ser un monjo benedictí que va saber portar a la vida social allò que representa el més essencial de l'ideal de sant Benet».

«La lliçó que comporta l'obra religiosa del nostre abat —argumenta el Dr. Alsina— és avui dia més actual i necessària que mai. Es va caracteritzar per la capacitat excepcional d'impulsar empreses de motivació netament religiosa que van tenir una transcendència cultural i política de gran abast. Cal destacar la importància de l'*scriptorium* del monestir de Ripoll i la institució de les assemblees de Pau i Treva que es van estendre des de Catalunya per tot Europa i van ser tan beneficioses per al bé comú d'aquella societat.»

Així mateix, el rector de la Universitat Abat Oliba CEU assegura que «avui també és urgent i necessari dur a terme accions semblants que facin present la fe religiosa en l'entorn social i cultural, si no volem que la fe quedi reclosa i, per tant, reduïda a la vida dels temples sense capacitat d'orientar el camí dels homes i dones del nostre temps». (M.A.C.)

coratjosa, intel·ligent, digna i generosa.»

Valor creatiu i religiós

Segons el P. Tragan, la figura de l'abat Oliba s'ha d'entendre i de valorar en el seu context històric, d'enorme efervescència religiosa i política. «En aquest context, Oliba resta com un personatge d'altíssim valor creatiu i religiós. Va saber percebre el nou esperit que sorgia, va saber fer-se'l seu i el va saber difondre. Home d'Església i de cultura, ennobleix i restaura els seus monestirs, puntals de la societat contemporània. Destaca per la seva obra en favor de la pau en fomentar les assemblees de Pau i Treva, una norma de convivència cristiana que no per-

Estàtua de l'abat Oliba a Vic.

Un personatge insigne

Nascut l'any 971, Oliba va ser el tercer fill d'Oliba Cabreta, comte de Cerdanya i de Besalú, i de la seva muller Ermengarda i, per tant, besnét del comte de Barcelona Guifré el Pelós. A la mort del seu pare, el 988, Oliba va passar a exercir, juntament amb els seus germans i la seva mare, les funcions comtals sobre la totalitat del patrimoni familiar. Mentre el seu germà Bernat heretava el comtat de Besalú i Guifré el de Cerdanya, Oliba va rebre els comtats de Berga i de Ripoll. Entre els anys 988 i 1002, Oliba va ser comte de Berga, si bé va estar associat al seu germà Guifré durant els anys 993 i 994 sobre els dominis de la Cerdanya, el Conflent i el Capcir.

El seu tarannà tranquil i reservat va fer que es retirés del govern temporal i entrés com a monjo al monestir de Ripoll el 1002. En professar l'any següent, va renunciar el comtat i als seus béns personals, que va cedir als seus germans i a diversos monestirs. El 1008 va ser elegit abat de Ripoll. Aquell mateix any també va ser escollit abat del monestir de Sant Miquel de Cuixà, una abadia de patrocini familiar com la de Ripoll. De seguida va emprendre la reconstrucció espiritual i material de tots dos cenobis, els més importants de l'època a Catalunya.

A instàncies de la comtessa Ermessenda de Carcassona, de la qual sempre va ser un bon amic i conseller, l'any 1018 Oliba va ser nomenat bisbe de Vic. Gràcies a la seva dualitat d'abat i de bisbe va desplegar una gran activitat judicial i conciliar en defensa dels béns i drets de les esglésies al seu càrrec. Així, també va impulsar la fortificació de la marca de la Segarra.

Va impulsar les assemblees de Pau i Treva de Déu el 1027, una iniciativa pacifista que en els anys següents va esdevenir llei per a diferents països d'Europa. L'acord d'aquest tractat amb altres bisbes i nobles va tenir lloc a Toluges (Rosselló) i establia uns dies de pau al llarg de l'any, dies en què ningú no es podia barallar amb ningú i en què els fugitius podien refugiar-se a les esglésies i llocs sagrats, segurs de ser protegits i respectats.

Va viatjar diverses vegades a Roma per parlar amb els papes Sergi IV i Benet VIII. També va relacionar-se estretament amb altres jerarques eclesiàstics com els arquebisbes Guifré de Narbona i Riambau d'Arles, així com amb els bisbes Pere Roger de Girona i Berenguer d'Elna. Va donar suport al seu germà Bernat I de Besalú en la creació d'un nou bisbat a Besalú, un bisbat que va durar tan sols dos anys (1017-1020).

Va ser un llatínia excel·lent. L'abat Oliba va fundar el 1023 el monestir de Montserrat. El va annexionar a Ripoll i va enviar a Montserrat monjos de Ripoll. Va dirigir les obres de la basílica de Santa Maria de Ripoll, considerada com una de les joies del romànic i consagrada el 1032. Oliba va morir el 30 d'octubre del 1046 al monestir de Sant Miquel de Cuixà, on és enterrat.

L'ENTREVISTA

P. Daniel Codina, prior del monestir de Sant Miquel de Cuixà

—Enguany es commemora el mil·lenari de l'elecció d'Oliba com a abat dels monestirs de Sant Miquel de Cuixà i de Santa Maria de Ripoll. Quina és l'empremta que ha deixat en aquests cenobis?

—A mil anys de distància, l'empremta de l'abat Oliba a Cuixà i a Ripoll és purament històrica i ha restat en obres de construcció romàniques en tots dos monestirs. L'obra més gran conservada és la de Cuixà amb les ampliacions que va fer a l'església monàstica del segle X: la part de l'absis, el conjunt magnífic de la cripta del Pessebre i de la capella de la Trinitat i la torre llombarda encara existent. A Ripoll en queda més poca cosa, tot i que va renovar completament la basílica monacal. Ripoll pot gloriarse encara de les Bibles que va fer copiar-hi i que encara es conserven: una, al Vaticà i l'altra, a París.

—Segons vostè, què ha representat l'abat Oliba per a la cultura catalana?

—Ha representat ser l'home impulsor de les ciències i de les lletres i ser introductor al nostre país —la Marca Hispànica que s'anava construint— de l'arquitectura i la tècnica de construcció llombarda que es va estendre arreu. També cal considerar-lo l'home pacificador i defensor de la gent del poble i dels drets de l'Església. Crec que tot això forma la cultura d'un poble.

—Molt important ha estat també la seva tasca des de la vessant religiosa i monàstica.

—Sí, tot i que en l'aspecte monàstic ha tingut menys incidència posterior. Va ser l'home que va governar dues grans comunitats que s'estimava molt i que l'estimaven a ell, però no tenim un cos de doctrina monàstica del qual puguem aprendre. Ens queda sobretot el testimoni personal de la seva renúncia com a comte dels seus béns i possessions per fer-se monjo a Ripoll. Hi degueren influir l'exemple de Pere Ursèol, duc de Venècia i monjo de Cuixà, i els ensenyaments personals de sant Romuald durant el temps que va estar als voltants de Cuixà fent vida eremítica.

—En què consistien les assemblees de Pau i Treva de Déu, de les quals

Nascut a la Celler de Ter el 6 de març del 1940, el P. Daniel Codina i Giol va ser el tercer d'onze germans. Va estudiar al Seminari diocesà de Girona (1951-1959) i d'allà va entrar directament a Montserrat l'any 1959, on va acabar els estudis de teologia. A Montserrat ha desenvolupat diversos càrrecs (hostatger, secretari, prior, prefecte d'estudiants...). Va passar un any al centre ecumènic de Tantur (Palestina). Va estudiar catequesi i teologia a Estrasburg (1968-1969). El P. Codina és prior del monestir de Sant Miquel de Cuixà (Conflent) des del 2002.

«L'abat Oliba va defensar la gent del poble i els drets de l'Església»

Oliba va ser el creador i impulsor?

—Va ser un moviment impulsat per ell des de Toluges, prop de Perpinyà, que tenia una doble vessant. D'una banda, prohibir la guerra oberta en determinats períodes de l'any per facilitar als cristians el compliment dels deures dominicals i religiosos, a més de facilitar que el país pogués viure del treball de la terra. D'una altra, defensar els drets i les persones (pelegrins, mercaders, pagesos, clergues i monjos que no anessin armats) i protegir uns espais ciutadans —trenta passos al voltant de l'església parroquial, que és la *sagra* o *cellera*— per tal que s'hi poguessin resguardar no sols les persones sinó també els graners i els béns de la gent. Això era inviolable.

—Creu que aquestes assemblees van ser el precedent de molts organismes pacifistes actuals?

—La Pau i Treva de Déu, promoguda per l'abat Oliba l'any 1027, ha estat un

referent per a tota l'Europa de l'edat mitjana. És un llegat que, amb ocasió d'aquest mil·lenari que ara estem celebrant, caldria fer-lo ben palès als nostres dies i a la nostra societat, caracteritzada per ser venjativa, dominadora i egoista. Cal recordar que va ser un pacte decidit i aprovat pel poble: un autèntic «parlament democràtic».

—L'any 1023 l'abat Oliba va fundar el monestir de Montserrat.

—Per a Montserrat és un honor que hagi estat fundat, com a monestir, per l'abat Oliba, en tant que era abat de Ripoll. Pel que fa a la resta, no hi ha cap petja directa que hagi romàs. La seva herència és continuar amb l'esperit amb què ell va treballar: fidelitat a l'Església i gran impulsor de la cultura del país.

—L'abat Oliba va renunciar als seus títols i béns per lliurar-se a la vida monàstica. Per damunt de la seva reeixida trajectòria política i intel·lectual, va destacar sempre per ser un home d'Església?

—Obviament. Va ser un home d'Església pel fet de ser monjo i abat, i també bisbe de Vic. Per això, primer defensava els drets materials i espirituals dels monestirs i de les parròquies; després creava i construïa noves implantacions monàstiques (Montserrat, Sant Miquel de Fluvià,

La Portella...) i assistia a moltes consagracions d'esglésies i catedrals. Per a ell, el temple material tenia un alt significat teològic per ser el lloc d'aplec dels cristians i sobretot del culte i de les celebracions litúrgiques.

—Creu que l'Any Oliba servirà per redescobrir una figura tan cabdal per a Catalunya com l'abat Oliba?

—Aquest és l'objectiu fonamental. Ha de servir perquè nosaltres puguem seguir ara les seves petjades. Com? D'una banda, redescobrint la vida monàstica que ell va estimar i que encara és present arreu del món, malgrat la manca de vocacions, i de l'altra, fent que tots, hereus com som d'una cultura més que mil·lenària, siguem homes de cultura i de pau. Els grans valors fonamentals de la nostra civilització. I sobretot que els homes d'Església i els cristians en general no tinguem por de ser homes de cultura que puguin dialogar i col·laborar amb tots aquells que treballen i s'esforcen per fer més humana la nostra convivència.

—El monjo benedictí Anselm Maria Albareda el va qualificar com un dels «pares de la Pàtria». Està d'acord amb aquesta definició?

—Pare de la Pàtria! Sí, i així sovint se l'anomena en els documents de l'època, tot i que *pàtria* volia dir simplement la terra on vivia o que governava. Per a nosaltres, però, ens agrada sentir-lo ben nostre i que sigui, ben de debò, un dels creadors de la Catalunya llavors naixent.

—Quins són els actes més rellevants que es duren a terme amb motiu de l'Any Oliba al monestir de Sant Miquel de

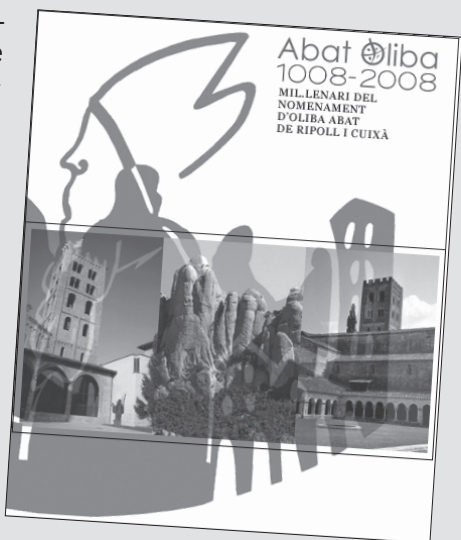
Cuixà?

—Dintre de les nostres modestes possibilitats, tenim previst que el proper 30 de març, diumenge octava de Pasqua, sigui el dia d'obertura per a tothom d'aquest mil·lenari. Aquesta diada tindrà una doble celebració: al matí, a les onze, una missa solemne presidida pel bisbe de Perpinyà i amb assistència d'altres bisbes i abats, i a la tarda es farà l'acte d'inauguració de la restauració i recuperació de la capella de la Trinitat, monument emblemàtic, juntament amb la cripta del Pessebre, de l'abat Oliba. L'Associació Cultural, que fa quaranta anys que celebra les Jornades Romàniques a Cuixà, les dedicarà a l'abat Oliba i el seu temps. El 10 d'octubre, a la nit, hi haurà un concert de l'Escolania de Montserrat. Així mateix, s'ha proposat, per als infants de les escoles, l'edició francesa de la *Petita història de l'abat Oliba* i, per al públic adult, l'edició francesa del text del monjo Garsias, del segle XI, que parla de les obres d'Oliba a Cuixà. També voldríem instaurar a Cuixà el Memorial Abat Oliba, una flama permanent, encesa amb la flama del Canigó, com a testimoni viu per la pau i reconciliació de tothom.

Reportatge:
Miquel Àngel Codina

Pàgina web de l'Any Oliba

La seu de l'Institut d'Estudis Catalans, a Barcelona, va acollir el 29 de novembre passat la presentació oficial de l'Any Oliba, que inclourà una sèrie d'activitats religioses i socio-culturals per tal de retre homenatge a l'artífex de les assemblees de Pau i Treva. Durant l'acte es va presentar la pàgina web elaborada expressament per a aquesta commemoració (www.abatoliba.cat), on es recull el calendari de les activitats que se celebraran, així com les entitats i associacions que s'han adherit a l'Any Oliba i les persones que formen part del comitè d'honor i de la comissió tècnica.

Vaticà

església en el món

Benet XVI: «No som propietaris sinó administradors dels béns que posseïm»

■ Per Quaresma el Papa convida a reflexionar sobre l'almoïna

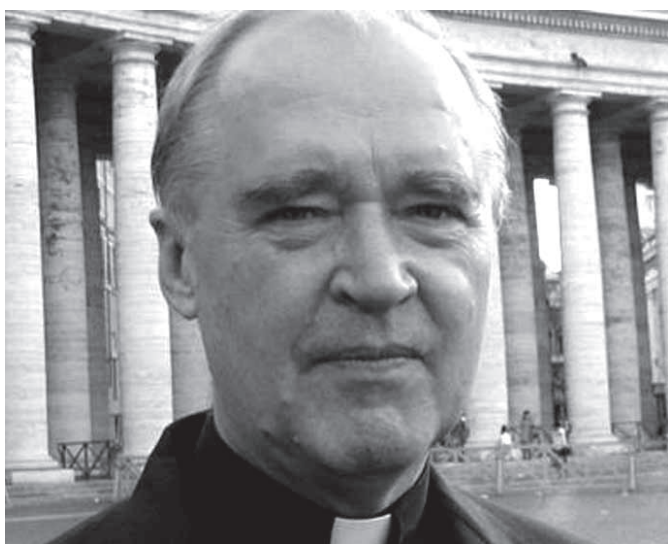
CIUTAT DEL VATICÀ.— La responsabilitat dels cristians davant de les necessitats de qui pateix, l'almoïna com a gest que ha de sortir del cor en secret, la generositat de les ofrenes com a tret

distintiu de l'amor cristià, Jesús com a testimoni de riquesa en la pobresa. Són aquests els eixos fonamentals del missatge de Benet XVI per a la Quaresma del 2008, missatge presentat a la sala de premsa del

Vaticà pel cardenal Paul Josef Cordes, president del Pontifici Consell Cor Unum, juntament amb el senyor Hans-Peter Rothlin, president de l'obra de caritat internacional Ajuda a l'Església Necessitada.

El lema del missatge papal és el verset 9 del capítol 8 de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint: «Jesucrist es va fer pobre per vosaltres.» Si, a partir de l'Evangeli, l'Església ens convida durant el temps quaresmal a fer pregària, a jejunar i a donar almoïnes, aquest any el Papa desenvolupa en el seu missatge una reflexió sobre aquest últim aspecte. L'almoïna és «una manera concreta d'ajudar qui en té necessitat i, alhora, un exercici ascètic per alliberar-se del lligam amb els béns terrenals», afirma Benet XVI. És a dir, hi ha un significat de «comunió eclesial» juntament amb la «purificació interior». Per tal d'explicar l'arrel del gest caritatiu de l'almoïna, el Pontífex ens demostra que, «segons l'ensenyament evangèlic, nosaltres no som propietaris sinó administradors dels béns que posseïm: aquests, doncs, no s'han de considerar com a propietat exclusiva, sinó com a mitjans a través dels quals el Senyor ens crida a fer-nos mitjancers de la seva providència vers el pròxim». Per aquesta raó, en els països majoritàriament cristians és encara «més greu» la injustícia social ja que els cristians tenen una «responsabilitat davant de les multituds que pateixen en la indigència i en l'abandonament». Per al Bisbe de Roma, «socórrer-les és un deure de justícia abans que un acte de caritat».

Aquest gest caritatiu, diu el Papa, ha de ser «amagat» perquè l'Evangeli ens diu: «Quan facis almoïna, mira que la mà esquerra no sàpiga què fa la dreta.» El motiu d'aquest secretisme és que «tot ha de ser complert per la glòria de Déu i no per la nostra», i cal evitar que tot gest d'ajuda «es transformi en un mitjà per posar-se en relleu un mateix». Amb el nostre gest no hem de buscar de ser aplaudits ni tampoc un interès personal perquè aleshores «ens posem fora de l'òptica evangèlica». Avui dia, hem de vigilar molt, adverteix el Papa perquè, sobretot en la nostra societat de la imatge, la «temptació» a la vanagloria «és molt forta». Durant la presentació, el cardenal Cordes va ser interpel·lat per *Catalunya Cristiana* sobre aquest aspecte: en una societat on més que mai és necessari el testimoni dels cristians, no podria ser un motiu d'empenta per a la gent si els cristians fessin les seves almoïnes a la llum del sol, sempre tenint en compte que les fan per no vanagloriar-se? El cardenal

El cardenal Cordes va presentar el missatge.

Cordes va explicar que el Nou Testament ens demana que fem almoïna en secret i que no busquem la recompensa a la terra per les nostres almoïnes, però que en un altre passatge també en convida a fer el bé perquè tothom ho vegi i lloï, així, el Senyor. El cardenal Cordes va dir que el més important era no buscar la pròpia lloança però que cal fer el bé i cal també parlar del bé que un fa perquè això pot ser bo, efectivament.

En el seu missatge Benet XVI raona el fet que per als cristians, «l'almoïna evangèlica no és simple filantropia: és més aviat una expressió concreta de la caritat». L'amor és, doncs, el nucli primordial de tot gest caritatiu: «Quan actuem amb amor expressem la veritat del nostre ésser.» L'autèntica recompensa de les nostres almoïnes és la «joia» que ens dona el Pare del Cel. És més, afirma el Papa citant sant

Pere, un dels «fruits espirituals» de l'almoïna és «el perdó dels pecats». Qui adverteix dins seu el pes del mal que ha dut a terme, fent almoïna s'apropa als altres i, per tant, s'apropa a Déu, és per això que «l'almoïna pot esdevenir instrument d'autèntica conversió i reconciliació amb Ell i els germans».

Com a exemple emblemàtic de generositat en l'almoïna, el Papa cita la vídua pobra que ofereix, segons els evangelis, tot el que tenia per viure en el receptacle de les ofrenes del temple. És exemplar el gest d'aquesta dona que «dóna a Déu no el que li és superflu, no el que té, sinó el que és.

Tota ella». Enllaçant amb el lema del missatge, el Pontífex posa com a testimoni radical Jesús, el qual «es va fer pobre per enriquir-nos amb la seva pobresa». Nosaltres, com Jesús, «podem aprendre a fer de la nostra vida un do total», no donar una cosa que posseïm, sinó donar-nos nosaltres mateixos. El Bisbe de Roma s'interroga: «Tot l'evangeli no es resumeix potser amb l'únic manament de la veritat? La pràctica quaresmal de l'almoïna esdevé, per tant, un mitjà per aprofundir en la nostra vocació cristiana.» Els cristians, donant-nos, som testimonis del fet que «no és la riquesa material la que dicta les lleis de l'existència, sinó l'amor». Per tant, la Quaresma ens «convida a entrenar-nos espiritualment, també practicant l'almoïna, per créixer en la caritat i reconèixer en els pobres Crist mateix». Per a Benet XVI, l'almoïna «és un senyal del do més gran

que podem oferir als altres amb l'anunci i el testimoni de Crist, en el nom del qual hi ha la vida veritable».

En la presentació del missatge el cardenal Cordes va voler subratllar el tema dels costos de gestió de les associacions filantròpiques. Creu que «seria útil que amb motiu de crides mediàtiques, llançades després de calamitats com el tsunami, no només s'indiqués el número de compte corrent, sinó també el tant per cent que les agències retenen per mantenir la pròpia institució. Això ajudaria el donant a discernir de quina manera el seu donatiu arriba als necessitats de la manera més íntegra possible». Efectivament, hi ha moltes associacions que tenen uns percentatges de gestió molt alts. El cardenal va voler reflexionar sobre aquesta qüestió, subratllant també el fet que si les associacions són catòliques, els costos haurien de ser el més baixos possibles. No s'ha de perdre l'esperit evangèlic a l'hora de fer activitats filantròpiques o assistencials. És aquesta la raó per la qual els presidents nacionals i directius de Càritas d'àmbit mundial faran un recés espiritual, per no perdre el sentit evangèlic, va explicar el cardenal Cordes. En relació amb el missatge i la reflexió del valor de l'almoïna, per al president del Pontifici Consell Cor Unum, «davant de Déu és exclusivament la mà de qui dona la que determina la importància de l'ofrena. El seu valor no depèn de la mida del portamonedes del qual es treu l'ofrena, sinó dels pensaments i de les intencions que l'han empès. Com sovint passa en l'ensenyament de Jesús és el cor de l'home el que juga un rol decisiu».

Marta Nin

El Papa recorda Sa Beatitud Christodoulos

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI ha recordat el paper decisiu que ha tingut en les relacions entre catòlics i ortodoxos l'arquebisbe d'Atenes i de tot Grècia, Sa Beatitud Christodoulos, mort el 27 de gener als 69 anys. El Papa ha manifestat que «l'acollida fraternal amb la qual Sa Beatitud va rebre el meu predecessor Joan Pau II amb motiu de la seva visita a Atenes el maig del 2001, així com la visita feta per l'arquebisbe Christodoulos a Roma el desembre del 2006, van obrir una nova era de cooperació entre nosaltres que va desembocar en la intensificació dels contactes i de l'amistat en la recerca d'una comunió més estreta en el context de la unitat creixent d'Europa». (*Zenit*)

KENYA

Assassinat un sacerdot catòlic

NAIROBI.— El P. Michael Kamau Ithondeka, vicerector del Seminari Mathias Mulumba Senior a Tindinyo, va ser assassinat el 26 de gener, en un control il·legal establert per una banda de joves armats a la carretera Nakuru - Eldama, al Rift Valley, la zona on els enfrontaments i les venjances són més violentes amb un rerefons ètnic. Segons els testimonis recollits per l'agència catòlica CISA, de Nairobi, el P. Michael va ser assassinat per uns joves que volien venjar-se de la mort d'un amic. CISA explica que també han rebut amenaces alguns sacerdots catòlics d'ètnia *kikuyu* del Rift Valley. El P. Kamau va néixer a Kiamb, prop de Nairobi, el 1966. Va entrar al Seminari menor de Molo el 1986 i va estudiar després al de St. Augustine el 1987 i al St. Mathias Mulumba. Ordenat per a la diòcesi de Nakuru el 9 de gener del 1993, entre el 1998 i el 2002 el P. Kamau va estudiar Sagrada Escriptura al Pontifici Institut d'Estudis Bíblics de Roma. El 2005 va ser nomenat vicerector del Seminari St Mathias Mulumba. (*Fides*)

**Ajuda a l'Església. Si pots, viatja amb nosaltres.
Si no, fes-ne difusió**

Viatges 2008

DEL 17 AL 24 DE MARÇ

**Pelegrinatge
a
Terra
Santa**

✓ **DEL 7 AL 18 D'ABRIL**

Els monestirs coptes, el Sinaí,
Mar Roig i l'Egipte Faraònic

✓ **DEL 12 AL 19 DE MAIG**

Pelegrinatge a Terra Santa

✓ **DEL 21 DE MAIG AL 2 DE JUNY**

Pelegrinatge a Terra Santa al complert
(Antic i Nou Testament)

✓ **DEL 9 AL 15 DE JUNY**

Viatge a
Gal·les i el sud
d'Anglaterra:
paisatges
de llegenda

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

✓ **DEL 7 AL 13 DE JULIOL**

Bèlgica i les seves catedrals

✓ **DEL 16 AL 27 D'AGOST**

Les joies del Perú (el Machu Picchu,
La Vall Sagrada dels Inques,
Cuzco, el llac Titicaca...)

✓ **DEL 10 AL 21 DE SETEMBRE**

Pelegrinatge
pels camins de
la Terra Promesa
(Egipte, Jordània
i Jerusalem)

✓ **DEL 26 DE SETEMBRE AL 6 D'OCTUBRE**

Pelegrinatge a Terra Santa

✓ **DEL 10 AL 21 DE NOVEMBRE**

Viatge al Nepal i a les Missions de Teresa de
Calcuta a l'Índia

✓ **DEL 29 DE DESEMBRE AL 5 DE GENER
DE 2009**

Pelegrinatge especial per cap d'any
a Terra Santa

Si vols viatjar a Terra Santa de manera espiritual,
acollidora i respectuosa, fes-ho amb els

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

INSCRIPCIÓ I RESERVA

Per tal de garantir una bona organització us preguem que feu la vostra inscripció i reserva de places
abans de la data límit establerta per a cada viatge.

Horari d'atenció: matins de 9.00 h a 14.00 h

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, **Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 775**
Correu electrònic: amics@amicscat.cat

Vaticà

Exposició
de Bíblies
interconfessionals

CIUTAT DEL VATICÀ.— La Pontifícia Universitat Salesiana ha organitzat una mostra especial sobre les traduccions interconfessionals de la Bíblia realitzades fins ara, com una aportació al proper Sínode dels Bisbes sobre *La Paraula de Déu en la vida i missió de l'Església*, i que romandrà oberta fins al 29 de juny. La mostra, titulada «La Paraula traduïda junts. La Bíblia en les iniciatives cristianes comunes des del Concili Vaticà II fins avui», està patrocinada per la Universitat Salesiana de Roma i l'Aliança Bíblica Universal. La mostra inclou plafons, llibres i productes bíblics didàctics distribuïts en dues sales: una, amb llibres, i la segona, amb exhibicions multimèdia. Les traduccions interconfessionals en text o àudio seran exposades en quatre moments que corresponen a les quatre regions mundials en què l'Aliança Bíblica Universal subdivideix la seva missió: Europa i Orient Mitjà, les Amèriques, Àsia i el Pacífic i Àfrica. Des del 1968 fins avui s'han realitzat 211 traduccions conjuntes entre catòlics, ortodoxos i protestants. L'exposició comptarà amb gairebé cent Bíblies en diverses llengües. Són 2.426 les llengües en les quals ha estat traduït almenys un llibre de la Sagrada Escripura. El Nou Testament ha estat traduït a 1.144 idiomes i la Bíblia completa a 429 llengües. (ACI)

Congrés sobre
la dona

CIUTAT DEL VATICÀ.— Entre el 7 i el 9 de febrer té lloc a Roma el congrés «Home i dona: l'humà en la seva totalitat». Aquest congrés està impulsat pel Pontifici Consell per als Laics amb motiu dels vint anys de l'encíclica de Joan Pau II *Mulieris dignitatem*. L'organització és a càrrec de Rocío Figueroa, responsable de la secció «Dona» d'aquest Pontifici Consell, i hi participen aproximadament 250 persones procedents dels cinc continents. L'objectiu de la trobada és, d'una banda, «fer balanç del camí recorregut en aquests darrers vint anys en l'àmbit de la promoció de la dona i del reconeixement de la seva dignitat». D'una altra, vol «aprofundir, a la llum de la Revelació, en els nous paradigmes culturals i les dificultats que les dones catòliques han d'afrontar per viure la seva identitat i col·laborar en fecunda reciprocitat amb els homes en l'edificació de l'Església i de la societat». Una altra finalitat és convidar les dones a «redescobrir la bellesa de la seva vocació a la santedat i encoratjar-les a respondre amb una consciència creixent com a protagonistes de la missió de l'Església, posant tota la riquesa del *geni* femení al servei de l'apostolat, de la família, del món laboral i cultural». El cardenal Cañizares obrirà el congrés. El dissabte 9 els participants seran rebuts en audiència pel Sant Pare. (M.N.)

El superior dels jesuïtes
assegura que Àsia pot
enriquir molt l'Església

■ Trobada amb la premsa i el P. Adolfo Nicolás

CIUTAT DEL VATICÀ.— Menys d'una setmana després de la seva elecció, el nou preposít general de la Companyia de Jesús, P. Adolfo Nicolás, va tenir una trobada amb els periodistes de Roma, durant la qual no hi va haver preguntes però sí una exposició que va satisfer els cronistes.

El pare general va fer gala del seu sentit de l'humor quan tot just començar va dir: «Bé, si voleu patir, parlaré en italià.» La veritat és que no el parla gens malament. També va fer broma sobre les informacions que han anat sortint a la premsa: «Diuen que sóc com Arrupe, com Kolvenbach, meitat i meitat, al cinquanta per cent, però ningú no ha dit encara que jo tinc un deu per cent d'Elvis Presley. Es podria dir i no seria cap sorpresa.» Més seriós va afegir: «Tot això és fals. Jo no sóc el P. Arrupe, jo estimo el P. Arrupe, l'admiro, ha influït en mi, l'he tingut com a superior durant quatre anys al Japó, fins i tot l'havia conegut abans, a l'escola, quan ens parlava de la bomba atòmica d'Hiroshima..., però jo no sóc Arrupe. Llavors, qui sóc jo? Si m'ho pregunteu us diré que he estat fet per a la realitat en la qual em trobo, estic en procés, *in fieri*, fins que em converteixi en el que Déu vol de mi, de tots nosaltres.»

També es va referir a l'antítesi que, segons alguns diaris hi ha entre els jesuïtes i el Sant Pare, entre els jesuïtes i el Vaticà. A propòsit d'aquest tema va dir: «La Companyia de Jesús ha estat sempre en comunió amb el Sant Pare i estem contents que sigui així. Si hi ha dificultats és precisament per estar tan a prop espiritualment. Entre els esposos sempre hi ha problemes; si algú d'entre vosaltres que estigui casat diu que no en té no el creuria. Només les persones que s'estimen poden fer-se mútuament. Quan a la relació es busca treballar plegats apareixen dificultats i això és normal. Si algú de vosaltres està casat sabrà de què parlo. La Companyia de Jesús vol col·laborar amb la Santa Seu i obeir el Sant Pare. Això ha estat sempre de sentit comú entre nosaltres.»

El P. Nicolás va comentar que ell havia estudiat la teologia de Benet XVI a Tòquio: «Els llibres de Ratzinger eren comuns entre nosaltres. Eren interessants, tenien novetat i inspiració, que tots hem agraït en aquell període.» Va negar que hi hagués distància teològica entre tots dos, ja que «la distància és més teòrica en la imaginació d'uns quants; es tracta d'un col·loqui que continua, perquè crec que la teologia sempre és diàleg. El que és més important és la recerca de la veritat, i la recerca de la veritat inspirada en la Paraula de Déu, en la vida de l'Església, en la

El Papa, juntament amb el P. Nicolás.

vida dels cristians».

Va parlar també de la seva relació amb Àsia: «Els primers anys no van ser fàcils al Japó no tan sols per les dificultats del peix cru —la dieta japonesa és bona—, ni per la llengua que tampoc no era difícil, ni tan sols escriure en caràcters japonesos. Això són coses exteriors. Les dificultats eren més profundes. El món no era com jo el pensava a Espanya, ni la manera de veure les coses, de veure fins i tot la fe. Coses que jo considerava a Espanya com de sentit comú, no eren com a Espanya. La trobada amb un món totalment divers que qüestiona matèries que jo considerava ordinàries, ha estat normal, però difícil.» Va dir també: «Jo crec que Àsia m'ha canviat, espero que per a bé —això ho han de dir els japonesos—, m'ha canviat i m'ha ajudat a comprendre els altres, a acceptar el que és diferent i a tractar de comprendre per què és diferent i en què és diferent i què puc aprendre del que és diferent. I després m'ha ensenyat a somriure davant de les dificultats, davant de la imperfecció humana, davant de la realitat humana. A l'Estat espanyol jo era una mica intolerant, de la línia de l'ordre, dels manaments, perquè per a mi la religió era encara entesa d'una manera, com una fidelitat a les pràctiques religioses, i al

Japó he comprès que l'autèntica religiositat és més pregona, que cal anar al fons de les coses, al fons de les persones, tant si parlem de Déu com si parlem de nosaltres mateixos, de la vida humana; és una manera d'entrar en un món divers. He comprès que podia somriure davant de les dificultats, cosa que a Espanya m'hauria posat molt nerviós. La vida humana és així, les persones som així, de manera que les imperfeccions són tan naturals que cal acceptar-ho des del començament.» Després de la seva experiència per terres del Japó i de les Filipines, creu «que Àsia pot enriquir molt l'Església universal».

Sobre el seu generalat va comentar: «Quan a la sala de la congregació parlen del P. general jo sempre penso que es refereixen al P. Kolvenbach; encara no m'he adonat que sóc jo.» Pel que fa a la Congregació General va subratllar: «La meua actitud actual és la d'escotar, escoltar i obeir. Com saben, la Congregació General està per damunt del P. general. Durant la Congregació General jo hi estic subjecte. Si la Congregació em diu què és el que cal fer, quina direcció prendre en el futur, jo he d'obeir; aquesta és la meua missió.»

Va concloure dient que, amb els mitjans, pensava ser «transparent»: «La transparència, que és una actitud responsable per al bé dels altres, no per a nosaltres. No és tan important el que la gent pensa de mi, és més important el bé dels altres.»

L'endemà de la trobada, el 26 de gener, el Sant Pare va rebre en audiència el pare Nicolás. Segons l'oficina d'informació de la cúria dels jesuïtes, va ser una trobada «breu però cordial i distesa». El pare general, seguint el costum dels seus predecessors, va renovar el vot d'obediència al Pontífex. Una mica sorprès, el Sant Pare va comentar: «Un bon costum.» Sabent que el pare general havia ensenyat a la Universitat de Sofia, de Tòquio, on predominen els estudiants no cristians, el Papa va tenir paraules d'alè per al diàleg cultural que la Companyia del Japó du a terme en aquestes circumstàncies.

Marta Nin

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES
per a grans **persones** grans

Molt agraïts per la vostra estimació i ajuda

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356
NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

P. BENJAMÍN GARCÍA PAÍNO, NOU SUPERIOR GENERAL DE LA CONGREGACIÓ DE SANT PERE AD VINCULA

«Actualment hi ha més feina que mai entre infants i joves»

La congregació de Sant Pere Ad Vincula ha iniciat l'any 2008 amb el nomenament d'un nou superior general, el P. Benjamín García Paíno. El religiós zamorà, establert des de fa molts anys a Sant Feliu de Llobregat, repeteix com a màxim responsable de la congregació després d'haver-ne estat ja anteriorment superior general durant dotze anys. El P. García Paíno afronta el repte amb il·lusió, conscient de les seves limitacions, tot i que sabedor també dels reptes crucials que la congregació ha d'afrontar en aquests moments.

—Com afronta aquest nou mandat al capdavant de la congregació Sant Pere Ad Vincula?

—Fa gairebé divuit anys vaig ser escollit per primera vegada superior general de la congregació. Tenia 47 anys i encara que per a mi va ser un tràngol dur, no em va faltar en cap moment entrega i il·lusió. Ara el nomenament m'atrapa ja amb 65 anys i força experiència, si bé una mica minvat de forces físiques. Accepto novament la responsabilitat de superior general amb confiança i il·lusió, conscient de les meves limitacions, però sabedor també del suport als meus germans i de l'ajuda del Senyor. Em poso completament al servei de la congregació i de l'Església.

—Malgrat la responsabilitat de

conduir i estar al capdavant d'una congregació religiosa?

—Gràcies a Déu no m'ha causat estrès aquesta nova responsabilitat. Més aviat suposa un repte que em convida a viure més a fons l'esperit de la congregació i compartir-ho amb els germans. Això no treu que sigui també una gran càrrega de feina però això no m'acovardeix. Tant de bo que les limitacions físiques derivades de l'edat em permetin viure aquest servei amb total intensitat.

—Quins són els reptes més urgents que estan cridats a afrontar?

—Són diferents els neguits que hem confrontat durant el darrer capítol general, celebrat a Barcelona del 28 de desembre al 4 de gener del 2008. D'una banda

—Es manté vigent la crida inicial a «alliberar la joventut delinqüent i abandonada»?

—Tot i que les realitats siguin una mica diferents, tal com avui trobem l'àmbit de la infància i de la joventut, aquesta presència amorosa continua sent avui molt necessària, a través d'escoles, centres d'acollida, menjadors... La feina avui amb infants i joves és més necessària que mai. Els religiosos d'aquesta congregació ens sentim cridats a seguir fidelment Jesucrist, alliberar els joves de tota mena de cadenes opressores i a obrir les portes del Regne a tots els homes.

—Són la manca de vocacions, com li passa a gairebé tota la vida religiosa a occident, el gran handicap de la congregació?

—Per descomptat. Cada any perdem nombre i això repercuteix en el potencial i sobretot en la missió. Actualment som una quarantena de religiosos als quatre països on som presents: França, Espanya, l'Argentina i el Brasil. Tot i que els temps van canviant, i amb ells també les estructures per afrontar la missió, la realitat

és que avui estem molt minvats. Malgrat tot, no hi ha angoixa, ja que roman la confiança en Déu i la il·lusió que les nostres escoles, sobretot a Espanya, puguin continuar funcionant com a centres d'Església, oferint un servei de qualitat a l'abast de tothom. És segur que caldrà buscar noves formes de gestió, però no ens genera una especial inquietud.

—La fusió amb una altra congregació religiosa podria ser una opció de futur?

—És una possibilitat que es planteja des de fa molts anys, gairebé des de finals del Concili Vaticà II, mirant sobretot les congregacions més petites, amb una clara invitació a tornar a les fonts. Això no obstant, no queda clar, ja que no es tracta tant d'assolir un nivell quantitatiu, com de viure un carisma. Tot i que puguin ser pròxims, no hi ha dos carismes iguals. L'atenció als infants i els joves és l'eix de la nostra missió, similar al de moltes altres congregacions, però l'important és com s'afronta aquesta missió, les actituds que implica, la pedagogia de formació... i, per damunt de tot, la crida a viure aquesta missió en esperit de família. El nostre fundador no va destacar per la seva originalitat, tot i que sí per la capacitat d'observació i de donar resposta a les necessitats que s'anaven plantejant.

—En què se centrarà la seva missió com a superior general?

—La prioritat serà l'atenció dels religiosos. Ens sentim cridats a aprofundir en el nostre carisma i la nostra vocació en un ambient familiar, i que això ens permeti desplegar-nos en la mesura del possible en el camp de la missió, especialment en les realitats més marginals del Brasil i Argentina. Tot i que hi hagi dificultats, no podem renunciar al carisma, a la utopia, perquè encara que no l'assolim, serveix per caminar.

Samuel Gutiérrez

hem reflexionat molt sobre les relacions entre Europa i Amèrica Llatina, i molt especialment sobre la necessitat d'una mirada afectuosa i compromesa dels joves capitulars envers les persones i les obres d'Europa. També s'ha destacat la necessitat de fer més present en la nostra missió el carisma que Déu ha donat a la seva Església en la persona del nostre fundador, el P. Carles Fissiaux. Al mateix temps a la congregació hi ha il·lusió per crear ambients comunitaris en què la vida fraterna, en ambient de família, sigui el nostre distintiu. Durant el capítol s'ha remarcat, a més, la inquietud pels diferents temes que configuren la nostra identitat de religiosos: formació, vida en comú, missió entre els infants i els joves més desfavorits. En definitiva, es tracta, primerament, de viure feliçment, com a conseqüència d'una vida de fidelitat, basada en l'amor a Déu i al germà i manifestant aquest amor, especialment en el perdó i la reconciliació.

—Sense que sigui una congregació gaire coneguda, és present a diversos països d'Europa i d'Amèrica... quin és el carisma i l'espiritualitat de Sant Pere Ad Vincula?

—El nostre carisma se centra en l'atenció d'infants i joves en situació de marginació o de risc social. Va néixer a Marsella (França) el 1839 de la mà del P. Carles Fissiaux, que va constatar la necessitat de fundar «una congregació religiosa consagrada a l'alliberament de la joventut delinqüent i abandonada, com a obra desitjada per Déu i destinada a fer molt de bé». La nostra espiritualitat ve determinada per aquest fet fundacional i s'expressa en una dedicació total i desinteressada al servei i la promoció humana i cristiana dels joves necessitats. Tot plegat viscut en un esperit de família, que transparenti la «caritat a la qual estem cridats», en un exercici incansable de les obres de misericòrdia a favor dels pobres, especialment joves.

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, terapeuta ocupacional i animació, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places concertades amb la Generalitat de Catalunya.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasra fatima.org

Espanya

Lolo, un exemple de fe i alegria en el dolor

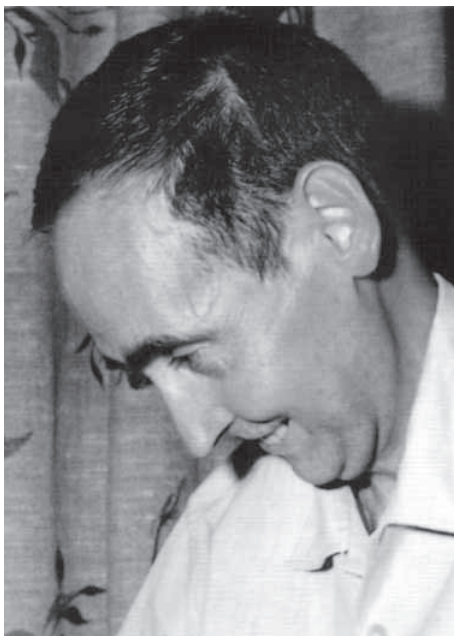
■ Aquest periodista de Linares, més a prop de pujar als altars

El procés de beatificació de Manuel Lozano Garrido, més conegut com a «Lolo», ha fet un altre pas. El 17 de gener cinc metges, per encàrrec de la Congregació per a la Causa dels Sants, reconeixien com a «científicament inexplicable» el que es considera que és un miracle a través de la intercessió de Lolo. Aquesta notícia es va acollir amb gran alegria a la diòcesi de Jaén, d'on era Lolo. Els que el van conèixer en vida en destaquen l'amor per l'eucaristia, per la Mare de Déu, i, sobretot, la seva alegria desbordant enmig del dolor.

Rafel Higuera Álamo és el postulant de la causa de beatificació de Lolo, i quan se li pregunta sobre com era aquest laic i periodista de Linares, ens respon: «Vull subratllar fortament que és un jove d'Acció Catòlica, on es forma profundament com a cristià; és un seglar que es pren seriosament la seva fe. De profunda pietat eucarística i mariana, i se sent sempre "fill de l'Església". La vida de Lolo va ser la d'un home profundament enamorat de Déu, compromès amb l'Església i coherent amb la seva fe, que ha deixat empremta en els seus contemporanis.

El postulant de la causa de Lolo també és el consiliari de l'Associació Amics de Lolo, i recorda amb afecte els nou anys que va estar prop d'aquest laic extraordinari que vivia amb aparent normalitat la seva malaltia: «Des dels 24 anys li apareix una paràlisi progressiva que el deixa prostrat més de 25 anys en una cadira de rodes; i els últims 9 anys, també cec. I, tot i això, aquests anys de la seva invalidesa són fecundíssims en la seva activitat d'escriptor i periodista. És conseller i amic. Destaca la seva alegria contínua i encomandissa.»

El Gmà. Roger de Taizé va visitar una vegada Lolo i va dir d'ell que era «un sagrament del dolor». La invalidesa es va anar apoderant del cos de Lolo i dia rere dia perdia mobilitat, el dolor l'anava aferant i recloent a la cadira de rodes. En aquesta situació, Lolo no es queixava mai i no perdia mai el somriure. És més, no va renunciar mai a la passió per la vida que sempre havia tingut. Per a Rafael Higuera, ningú com Lolo per expressar amb les seves pròpies paraules el sentit del dolor: «Tres actituds davant de la presència del dolor: la d'aquell que no ha anat més enllà

Tenia un somriure per a tothom.

del mal de la ferida: "Déu m'ha pres..."; la del qui accepta sense entrar en l'esperit de la seva activitat santificadora: "Déu m'ha demanat...", i la d'aquell que, comprenent el valor comunitari del patiment, es dona de ple a l'ideal de redempció: "Senyor, t'ofereixo..."»

Amics de Lolo

L'Associació Amics de Lolo es va constituir l'any 1993 per a la promoció de la causa de beatificació de Lolo i la divulgació de la seva vida i la seva obra literària. La junta directiva està formada per persones que van conèixer personalment Lolo i que estan plenament convençudes de la seva santedat. La figura d'aquest laic excepcional també té un missatge per als homes i dones del segle XXI. Segons

Lolo va passar 25 anys en una cadira de rodes.

Higuera, la seva vida aporta, entre altres coses, el valor de l'alegria: «Aquesta alegria es tradueix en amor a la natura, als qui l'envolten o s'hi apropen, a la vida... però tota la seva força li venia de la pregària contemplativa.» Per això, assegura que, «suportar el dolor com ell ho va fer, només s'entén des de la fe. Quan avui es parla d'eutanàsia, quan trobem gent farta de la vida, quan veiem unes fites de cultura hedonista... la figura de Lolo pot repel·lir. Però jo diria que repel·leix tant com ho fa l'Evangeli i les paraules de Jesús per als qui no s'hi atansen amb senzillesa i confiança a la llum poderosa que ve de l'acceptació de la voluntat amorosa i plena de la tendresa de Déu sobre cada un de nosaltres, i que és l'únic camí de felicitat i d'alegria.»

I per als cristians, quin missatge ens deixa Lolo? El postulant de la causa, també ens remet a les paraules d'aquest laic de Linares: «Voldria respondre transmetent el pensament de Lolo en el seu llibre *El sillón de ruedas*. Parla dels "sants". I diu que la canonització és proposar un "cànon", una mesura per imitar. Això és el que veig en Lolo: les coses extraordinàries viscudes com si fossin ordinàries. Vivia tan "naturalment" les seves circumstàncies "extraordinàries", que semblava com si fos una cosa normal i ordinària. Diu: "Com si el cabell m'hagués sortit ros." Bé, ho diu, i així ho va viure!»

Lolo va ser un periodista íntegre, i va desenvolupar la seva tasca professional en

mitjans com *Ya*, *Telva*, *Vida Nueva* o l'agència Prensa Asociada. També va rebre el Premi Bravo. Lolo era un periodista cristià, tot i que no escrivia exclusivament sobre temes religiosos. Rafael Higuera assegura que «tot el que escrivia ho feia des del seu ésser i identitat de cristià, que és conseqüent amb la seva fe. Per exemple, ara mateix recordo uns articles sobre la silicosis que contreien els treballadors de les mines de Linares. Amb quina profunditat i elegància defensava la justícia social, que és doctrina de l'Església! Ell ho havia après als seus anys de formació, estudiant les encíclics de Lleó XIII i Pius IX. Com a periodista cristià, va escriure el *Decàlogo del periodista* i *La oración por los*

periodistas».

Lolo també va fundar una obra pia: Sinaí, grups de pregària per la premsa. Actualment, explica Higuera, «avui s'han revitalitzat aquests grups, que es formen amb un monestir i dotze malalts cadascun, i cada grup resa i ofereix el seu dolor per un determinat mitjà de comunicació social.

Ara són vint grups els que hi ha en funcionament. Crec que els periodistes tenen en Lolo un protector i un mirall».

El procés de beatificació de Lolo tira endavant, però cada cop són més les persones que queden fascinades per

aquesta vida de patiment i dolor, però des de l'esperança i l'alegria que neixen de la fe en un Déu que és pare i mare.

A la web dels Amics de Lolo se'ns diu: «La figura que veureu a les fotos dins d'aquesta pàgina no està preparada, ni és un trucatge hàbil per incitar a la compassió. És una figura d'un home que va estar així més de 25 anys i que, encara que sembli paradoxal, va encarar la vida amb alegria. Si no et sedueix el que t'hem dit, gira full, si et sedueix, t'animem que continuïs llegint. Després et convidem que llegeixis alguna cosa sobre Lolo. I si no pots pagar el que demanes, nosaltres t'ho obsequiarem, perquè aquesta no és una pàgina de màrqueting, escrita per promocionar un producte, sinó un vehicle per difondre la figura d'un home que està cridat a ser el gran sant del segle XXI.»

Rosa María Jané Chueca

Declarada basílica menor el santuari de Caravaca

CARTAGENA.— Segons informa la pàgina web del bisbat de Cartagena, el Vaticà ha declarat basílica menor el santuari de la Santíssima i Vera Creu de Caravaca. Aquesta concessió papal referma el temple de la Vera creu com a centre de vida litúrgica i activitat pastoral de la diòcesi. Aquesta basílica té el privilegi de ser l'única a la regió de Múrcia que compta amb la concessió d'un Any Jubilar a perpetuïtat, i es converteix així en un lloc de pelegrinatge per als cristians d'arreu del món. El gener del 1998 el papa Joan Pau II va atorgar a aquest santuari el privilegi de celebrar *in perpetuum* un Any Jubilar, cada set anys, a partir del 2003. Aquesta concessió converteix Caravaca de la Creu en el cinquè lloc del món, juntament amb Roma, Jerusalem, Santiago de Compostel·la i Santo Toribio de Liébana, que ostenta aquest privilegi cristià. Segons el bisbe de Cartagena, Juan Antonio Reig, la declaració del santuari de Caravaca com a basílica menor «estén la ciutat del Papa fins a Caravaca, (...) ja que les basíliques són un vincle amb la Càtedra de Sant Pere». D'altra banda, el prelat ha assegurat que «necessitem crear espais de silenci, pregària, i esperem que Caravaca ens els doni». (C.C.)

Mèxic

Els bisbes donen suport als petits productors camperols i indígenes

CIUTAT DE MÈXIC.—La Conferència Episcopal Mexicana ha fet públic un missatge de suport als indígenes i camperols. El motiu d'aquest missatge rau en l'impacte que tindrà a les comunitats camperoles i indígenes el Tractat de Lliure Comerç signat per Mèxic, els Estats Units i el Canadà. El tractat farà possible la lliure importació i exportació de productes, com el blat i les mongetes, aliments bàsics de la població camperola i indígena.

Els bisbes expressen la por d'una colonització comercial de les grans empreses mexicanes, nord-americanes i canadenques, amb uns mitjans tècnics de producció davant dels quals poca cosa poden fer els petits productors camperols. Això portaria a un empobriment més gran de comunitats que ja són pobres. Els bisbes recorden l'actitud de Jesús davant de la multitud que passava gana, abans de la multiplicació dels pans: «Aquesta actitud de Jesús ens inspira per no desentendre'ns dels camperols i dels indígenes que encara passaran més gana, (...) de productors

Les dones indígenes i camperoles, les més desprotegides.

passaran a ser només consumidors, fent-los dependents dels grans productors nacionals, nord-americans i canadencs.»

Els prelats asseguren que «l'Estat mexicà té l'obligació de garantir el dret humà a l'alimentació i de protegir la producció nacional. A més, i això és el més greu, en permetre la importació sense cap control del gra, i en no produir blat natiu, quan vulguin sembrar en el futur, hauran de comprar llavors d'origen estranger». Els

bisbes afirmen que el blat transgènic que s'està important al país produeix llavors estèrils que fan impossible tornar a sembrar si no es compren les llavors de nou. Per resoldre aquesta situació, convoquen «tota la societat mexicana a acompanyar els camperols, valorar i agrair-ne la feina, adquirir-ne els productes i donar-los suport en totes les formes possibles». I

afegeixen: «Cal encoratjar les cooperatives i les organitzacions de petits productors, perquè els seus productes arribin al mercat sense intermediaris, i així els mateixos camperols siguin els directament beneficiats. Plegats es podran enfortir els mercats locals i regionals, i facilitar els mitjans per arribar a mercats nacionals i internacionals amb un valor afegit més gran i així potenciar els ingressos econòmics.» (OMPRESS)

CUBA

Trobada internacional sobre fra Bartolomé de las Casas

SANTIAGO DE CUBA.—La pàgina web dels Dominics informa que del 7 al 10 d'abril tindrà lloc a l'Havana una trobada internacional sobre el tema *Presència de fra Bartolomé de las Casas*. Amb motiu del 280è aniversari de la fundació de la Universitat de l'Havana pels frares dominics, l'Aula Fra Bartolomé de las Casas, situada al convent de Sant Joan del Laterà, ha convocat una trobada internacional. L'objectiu és que pensadors de diferents procedències reflexionin sobre la figura d'aquest frare dominic espanyol, cronista, teòleg, bisbe de Chiapas i gran defensor dels indígenes. S'estudiarà la figura del religiós des de diferents camps com la moral pública, la responsabilitat històrica, la justícia i la dignitat humana. Segons els organitzadors, «tenim la certesa que el temps transcorregut, lluny d'atenuar la importància dels seus gestos i paraules, els ha fet actuals. D'aquí l'interès científic i humanista que té aquesta trobada amb l'inoblidable dominic sevillà». Per a més informació: bartolo@enet.cu. (C.C.)

Cap missioner sense «Catalunya Cristiana»

Benvolguts,

A la llista veureu quin missioner està subscrit i quin missioner encara no ho està.

Si us plau, apadrineu un missioner.

MISSIONERS APADRINATS:

Francesc P.M. de Camerun, Maria Glòria X.B. de Kinshasa, Francesc C.V. de Cuba, Rafael S.C. de Costa d'Ivori, Ramon V.E. de Tanzània, Elena C.B. de Camerun, Àngel B.P. de Brasil, Joan R.A. de Colòmbia, Josep R.C. de Brasil, Maria Pilar B. de Bolívia, M. Teresa C.O. d'Argentina, Eduard B. de Mèxic, Anna M. A.A. de Bolívia, Raimunda A.Q. de Nicaragua, Josep M. A. S. de Mèxic, Lluís B.D. de Canadà.

MISSIONER PENDENTS:

Teresa M. B.Ll. Bolívia
Ramon B.P. Guatemala
Joan C.S. Mèxic
Josep M.C.B. Paraguai
Josep Ll. F. M. Mèxic
M. Francesca F. V. Veneçuela
Júlia Foraster Roselló Filipines
Miquel G.T. Brasil
Josep G. de M. Bolívia
Francesca G.F. Mèxic
Rosa Ll. Marroc
M. Lluïsa M. H. Perú

M. Teresa M. C.
Àngel M.B.
Gemma M.C.

Agustina M.C.
Josep M. O. D.

Miquel O. R.
Jesús P. B.
M. Teresa P. S.
Montserrat C.

LLOC:

Colòmbia
Paraguai
Rep Dem del Congo

Xile
República Dominicana

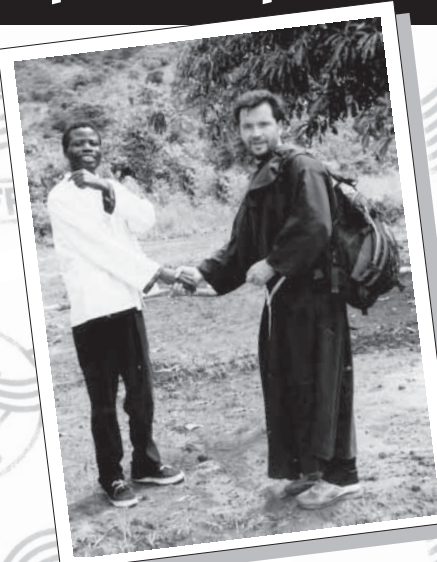
Brasil
Honduras
Perú
Xile

Desitjo apadrinar:

NOM DEL MISSIONER.....

PAÍS.....

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 208,70 €** ☐
Àsia i Oceania: 279,89 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
(Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
 Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Mares sanes, dret i esperança

enguany l'organització catòlica Mans Unides ens proposa aquest lema per a la seva jornada: «Mares sanes, dret i esperança.» S'ha escollit aquest lema perquè aquest any es compleix el 60è aniversari de l'Organització Mundial de la Salut (OMS) i de la Declaració Universal dels Drets Humans. Aquesta declaració estableix que «tota persona té dret a un nivell de vida adequat que li asseguri, així com a la seva família, la salut i el benestar»; i també que «la maternitat i la infantesa tenen dret a una ajuda i a una assistència especials».

No hi ha dubte que les dones, en general, són el centre de la vida familiar i l'element fonamental de la seva economia. Tradicionalment s'ocupen de l'atenció a la salut dels membres de la família, especialment dels qui no es valen per si mateixos, com els nens, els malalts, els ancians, etc. Això és especialment cert als països del Sud.

La salut de les mares condiona i està condicionada de manera molt important per qualsevol objectiu de desenvolupament i reducció de la pobresa. Segons l'OMS, les morts, calculades en més de mig milió de dones a

l'any, i les lesions i discapacitats relacionades amb l'embaràs i el part són els problemes més desastrosos del món.

En el nostre temps, els progressos científics i tècnics són impressionants. Però hi ha una pregunta esfereïdora: l'avenç és el mateix pel que fa a l'humanisme? Som, avui, més humans? Ens sentim més germans els uns dels altres?

Tots estímem la vida humana i tots desitgem que cada persona la pugui conservar i desenvolupar amb qualitat. Per assolir-ho cal una actitud ben decidida de generosa solidaritat, és a dir, de caritat cristiana. I això s'aconsegueix si un s'acosta a la realitat de la fam, la pobresa, la malaltia i el sofriment humà del germà.

El bon samarità de l'Evangeli que va ajudar el malferit que jeia a la vora del camí, ho va fer perquè s'hi va acostar, el va veure i es va compadir d'aquell germà seu. Si veiem els nostres germans que jeuen a la vora dels carrers i places del món morint de fam, malnodrits o malalts sense l'assistència mèdica necessària, no que-

dem indiferents. Ens en compadim i els ajudem.

En aquest sentit, Gandhi va escriure: «Us donaré un potent talismà. Abans de prendre una decisió important representeu-vos davant vostre l'home més pobre, més necessitat que hàgiu vist. Deixeu-vos impressionar per ell i pregunteu-vos: "Com, en quin grau, de quina manera aquesta decisió que prendré afectarà la sort d'aquest pobre ésser humà?"» Realment, totes les nostres decisions incideixen d'alguna manera en la resta de la família humana.

En el fons hi ha el destí universal dels béns materials i de la seva propietat privada. El Catecisme de l'Església catòlica afirma que la propietat privada «no anul·la el destí originari de la terra al conjunt de la humanitat. El destí universal dels béns continua essent primordial».

Mans Unides treballa amb la voluntat ferma de promoure les condicions que defensin la vida de la mare i del fill. El dret fonamental exigible, davant tots els drets, és el dret a la protecció de la vida, aspiració i vocació de la maternitat.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
 Arquebisbe de Tarragona i Primat

Mans Unides 2008

Conta G.K. Chesterton, en la vida de sant Francesc d'Assís que va escriure, quin va ser el primer impuls que va tenir el sant vers els pobres: Un dia el jove es trobava venent vellut i brodat a un ric comerciant quan els va interrompre un captaire que demanava almoïna. Francesc no li va fer cas i va acabar el tracte, però seguidament, com impulsat per un ressort, va sortir corrent a la recerca d'aquell home fins que el va trobar i, per sorpresa seva, el va omplir de monedes. Va ser el primer besllum del que el sant d'Assís faria en la seva vida i ensenyament fent-se ressò de la doctrina de Crist: en la persona dels necessitats hi ha una especial presència de Déu.

Al llarg de la història, l'Església, a través de les seves múltiples obres de caritat, ha socorregut la pobresa. I avui segueix el mateix camí amb instruments nous, com Mans Unides, Organització no Governamental per al Desenvolupament (ONGD), catòlica i de voluntaris, que aquest diumenge dia 10 de febrer celebra la seva jornada

nacional, data central en la seva Campanya contra la Fam.

Com va fer aquell jove, els voluntaris de Mans Unides van a l'encontre dels necessitats i generalment viatgen lluny fins a trobar-los. La seva finalitat és ajudar en la lluita contra la fam, la pobresa, el subdesenvolupament i les seves causes. Des de la seva creació l'any 1960, l'organització centra la seva actuació a donar suport i finançar projectes concrets en els pobles del Sud: Àfrica, Àsia, Amèrica i Oceania.

No entreté els diners que recapta despertant Occident de la seva letargia. Tota la recaptació va a parar a iniciatives concretes amb una gestió transparent i resultats mesurables: projectes de tipus social, educatiu, agrícola, sanitari, educatiu o de promoció de la dona, com el d'aquest any 2008, sota el lema «Mares sanes, dret i esperança».

En aquest cas es tracta d'exigir el compliment d'un dels Objectius de desenvolupament del mil·lenni, el

número 5: millorar la salut materna amb l'objectiu de reduir per a l'any 2015 en tres quarts parts la taxa de mortalitat de les mares. A Amèrica del Nord i a Europa la condició de mare no fa perillar la vida d'una dona, però en els pobles del Sud hi ha un elevat índex de mortalitat en el part o com a conseqüència seva, i això impedeix en massa ocasions viure la maternitat com una experiència joiosa.

La varietat de tasques que afronta Mans Unides és un servei que l'Església presta procurant que no siguin ajudes ocasionals, sinó que tinguin caràcter multiplicador gràcies a la implicació en iniciatives de futur sorgides de les pròpies comunitats del Tercer Món. La labor que exerceixen els voluntaris que treballen en els llocs remots, o la de conscienciació de la nostra societat perquè ajudi des de la rereguarda, mereixen la meua més gran admiració i estímul, que avui desitjo fer arribar expressament als qui treballen tan generosament i incansablement a Mans Unides a la nostra arxidiòcesi de Tarragona.

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.com

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA

opinió

Punt de vista

Dr. Manuel Claret

Delegat diocesà de Pastoral Familiar de Barcelona

Arran de les notícies de pràctiques d'avortament

El coneixement de pràctiques abortives il·legals en alguns centres del nostre país ha estat un fet notori, no exempt de sorpresa per part de l'opinió pública.

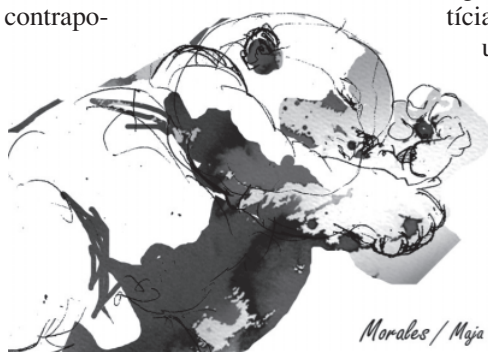
L'Església sempre ha proposat que la vida s'ha d'acollir, protegir i estimar des dels seus inicis i així ho manifesta en tots els seus documents, entre d'altres a l'encíclica *Evangelium vitae*, de Joan Pau II, al document de la Conferència Episcopal Espanyola (Comitè Episcopal per a la Defensa de la Vida) sobre *L'avortament* de l'any 1991 i a la Carta a les Famílies de Joan Pau II, on exhorta a construir una civilització de l'amor contraposada a la de la mort.

No es pot negar que l'avortament sempre és un fet traumàtic que colpeja la sensibilitat humana. Significa un fracàs per a la futura mare quan pren la decisió d'oposar-se a la vida que hi ha a les seves entranyes, rebutjant la seva maternitat. Ho és encara més per al fetus, que és considerat com un element distorsionador per al futur de la mare. És la llei civil la que, de manera unilateral, creient defensar i reconèixer drets de la dona, tals com evitar traumatismes psicològics, riscos de l'embaràs, etc. no té en compte la part més dèbil: la del fetus i el seu estatus de dret a la vida, i permet l'anomenada «interrupció de l'embaràs», com si amb tal descripció es volgués amagar la dura realitat de l'exercici d'un acte violent per provocar la mort d'un ésser vivent.

S'hauria d'oferir a les dones, en els moments difícils del dubte i abans de prendre tal decisió, un acompanyament personal, una reflexió sobre els valors, mitjans humans de protecció i d'ajut, cosa que no ofereix ni la fredor de la llei ni els centres dedicats a l'avortament. Avui la nostra societat té prou mitjans de resposta personal, social i espiritual per ajudar a retrobar i redescobrir la grandesa del servei a la vida, per sobre de la difícil decisió, i a la vegada fàcil recurs a l'avortament. Ningú no té dret a interrompre

la vida. La vida ens ve de Déu, és un do, i l'hem d'estimar i servir. Certament que hi ha casos de difícil solució, però aquests no s'han de solucionar a través d'una nova injustícia.

La llei de l'avortament no implica que sigui moralment acceptable; tampoc els legisladors són la font de moralitat. Que una llei permeti tal acció no implica que aquesta sigui moral, és a dir, que sigui una acció que s'adigui a la dignitat i racionalitat de la persona humana. Els ciutadans, els grups i les institucions socials tenen dret a fer sentir la seva paraula davant d'aquelles lleis que creuen que posen en entredit els grans valors humans, entre ells el del respecte i la protecció a la vida. Els legisladors són també responsables de promoure valors socials, com és el de la salut moral de la societat, i no tota reivindicació personal o social l'han d'eleva a la categoria de dret. L'avortament és una injustícia envers el dèbil, envers aquell que ja és

un ésser vivent i per tant té el dret de ser defensat en justícia i per la justícia. Si bé alguns posen en dubte quin és el moment en què s'inicia la vida humana, aquest mateix dubte, per tractar-se de la possible existència de la vida, exigeix un respecte més gran.

Els cristians creiem que Déu ha fet l'home responsable d'acollir i de servir la vida. Els polítics i la societat en general tenen cada vegada més consciència que fins i tot els més culpables d'aquest món tenen dret a la justícia i no poden ser condemnats a mort. Per què s'ha d'aplicar, ni que sigui en alguns casos, al nonat però ésser vivent? Amb quins criteris la legislació pot decidir a partir de quina setmana el fetus té dret a la vida? Cal que es dignifiqui i protegeixi el valor de la maternitat; de la mare i del fill, sigui quina sigui la seva situació.

L'Església no és una instància política. Ofereix al món el que pensa des de la paraula i des del testimoni, convençuda que fa una aportació als valors humans i al sentit i valor de la vida humana. Ella està a favor de l'home, de la dona, dels infants, dels qui ja han estat cridats a la vida, en especial dels qui no tenen veu, dels pobres, dels febles. Es dirigeix a tots els homes, en especial a aquells que es declaren creients, que volen seguir Jesucrist, que reconeixen la grandesa, el valor i el sentit del qui ha dit: «Jo sóc el Camí, la Veritat i la Vida.»

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Valentia per al goig

Els humans cerquem, amb deler, el goig, l'alegria. El lector pot pensar —i tindrà raó— que la frase anterior és un tòpic. Un tòpic, literàriament parlant, és un argument genèric i, fins i tot, abusi d'una expressió o d'una paraula. És obvi que els humans, de moltes i variades maneres, volem la felicitat. Per assolir-la solem fer moltes coses. Tanmateix sembla que, en diverses ocasions, ens és negada. Però els humans som tossuts en la recerca i àdhuc a l'hora de caure en el pou dels errors. Ens equivoquem sovint en l'elecció dels mitjans que duen al goig. I, en determinades ocasions, caminem a les fosques, com si anéssim en la cerca d'un fantasma.

L'Escriptura ens demana d'alegrar-nos en el Senyor, és a dir, a estar i ser alegres de debò. La Revelació parla certament de les alegries humanes ben fonamentades. La joia és un bé espiritual que està a l'abast dels homes. Ells han de saber quina és la realitat de l'alegria i tenir una actitud que permeti gaudir-ne. Fins a descobrir-ne la seva dimensió espiritual.

Avui he dit a l'homilia: «Hem cantat “El Senyor m'il·lu-

mina i em salva”. Això significa que Déu està sempre al nostre costat i, per tant, podem esdevenir forts en el Senyor. Sempre, sense cap excepció. Hem de ser forts per no caure en la temptació de la manca de fe i forts per acollir l'alegria. Sí, es necessita molta valentia per sentir el goig. La nostra pobra esperança, esdevinguda dèbil o desapareguda, pot barrar el pas a la veritable alegria. La que prové de la revelació divina i de la certesa que, en la vida eterna, fruïrem de la bondat del Senyor.»

Jo mateix, ni que pugui semblar inversemblant, he quedat atònit per la meua frase. No obstant això, considero que no sóc pedant si afirmo que cal la valentia per tenir el goig. Som capaços d'alegria, però sovint som una mena de personatges «estirats» o encarcerats que no la deixen penetrar.

És qüestió de valentia, de coratge, de deixar-se amamar per la vertadera alegria. L'alegria que s'estabilitza en la vida, fins i tot en el sofriment. L'alegria dels que se saben forts en el Senyor i que estan segurs de veure'l cara a cara en el més enllà de la mort. Allí on només hi ha alegria. La fe és instrument de goig.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

El temple de la Sagrada Família

Quan ens vam traslladar a Catalunya, una de les primeres visites familiars que ens va programar el meu pare va ser anar a veure aquest famós monument. En aquella època, semblava que el temple mai no s'acabaria, que el que ja s'havia aixecat seria per sempre testimoni mut de la imaginació de Gaudí. Semblava aleshores que l'única cosa que impedia la continuació de les obres eren les despeses, no se'n qüestionaven altres dificultats. Avui són diferents els interrogants, de manera que podríem pensar que s'han deixat de banda les obres per qüestionar túnels, estils d'acabats posteriors o criteris urbanístics.

Ser vell amic de Mn. Bonet, rector del temple, té els seus privilegis. Ho constata el dijous passat quan ens enfilàvem per estretes escales metàl·liques, entre un sens fi d'estructures. Mentre pujàvem, el nostre amable cicerone anava assenyalant els metres que superàvem. Jo veia, mirava, meditava i fotografiava. Vet aquí algunes reflexions que em vaig fer. En aquelles altures, et senties aliè a les discussions actuals. Teníem a uns pams de distància el que serien les cúspides de les voltes. Topaves amb treballadors entregats a les seves diverses feines. Els equips de soldadura, els escaladors avesats a fixar bastiments, els muntadors de motlles que segellaven amb silicona es barrejaven amb sacs de ciment, blocs de pedra tallada, ferros doblegats i soldats i, en un racó, piles de fragments que, encastats als plans, formarien més tard la delicada decoració tan peculiar en aquest estil. El bosc de bastides era impressionant, els acabats arquitectònics ara fruits, ara símbols litúrgics, admirables. Pensant en la premsa, sobre l'oportunitat que passés l'AVE pel subsòl, et senties allí dalt, en aquest laboratori i cordial món, com si estiguessis en un altre planeta. Això de cordial ho dic perquè sorprenia gratament l'amabilitat regnant entre aquest eixam laboral i el rector.

Mentre fotografiava el vitrall de la resurrecció pensava: evidentment el tema requereix aquesta execució minuciosa, però calen tants detalls per a superfícies que ningú no serà capaç de distingir des de baix? Vaig imaginar que no existien i vaig adonar-me que el resultat no tindria aspecte de sobrietat, sinó de pobresa, de misèria. Aquell disseny grandiosus exigia la riquesa de detalls. Allò que estava veient era una paràbola de la Santa Mare Església. En parlo. Des de tribunes es discuteix, exagerant, l'oportunitat d'un gest o de l'exactitud de les paraules d'un document. De pensadors entorn seu, mai no en faltaran. Però si només ells existissin la Santa Església seria com un enorme bunyol. Vaig pensar en la germaneta que tenia cura d'ancians, en la que està lliurada a l'oració sense comprovar resultats, en el monjo que monòtonament salmodia la seva oració cada jornada, en el missioner que ensenya a llegir aquell vailet tan allunyat de la seva cultura, en el que acull en hospitals tants malalts que s'haurien de poder guarir si les riqueses estiguessin més ben distribuïdes. Aquesta munió de petites dedicacions, de la qual no parla la premsa, és la gran fortuna de l'Església. De la meua Església acollidora, la mare que m'acotxa, que m'acull i m'enriqueix, encara que no es noti. Mentre considerava aquestes qüestions, em fixava en la pila de trossets de diverses formes i mides que un dia, encastats a les immenses parets, seran l'admiració i el goig dels visitants. Eren símbol del que he recordat i vaig atrevir-me a ficar-me'n un fragment a la butxaca. Ho vaig fer com si m'apropriés d'un parent nostre ignot, d'una bona de cura d'un dispensari tercermundista, o del petó a un moribund.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.

Alarma a
«Ravalkistan»

El poder dels mitjans de comunicació cada dia es fa més palès. I acostuma a fer-se sempre des d'una vessant negativa, per desgràcia. No es diu res de res quan les coses van bé, però en el moment en què hi ha qualsevol incident, qualsevol errada, o les coses no marxen com haurien de marxar, tots els mitjans es llancen a la caça de les notícies, fent d'elles el centre de l'atenció dels ciutadans.

Fins i tot, des de Madrid, em va trucar per telèfon una amiga meua en sentir les notícies i veure que hi havia marro al Raval. Precisament en un dels carrers que va sortir als informatius és on vivim la nostra comunitat. Amb tot això i donat el sentit d'humor popular que sempre tergiversa les coses, ara la gent comença a anomenar *Ravalkistan* aquests carrers en els quals, tot sigui dit, convivim des de fa molts anys amb els pakistanesos d'una manera pacífica i amical.

Ara, després dels fets de l'altra nit en una de les mesquites, l'alarma social està servida a tot l'Estat espanyol. Per acabar d'adobar-ho, aquesta amiga meua havia estat feia una setmana amb mi en una de les mesquites que no tenen res a veure amb aquest aldarull, la Comunitat Islàmica Camí de la Pau, amb la qual ens uneix una gran amistat i amb la qual organitzem, des de fa sis anys, les pregàries interconfessionals i altres actes conjunts.

No vull ficar-me en la qüestió de les detencions. La justícia sabrà el que ha de fer i què hi ha de veritat o no. És normal i convenient que es tingui cura de tallar els brots de violència, vinguin d'on vinguin,

i lluitar contra el terrorisme internacional. Però sempre penso el mateix quan passa una cosa així: les generalitzacions són ben dolentes i creen moltes angúnies.

L'endemà dels fets, era a l'escola on faig de voluntària per fer reforç escolar, quan se'm va acostar un nen pakistanès per fer la lectura i em va dir de seguida: «Jo no vaig a aquella mesquita, eh! I el meu pare m'ha dit que no vol que, de moment, vagi a cap. Diu que ja aprendré l'Alcorà a casa meua.» Jo el vaig animar, dient-li que el fet d'uns quants, sigui el que sigui, no té per què recaure en tots els altres de la mateixa cultura i, per tant, no s'havia de preocupar perquè no pensem que tots els pakistanesos en tenen la culpa... Però la sospita de veure's judicat pels altres ja s'havia ficat en el cor d'aquell nen, com en el de tants altres pacifistes que es veuen ara malmirats per molts veïns.

La trucada que em van fer des de Madrid era una conseqüència d'aquesta por generalitzada que sovint segueix a una acusació feta a un grup ètnic determinat.

Des d'aquestes línies vull sortir en defensa de molta gent honrada que fa anys que conviu entre nosaltres, treballen, són educats i tenen una convivència pacífica i enriquidora dins del nostre panorama de barri intercultural. Amb ells hem pregat junts, hem celebrat, hem organitzat xerrades i hem anat a les que ells organitzaven i sempre hem après els uns dels altres i ens hem enriquit amb les virtuts racials de totes dues cultures, juntament amb d'altres.

Zoom

Eduard Brufau

El Museu d'Història de Catalunya ha exposat recentment una peça excepcional pel seu significat històric. Es tracta d'un estendard militar del segle XVII que va participar en la Guerra dels Segadors i probablement també en la de Successió. En una cara de la tela s'hi representen la Mare de Déu del Roser i sant Pere, i a l'altra sant Llorenç i sant Antoni de Pàdua. Per als experts la presència d'una falç a banda i banda indica que pertanyia a una confraria agrícola, molt probablement de segadors.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Necessitats? Drets!

El Fòrum Social Català, que es va celebrar a l'edifici històric de la Universitat de Barcelona el darrer cap de setmana de gener, va ser ocasió per fer sentir veus i arguments sobre temes d'actualitat. Vaig tenir oportunitat de presentar una ponència en un seminari sobre el dret universal a l'educació. Hi anava com a representant de SED (Solidaritat, Educació i Desenvolupament), una ONGD vinculada als germans maristes (www.maristes.cat/sed) amb una acció social compromesa i solidària, especialment amb els països del sud.

Vaig advocar al final de la meua intervenció per un canvi d'òptica. Sovint, s'estimula la col·laboració de les persones mitjançant una crida a la sensibilitat, impactada per les mancances agudes que experimenten éssers humans en altres latituds. Aquestes mancances es tradueixen en necessitats no satisfetes. Centrar-se en elles, com s'ha fet tradicionalment, té els seus riscos. Plantejar el problema en aquests termes provoca que la persona necessitada es mantingui en actitud de dependència i d'inferioritat, que es consideri ella mateixa com a objectiu d'ajuda i se'n lesioni l'autoestima i la dignitat, que esperi les solucions de fora del seu àmbit d'actuació. També hi ha els riscos en les persones que cobreixen les necessitats dels altres, com ara un sentiment de superioritat, un proteccionisme mal entès i una forma de dissoldre una mala consciència difusa.

La proposta és passar d'una òptica centrada en les necessitats a una òptica centrada en els drets. Les paraules juguen la seva importància. No es tracta només d'un canvi terminològic, sinó d'un profund canvi d'òptica. Els drets fonamentals apel·len a una realitat de la qual cal prendre consciència. Aquests drets, reconeguts o no, existeixen i són inherents a les persones pel fet de viure. Per això, el 1948 es va elaborar la Declaració Universal dels Drets Humans. De vegades, s'han de produir hecatombes perquè els homes i dones obrim els ulls. La Segona Guerra Mundial va lesionar nombrosos drets fonamentals en milions de persones de manera greu i fins i tot de manera irreversible. No calia crear-los. En ser inherents a les persones, n'hi havia prou amb reconèixer-los. Com així es va fer. Plantejar la col·laboració des de l'òptica dels drets, situa la relació en el pla de la igualtat i de la dignitat personal, s'evita una actitud de dependència malaltissa i es poden exigir responsabilitats als qui, tenint el deure i la responsabilitat de satisfer-los, s'inhibeixen o s'abandonen a la inoperància. La mirada de la persona necessitada es desplaça a l'àmbit dels drets i li permet aferrar-se a la seva dignitat, detentora d'aquests drets. La veu llastimosa i l'actitud pidolaire esdevenen esforç i superació. Qui ha de lluitar pels seus drets és un mateix. La humilitat de reconèixer els propis límits i mancances no està renyida amb la voluntat de millorar.

El canvi d'òptica és desitjable i urgent. Això no obstant, té també els seus riscos. Perquè la declaració de drets s'apliqui a fons, sense efectes secundaris nocius, ha d'anar acompanyada per l'assumpció de deures i responsabilitats. No és progressista parlar de drets ni contemplar la contrapartida de les obligacions corresponents. Per exemple, el dret a l'educació vindrà respectat si l'Estat, la família i el mateix individu assumeixen els seus deures en aquest àmbit. Més encara. De vegades es planteja l'educació de manera egoista i insolidària, només com un mitjà d'adquirir una bona posició social i com una desitjable font d'ingressos. Si la societat té l'obligació d'educar els seus membres, aquests tenen el deure de revertir sobre la societat els dons que han rebut. Un principi que s'oblida sovint.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT
DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE
L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810
Fax: 934 092 775, c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

VOLEU DONAR
SENTIT A LA
VOSTRA VIDA?

Us hi ajudaria
una trobada
amb Déu.

EXERCICIS
ESPIRITUALS

Dirigits per un sacerdot de la Unió
Sacerdotal Lumen Dei. Inspirats en sant
Ignasi, en règim d'internat i silenci.

16 - 17 DE FEBRER
(Entrant el dia 15 a la nit)

Tel. 933 013 194

c/ Xuclà, 19 - 08001 Barcelona

Recessos externs els 2ns diumenges de cada mes

Entre els laïcistes encara hi ha classes

A la Universitat de la Sapienza de Roma un grupet laïcista va negar la paraula a Benet XVI, i al nostre país alguns mitjans de la mateixa tendència s'apressen a donar la notícia presentant-la de forma negativa per al Papa. Però cap d'ells ha dit que els qui van protestar per la visita de Ratzinger van ser només 67 professors d'un claustre de 4.000 i uns centenars d'alumnes dels més de 100.000 que té aquesta universitat.

Ni tampoc que a l'acte d'inauguració es va llegir el discurs del Papa, en el qual afirmava que la seva comensal no és «imposar a uns altres la fe de manera autoritària», sinó «mantenir deserta la sensibilitat per la veritat» i que, en acabar, tots dempeus, van estar aplaudint durant sis llargs minuts. I per descomptat no s'ha recollit l'opinió del premi Nobel de literatura Darío Fo —anticlerical i ateu—, qui ha escrit que «l'al·locució del Papa mereix ser llegida i rellegida, i hauria fet molt bé a la Sapienza». I és que entre els laïcistes encara hi ha classes.

LUIS ESQUENA ROMAGUERA
Torroella de Montgrí

L'Any Jubilar a Tarragona

Recentment vaig a anar a l'inici de l'Any Jubilar de Tarragona. Pensava que amb tantes discussions, baralles i paraules fora de to a les quals ens estem acostumant, aniria bé reposar una mica, sentir la pau que destil·len aquelles pedres, velles pels anys, però fortes, com el que pretenen guardar dins seu. Em va agradar moltíssim la música: unes veus quasi angelicals amb un orgue impressionant sonaven en el moment precís. Unes oracions ben pensades i meditades van aconseguir el que pretenien: que sortíssim amb ganes de convidar tothom a gaudir d'un any de goig, que és el que vol dir jubilar.

Per això m'ha agradat molt la invitació que ens ha fet l'arquebisbe Pujol a «la casa pairal», que és com ha definit la catedral de Tarragona. I ens

CARTES DEL LECTOR

ha convidat a tots: creients i no creients, catalans i gent de fora, blancs i negres. A tots els qui tinguin ganes de pau interior ens ofereixen l'oportunitat d'aprofitar aquests moments d'oració i reflexió mitjançant els actes que s'han organitzat. I per als qui són de fora tenen l'oportunitat de gaudir d'una ciutat maca. Amb paraules de Josep Maria Llorens en el seu llibre *Lameva Tarragona*: «Els tarragonins viuen una vida plàcida, en una mena de beatitud que els dona el clima i la bellesa de la ciutat i, sobretot, la visió incomparable d'una mar immensa d'una dolçor indicible.»

PILAR CRESPO ÁLVAREZ
Tarragona

En defensa de l'Església el 2007

L'Església catòlica té el dret de fer conèixer la doctrina de Crist i la moral cristiana, predicada en els dos mil anys de la seva història. Moral i doctrina que han estat la base de la cultura de la civilització occidental. Fins a la naixença de l'ateisme.

L'ateisme no ha pogut ni podrà esborrar de l'ordre universal la idea i concepte de Déu. L'ateisme és com un núvol que intenta tapar el sol, però el sol continua existint darrere la nuvolada. El que digui en un dia de pluja que el sol no existeix, no diu la veritat, encara que en democràcia és lícit dir que plou el dia que fa sol i proclamar que un estat és ateu quan la veritat és que Crist regna en el cel i la terra.

L'Església defensa el concepte de família que ha rebut de les pàgines de l'Evangeli, tot i que aquesta norma estigui en contradicció amb altres sistemes avui legalitzats en diferents estats ateus. De la unió voluntària entre home i dona, fruit generalment de l'amor i de la llibertat humana, sempre se n'ha dit *matrimoni*. La convivència entre dues persones del mateix sexe, o entre parents per raons d'amistat, econòmiques, fiscals i fins si voleu sexuals no es pot qualificar de matrimoni, encara que ho admeti la legislació.

Tothom és lliure de viure sol o junt, però d'aquí a qualificar aquesta unió amb el nom de *matrimoni* hi ha un abisme.

L'Església té dret a defensar la vida humana. Sempre la unió sexual d'un home i una dona pot donar vida i naixença a un nou ésser. És llei de la naturalesa. L'Església en diu llei de Déu. El jove i la noia han de ser conscients i responsables dels seus actes i han de saber valorar el seu amor i el seu ideal. L'Església defensa la vida de l'ésser que l'amor pot originar.

Així mateix, l'Església té l'obligació i el goig de predicar la pau, i en primer lloc la pau de les famílies i l'amor perpetu entre pare i mare en benefici de l'educació i creixença dels fills. L'Església no fa política quan predica l'Evangeli. Ens dol que moltes persones discrepin del criteri de l'Església. Cap partit polític ni cap govern no té dret a posar morrió a l'Església.

FRANCESC A. PICAS
La Jonquera

Noranta anys

Avui és la Candelera. Una data per remarcar. És que en faig la *fríolera* de noranta, i Déu dirà.

Els porto sense adonar-me. Són, a voltes, de mal portar. Cal paciència i ajudar-me amb un bastó a cada mà.

Tants anys tenen històries d'un llarg i mai acabar. Cal treure's moltes cabòries pensant només en demà.

Però la memòria s'aferra a moltes realitats que has viscut amb pau i guerra i no ho pots pas esborrar.

Per llevar neixen els dies que poc a poc fan els anys. No es pot saber; i mai diries si seran bons o estranys.

Tinc fe i esperança que Déu tot ho fa per bé. Cal viure sense recança. Ell sap el que més convé.

JOSEP BOSCH i MERCADER
Cassà de la Selva

En la mort de Mn. Lluís Ferret

L'he conegut des que era nen i penso que la seva mort ha estat la d'un sant.

Ell era aspirant d'Acció Catòlica de la parròquia de Sant Francesc d'Assís, i quan a la diòcesi es va crear un selectiu grup d'aspirants, ell en va ser el secretari general. Aquest grup, que anomenàvem Grup Servir, va reunir una vintena de nois que s'esforçaven per caminar seriosament vers la perfecció.

Al llarg dels anys l'he anat seguint pels diferents llocs on ha estat destinat i he comprovat com l'austeritat i la dedicació als altres emplenaven la seva vida. Donava gust veure com parlava planerament amb tothom i com s'esforçava per fer les feines que li venien més costa amunt.

Quan va començar a trobar-se malament, en les primeres visites serioses a metges per saber si era del cor o d'una altra cosa, vaig seguir-lo de prop. Però sobretot

en els primers símptomes del que ell en deia «cansament», fins que em va comunicar que li havien diagnosticat «esclerosi lateral amiotròfica», vaig estar sovint amb ell, presencialment o per telèfon.

Érem un grup d'amics de quan teníem 16 o 17 anys i el vam anar a veure, primer, a Terrassa i, després, a Olesa. El dia de Terrassa no se'n esborrarà fàcilment. Primer, una acollida cordial com sempre; després, com se'l veia patir per parlar amb aquella veu fatigosa i feixuga i, finalment, la missa celebrada assegut amb molta ajuda d'un diaca. Realment una lliçó viva i emocionant que ens va deixar a tots marcats.

A Olesa, en tres visites, vam copsar una vegada més que davant teníem una persona santa oferta plenament a la voluntat de Déu.

Lluís Ferret, prega per nosaltres!

LLUÍS MARTÍ i BOSCH
Barcelona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Crítiques

—Vull preguntar-li diverses coses sobre la crítica. Hem d'acceptar crítiques anònimes? De tant en tant trobo a la meua bústia unes petites notes que sempre comencen així: «Crec que hauries de millorar...» I signa: «Algú que es preocupa per tu.» Una altra cosa: què diria vostè d'aquests «catòlics» que sempre deixen el Papa i els bisbes com un drap brut i que sembla que ells tenen l'autèntica solució de les coses? A mi aquesta gent em molesta força...

—Jo crec que hem d'estar oberts a la crítica, sempre que aquesta sigui constructiva i tendeixi a millorar les nostres persones. Jesús en l'Evangeli ens convida a la correcció fraterna que ha d'estar animada per la caritat i ser franca i respectuosa. Implacable amb els errors, delicadíssima amb les persones. De vegades una persona, per timidesa o per altres motius, vol fer-nos arribar una crítica i ho fa de manera anònima. En aquest cas, cal considerar el que diu més que no pas qui ho diu. Si les crítiques que rep són vertaderes i es fan amb respecte i delicadesa, accepti-les de bon grat. Probablement la persona que li fa arribar aquestes petites notes considera que vostè és important per a ella. Si són crítiques àcides, irrespectuoses i cruels, llençis-les a la paperera sense cap mena de consideració.

La crítica personal constructiva ha de ser fraterna i sempre privada. Les crítiques personals públiques que palesen defectes i pecats del proïsme, generalment, falten greument a la caritat. Jo, de vegades, quedo estupefacte del que es diu d'algunes persones en els mitjans de comunicació social. També de certs comentaris que es fan sobre aspectes molt delicats de la vida de les persones en tertúlies de botigues, de bars, de cafès... Recordo una frase divertida de la meua àvia que deia que valia més caure en una tolla de fem que en la llengua de certes persones. Mai no es faci portaveu de crítiques infundades i de qualsevol maledicència. Pel que fa a aquests germans i germanes nostres que es rabegen a criticar els legítims pastors de l'Església, li diré que són una autèntica desgràcia per a l'Església. Em costa d'imaginar un fill o una filla que es dedica a escorxar en públic el pare o la mare. Déu nos en guard de la caritat d'aquestes persones. Ho he dit moltes vegades i ho repeteixo: si en consciència hem de criticar alguna cosa d'una persona d'Església cal fer-ho amb el respecte degut i amb les mateixes normes comunes de la comunió fraterna. Acudir a mitjans de comunicació social hostils a l'Església per palesar misèries i defectes de persones de la comunitat cristiana em sembla propi d'una deslleialtat de cucs, amb perdó pels cucs.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

El diàleg no sempre fàcil

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Explicació dels termes

Escriu aquesta reflexió el dia 28 de gener, festa de sant Tomàs d'Aquino. Potser és per això que he decidit escriure quelcom sobre el problema que s'origina en els diàlegs quan les persones utilitzen els mateixos termes, però en sentits diferents, o partint de supòsits diferents. També influeix en aquesta decisió la repetida constatació dels equívocs que es creen en aquests casos, sigui en les converses, sigui en els debats públics.

Sant Tomàs d'Aquino és un mestre de claredat en les seves obres, i les discussions escolàstiques, inspirades en el seu mètode, són una meravella metodològica. Una de les primeres coses, en efecte, que cal prendre en consideració segons aquest mestratge, és el sentit que donem a les paraules utilitzades en la discussió. Només a partir d'un aclariment d'aquest tipus podem saber si realment estem parlant del mateix en el nostre diàleg. I, tanmateix, no és massa freqüent que ens aturem a fer això en les nostres discussions quotidianes, i

menys encara en els mitjans de comunicació.

La família

És evident que un dels termes sobre els quals s'origina actualment major confusió és el de «família». Les solemnes afirmacions del Magisteri de l'Església, i dels pastors, són contradites gairebé simultàniament per altres persones —àdhuc catòlics!— reduint la seva validesa a la «família tradicional», però assegurant alhora que hi ha una multiplicitat de tipus familiars que, en principi, serien tots igualment vàlids i lliures. La confusió està servida. Què volen dir, uns i altres, quan diuen «família»?

Quan l'Església parla de «família» parla de la comunió de vida inaugurada pel matrimoni d'un home i una dona, parla d'un vincle d'amor conjugal que, sostingut per l'Esperit Sant, s'expandeix en els fills i en les persones naturalment vinculades: avis, germans, etc. Quan no es parla d'això, «família» pot significar qualsevol tipus de convivèn-

cia més o menys estable, prescindint de si es tracta de persones del mateix sexe, o de persones soles amb fills, o de persones ajuntades sense cap vincle de compromís institucional, etc.

En aquesta diferència de contingut de la paraula hi ha la impossibilitat de fer un diàleg prou serè i aclaridor. Però, és indiferent el contingut per la raonabilitat de les coses? Tothom té raó? La resposta és aquesta: tenen raó els qui parlen de família a partir d'un veritable matrimoni, perquè aquesta és la voluntat de Déu des del principi; no cal dir que aquests no parlen de la família «tradicional», sinó de la «família» tal com Déu l'ha volguda. Però també els qui parlen amb l'altre concepte tenen raó perquè sociològicament aquesta varietat de formes de convivència existeixen i són vistes a manera de famílies.

Anem a parar, per tant, a una pregunta molt senzilla, però molt fonamental: creiem o no que la família ve de Déu?, ¿o bé pensem que és un fenomen sociològic que la societat pot manipular segons els propis interessos? I si el problema del

diàleg sobre la família fos precisament aquest: acceptar o no acceptar la realitat de la naturalesa humana tal com Déu l'ha volguda? Els homes dels nostres dies estem cada vegada més acostumats a fer les coses d'acord amb el patró que nosaltres ens fabriquem, en elegir entre moltes coses aquella que ens agrada o que ens convé més... És la imatge clàssica del supermercat, on tot està situat al mateix nivell, i cadascú selecciona lliurement.

El cardenal Danneels feia notar, recentment, que els legisladors de les nostres societats actuen més com a termòmetres que no pas com a termòstats. En el cas de la família és força així: què hi ha en la societat, què s'hi propaga en la pràctica i en la teoria, sinó una concepció purament sociològica de família? Els legisladors posen d'acord la legislació amb aquesta «temperatura». Si fossin educadors veritables, sabrien on s'ha de posar el nivell. I si ells no ho saben, és bo que l'Església, en nom de Déu —no simplement de la «tradició»— ho proclami solemnement, perquè ningú no hagi d'enganyar-se.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

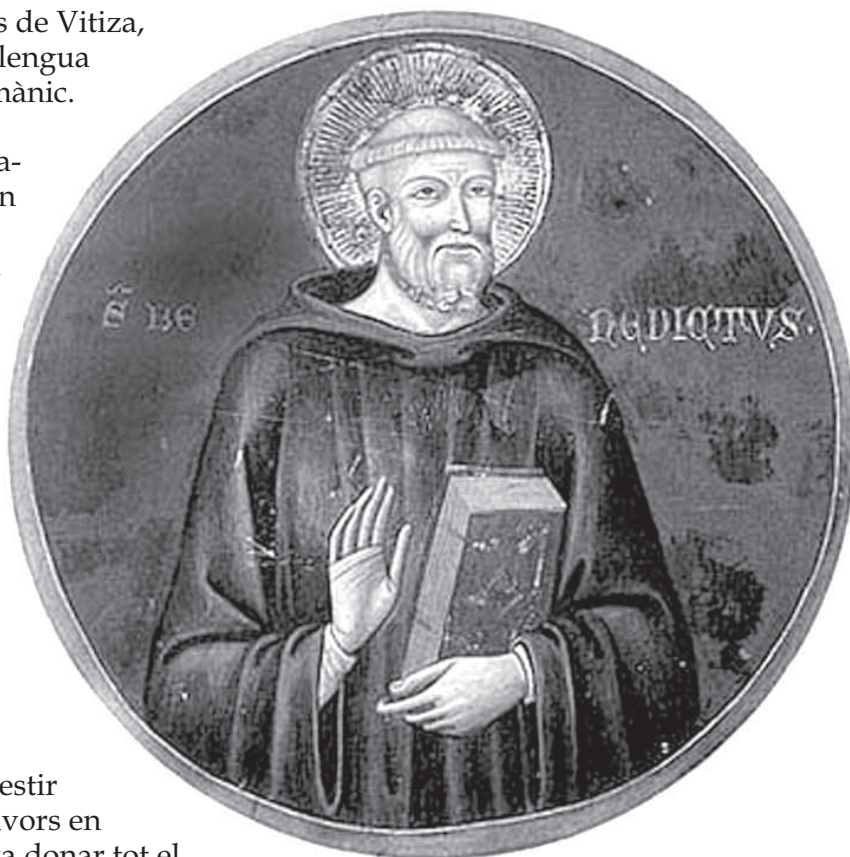

- ❑ **Nascut a Maguelona, Llenguadoc, l'any 750**
- ❑ **Monjo, fundador i reformador de la vida monacal**
- ❑ **Partidari de l'austeritat monàstica**
- ❑ **Va morir a Aquisgrà, Renània, l'any 821**

Benet era el nom religiós de Vitiza, el fill d'un comte del Llenguadoc però d'origen germànic.

Es va educar a la cort franca durant el mandat de l'emperador Carlemany, fins que arran d'un viatge a Itàlia se li va despertar la vocació religiosa i va entrar com a monjo en un cenobi de la Borgonya. Benet s'hi va passar cinc anys, però al cap d'aquest temps el va abandonar per diferències amb bona part de la comunitat. El nostre sant volia una vida monàstica més austera, però sense apartar-se de la Regla de sant Benet de Núrsia. Per això va decidir fundar ell mateix un monestir a Ania, prop de Montpeller.

La fundació d'aquest monestir va ser un èxit, i a partir de llavors en van venir més. L'Església li va donar tot el suport perquè alhora que imposava més ordre i austeritat a les comunitats cenobítics, no queia en els excessos ascètics d'altres ordes monàstics d'origen irlandès o oriental,

Sant Benet d'Anià

llavors molt abundants. A part de les fundacions, sant Benet d'Anià va aconseguir que cenobis ja establerts s'adaptessin a la seva reforma, sobretot al Llenguadoc. Des d'aquesta regió va viatjar dues vegades als comtats catalans per combatre l'adopcionisme, una heretgia pròpia del nord de la península Ibèrica i que va tenir com un dels màxims defensors el bisbe Fèlix d'Urgell.

El nostre sant més tard es va traslladar al nord de l'imperi franc per continuar la seva obra fundadora i reformadora. Va fundar el monestir de Kornelimünster l'any 1816, prop de la ciutat alemanya d'Aquisgrà. Sant Benet d'Anià és considerat el gran organitzador del monaquisme

benedictí a l'Europa occidental, a partir del qual sortirien moviments tan importants com el de Cluny.

CALENDARI DE
LA SETMANALectures de la missa,
santoral i
altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial 2)

Temps de Quaresma

(Salteri: setmana 1)

FEBRER

10. Diumenge

I Quaresma, Morat. Lectures: Gènesi 2,7-9 / Salm 50 / Romans 5,12-19 / Mateu 4,1-11

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Silvà, b.; Escolàstica, rel.; Sotera, vg. i mr.

11. Dilluns

Fèria, *Morat.* Lectures: Levític 19,1-2.11-18 / Salm 18 / Mateu 25,31-46 (Es pot commemorar: *La Mare de Déu de Lourdes*)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Desideri, b.; Benet d'Anià, ab.; Santes, Eloïsa, vg.

12. Dimarts

Fèria, *Morat.* Lectures: Isaïes 55,10-11 / Salm 33 / Mateu 6,7-15. Barcelona: *Santa Eulàlia* (ciutat, S / diòcesi: es pot commemorar), *Vermell*. Sant Feliu de Llobregat i Terrassa: es pot commemorar, *Santa Eulàlia*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gaudenç, b.; Damià, mr.; beat Reginald d'Orleans, prev.; Santes, beata Humbelina, viuda.

13. Dimecres

Fèria, *Morat.* Lectures: Jonàs 3,1-10 / Salm 50 / Lluc 11,29-32

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Benigne, prev. i mr.; Gregori II, p.; Gimer, b.; beat Jordà de Saxònia, prev.; Santes, Maura, mr.; beata Cristina de Spoleto, rel.

14. Dijous

Sant Ciril i Sant Metodi (F), *Blanc*. Lectures: Fets 13,46-49 / Salm 116 / Lluc 10,1-9

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Valentí, prev. i mr.; Antoni, mr.

15. Divendres

Fèria, *Morat.* Lectures: Ezequiel 18,21-28 / Salm 129 / Mateu 5,20-26

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Faustí i Jovita, mr.; Claudi de la Colombière, rev.; Joan Baptista de la Concepció, prev.; Santes, Geòrgia, vg.

16. Dissabte

Fèria, *Morat.* Lectures: Deuteronomi 26,16-19 / Salm 118 / Mateu 5,43-48

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Onèsim, b.; Honest; Porfiri, mr.; beat Joan de Sant Domènec, mr.; beat Simó de Càscia, prev.; Santes, Juliana, vg. i mr.

Lectures bíbliques

Diumenge I de Quaresma

Lectura primera

Gn 2,7-9;3:1-7a

Creació i pecat dels primers pares

Lectura del llibre del Gènesi

El Senyor-Déu modelà l'home amb la pols de la terra, li bufà a la cara per fer-li entrar un alè de vida, i es convertí en un ésser animat. Llavors el Senyor-Déu plantà un jardí a Edèn, a la regió d'orient, i va posar-hi l'home que havia modelat. El Senyor-Déu va fer néixer de la terra fèrtil totes les varietats d'arbres que fan goig de veure i donen fruits gustosos. Al mig del jardí hi havia l'arbre de la vida i l'arbre del coneixement del bé i del mal.

La serp era el més astut de tots els animals que el Senyor-Déu havia fet. Digué, doncs, a la dona: «Així Déu us ha dit que no mengueu dels fruits de cap arbre del jardí?» La dona li respongué: «Podem menjar dels fruits de tots els arbres del jardí, però dels fruits de l'arbre que hi ha al mig, Déu ha dit que no en mengem ni els toquem, perquè moriríem.» La serp digué a la dona: «No moriríeu pas! Déu sap que, si un dia en menjàveu, se us obririen els ulls i seríeu igual que els àngels: coneixeríeu el bé i el mal.» La dona, veient que el fruit de l'arbre era bo per menjar, que donava gust de veure i que era temptador això d'adquirir coneixement, en collí i en menjà; en donà també al seu marit, que en menjà com ella, i se'ls obriren a tots dos els ulls. Lavors s'adonaren que anaven nus i cosiren fulles de figuera per fer-se'n faldars.

Salm responsorial

50

Compadiu-vos de mi, Déu meu, vós que

[estimeu tant;

vós que sou tan bo, esborreu les meves faltes;
renteu-me bé de les culpes,
purifiqueu-me dels pecats.*R. Compadiu-vos de nosaltres, Senyor,
perquè hem pecat.*

Ara reconec les meves faltes,
tinc sempre present el meu pecat.
Contra vós, contra vós sol he pecat,
i he fet el que és dolent als vostres ulls. **R.**

Déu meu, creeu en mi un cor ben pur,
feu renéixer en mi un esperit ferm.
No em lenceu de la vostra presència,
ni em prengueu el vostre esperit sant. **R.**

Torneu-me el goig de la vostra salvació,
que em sostingui un esperit magnànim.
Obriu-me els llavis, Senyor,
i proclamaré la vostra lloança. **R.**

Lectura segona

Rm 5,12-19

*Com més abundava el pecat,
més ha abundat també la gràcia*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Germans, per obra d'un sol home entrà el pecat al món, i amb el pecat hi entrà també la mort, que s'estengué a tots els homes, donat que tots van pecar.

Així, doncs, si per haver fallat aquell tot sol va imperar la mort per culpa d'ell, amb molt més motiu els qui reben aquesta sobreabundància de gràcia i el do generós que els fa justos viuran i regnaran gràcies a un de sol que és Jesucrist. Per tant, així com per haver fallat un sol home es va estendre a tots la condemna, també per haver estat just un de sol tots els homes són absolts i obtenen la vida; així com, per haver desobeït aquell home sol, els altres van esdevenir pecadors, també per haver obeït un de sol, esdevindran justos els altres.

Vers abans de l'evangeli

Mt 4,4b

*L'home no viu només de pa;
viu de tota paraula que surt de la boca de Déu.*

Evangeli

Mt 4,1-11

Jesús dejuna durant quaranta dies i és temptat

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu:

En aquell temps, l'Esperit conduí Jesús al desert perquè el diable el temptés. Feia quaranta dies i quaranta nits que dejunava, i quedà extenuat de fam. El temptador se li acostà i li digué: «Si ets Fill de Déu, digues que aquestes pedres es tornin pans.» Jesús li respongué: «Diu l'Escriptura: "L'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu."»

Llavors el diable se l'enduu a la ciutat santa, el deixa dalt la cornisa del temple i li diu: «Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix; l'Escriptura diu: "Ha donat ordre als seus àngels que et duguin a les palmes de les mans, perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres."» Jesús li contestà: «També diu l'Escriptura: "No temptis el Senyor, el teu Déu."»

Després el diable se l'enduu dalt una muntanya altíssima, li fa veure tots els reialmes del món i la seva glòria i li diu: «Tot això t'ho donaré si et prosternes i m'adores.» Llavors li diu Jesús: «Vés-te'n d'aquí, Satanàs! L'Escriptura diu: "Adora el Senyor, el teu Déu, dona culte a ell tot sol".»

Llavors el diable el deixà estar, i vingueren uns àngels per proveir-lo.

Barcelona

diòcesis

Triple ordenació presbiteral a la «catedral» del mar.

■ El cardenal Lluís Martínez Sistach ordena com a preveres Mn. Gabriel Carrió, Mn. Carlos de la Fuente i Mn. Joan Muñoz

BARCELONA.— Una immillorable campanya vocacional per a l'Església de Barcelona va tenir lloc el 27 de gener passat a la basílica de Santa Maria del Mar. Tres joves diaques eren ordenats com a capellans davant d'una multitudinària assistència de fidels, molts d'ells

joves amics dels nous preveres. Amb històries personals colpidores i una molt bona sintonia amb la joventut i els infants, Mn. Gabriel Carrió, Mn. Carlos de la Fuente i Mn. Joan Muñoz afronten ara amb il·lusió una nova etapa en el seu ministeri de servei a Déu i als germans.

La sorpresa habitual dels turistes de Barcelona davant la majestuositat de la basílica de Santa Maria del Mar va superar totes les expectatives el 27 de gener passat quan en la seva visita vespertina al mític temple barceloní van descobrir amb incredulitat que una gernació de fidels assistia a l'ordenació de tres joves preveres. Molts devien associar la insòlita cerimònia amb el rodatge de l'última pel·lícula sobre el famós *best-seller* d'Ildefonso Falcones..., però la realitat era una altra ben diferent. L'ordenació sacerdotal de tres joves diaques de l'Església de Barcelona omplia la basílica de joia i esperança, en una immensa acció de gràcies pels dons rebuts en aquests tres ministres. El mateix arquebisbe de Barcelona, en la seva primera ordenació després de ser creat cardenal, expressava amb aquestes paraules la seva alegria davant la multitudinària assemblea: «Venim amb joia al nostre cor per agrair a Déu Nostre Senyor aquest do del presbiterat que ens fa en les persones d'aquests nous joves ministres!»

Durant l'homilia, després d'escoltar l'Evangeli sobre la crida dels primers deixebles, el cardenal Lluís Martínez Sistach va comparar els joves aspirants al sacerdot amb Pere, Andreu, Jaume i Joan. «Ho heu deixat tot en una edat jove —va afirmar amb satisfacció—, però tingueu ben present que ho haureu d'anar deixant tot sempre. Sempre tindreu el perill d'omplir el cor d'altres coses, quan en definitiva el nostre tresor ha de ser únicament Jesucrist.» L'arquebisbe de Barcelona va convidar Mn. Gabriel, Mn. Carlos i Mn.

El cardenal va presidir amb satisfacció la cerimònia.

Els nous preveres van rebre la imposició de les mans.

Joan a esdevenir autèntics pescadors d'homes, «pastors que estimen i que porten ben encès al cor el desig d'anunciar la Bona Nova». I per això, va continuar dient, «la primera missió a la qual Jesús us crida és estar sempre amb Ell, perquè en Ell trobareu la veritable felicitat». «No som funcionaris», va aclarir, «ni tampoc messies», «som només instruments de Déu que amb la màxima delicadesa intentem portar la salvació als homes».

«Un ministeri meravellós»

Davant dels nombrosos joves assistents el cardenal no va desaprovechar l'ocasió de calar novament les xarxes i convidar-los a plantejar-se la vocació al sacerdot. «Seguiu Jesús amb generositat! —va exclamar— I després ja veureu a què us crida... Si sou generosos amb el Senyor, Ell ho serà també amb vosaltres i us farà molt feliços. Els tres joves que avui ordenem són un bon exemple d'aquest lliurament sense reserves que omple el cor.»

Amb expectació i molt d'interès van seguir la llarga cerimònia d'ordenació les més de 1.000 persones congregades a la «catedral del Mar»: promesa dels escolts, lletania dels sants, imposició de les mans i pregària d'ordenació, imposició de l'estola i la casulla, unció de les mans i lliurament del pa i el vi. El goig es va fer especialment palès entre el nombrós presbiteri reunit quan els nous sacerdots van rebre el bes de pau del seu pastor, Lluís Martínez Sistach, i de tots i cadascun dels seus nous companys de ministeri.

Encara amb l'emoció a flor de pell els tres joves sacerdots van celebrar la seva primera eucaristia, que van repartir després amb il·lusió entre els seus familiars i amics. Com no podia ser d'una altra manera, l'acte es va tancar amb llàgrimes i forts aplaudiments. Les paraules d'agraïment dels nous ministres, i de manera particular les de Mn. Joan Muñoz, van emocionar tothom, fins i tot el cardenal, al qual el nou prevere va agrair públicament la seva atenció i suport davant de la greu malaltia que encara el té convalescent.

Samuel Gutiérrez

Fotos: Agustí Codinach

MN. GABRIEL CARRIÓ I AMAT, 39 anys

Parròquia de Santa Maria de Cornellà

«Tot i que gairebé ja la donava per perduda, la meua vocació al sacerdot ha estat viscuda amb naturalitat, com a conseqüència de l'acompanyament i l'ajuda que em va donar el rector de la parròquia que hi havia al costat de l'escola on jo treballava com a professor. El secret és deixar-se escoltar i deixar-se portar. Per tot això, visc l'ordenació sacerdotal amb una immensa alegria i amb tota la màxima intensitat. L'estava esperant amb deler i ja és aquí! Només desitjo ara que el Senyor em faci digne d'aquest ministeri, sempre al servei de Déu i dels germans.»

MN. CARLOS DE LA FUENTE I GUIRAO, 31 anys

Parròquia de Sant Miquel dels Sants de Barcelona

«L'ordenació és un moment molt emocionant! Un moment en el qual reps moltíssim de tanta gent que has anat coneixent durant els anys de Seminari. És un goig! I no hi ha tampoc gaires nervis... Aquesta opció em fa molt feliç! Visc amb intensitat l'amor de Déu, sobretot després de viure en l'adolescència allunyat de Déu. Jo anava a les discoteques, el món dels skateboards, sortia amb noies..., però en el fons em sentia buit. Va ser el testimoni de la meua mare el que em va fer replantejar la vida i tornar a l'Església, i li estic immensament agraït!»

MN. JOAN MUÑOZ I CORTÉS, 34 anys

Parròquia de Santa Eulària de Vilapicina de Barcelona

«Em sento molt feliç de poder ordenar-me com a sacerdot després d'haver tingut una malaltia tan greu. Sóc conscient que, malgrat les dificultats, aconsegueixo una fita però alhora n'inicio una altra, que és el servei i l'entrega a l'Església a través de la comunitat que em sigui encomanada, especialment amb els joves. M'entusiasma poder seguir Jesús a través del servei als altres, com Ell mateix va fer fa 2.000 anys. És un goig i un gaudi! Ser sacerdot és una aventura apassionant i puc dir que l'ordenació és fins i tot millor que un casament. És un lliurament total!»

Girona

Celebració de la festa de Sant Francesc de Sales

■ El bisbe recorda que si es regula l'ensenyament de la Religió per decret «s'haurà de fer marxa enrere»

Mons. Carles Soler es va reunir amb els periodistes.

La Fundació Ramon Noguera va rebre el guardó de mans del bisbe.

GIRONA.— Amb motiu de la celebració de Sant Francesc de Sales van tenir lloc un seguit d'actes convocats per la Delegació de Mitjans de Comunicació Social, amb el referent central de l'habitual i única trobada del bisbe amb els representants de premsa, ràdio i televisió.

El bisbe de Girona, Mons. Carles Soler, va transmetre en primer lloc la seva felicitació a tots els que treballen en les tasques informatives tot desitjant que fossin portadors de bones notícies i que no perdessin il·lusió en una professió valerosa i apassionant.

Ja en el torn obert de preguntes i com no podia ser d'altra manera, es va plantejar la possibilitat del seu relleu a la seu de sant Narcís. Va afirmar que no sap ni qui el succeirà ni quan serà, però que en cap de les activitats i serveis de la diòcesi s'està «en una situació d'interinitat, sinó que treballem amb la il·lusió del primer dia» i que sigui qui sigui el que vingui «agafarà un tren en marxa». Igualment va confirmar que l'única resposta que ha rebut és que el canvi es farà sense pressa. El perfil que espera del nou bisbe, segons Mons. Soler, hauria de ser «bona persona, bon cristià i bon pastor».

Religió al batxillerat

Una altra de les qüestions plantejades al bisbe feia referència a la possible modificació de l'actual normativa en l'ensenyament de l'assignatura de Religió en el Batxillerat per situar-la fora de l'horari lectiu. En aquest punt, el bisbe Carles va ser molt clar: «Si es regulés per decret, s'hauria de fer marxa enrere, ja que això contradiu el que està acordat», i va insistir en el fet que els pactes entre l'Estat espanyol i la Santa Seu tenen caràcter concordatori.

Dos objectius: agrupació de parròquies i formació del laicat

Responent altres preguntes dels periodistes, el bisbe va afirmar que els dos

objectius prioritaris que s'havia proposat a l'inici del seu servei continuen vigents: l'agrupació de parròquies i la formació del laicat. El primer es porta a terme a diferents ritmes, segons la situació de cada arxiprestat. En aquest sentit, va recordar que al bisbat hi ha més d'un centenar de parròquies amb menys de cent feligresos, mentre que en altres punts es troben nuclis urbans importants. Per tant, cada procés d'agrupació cal que s'adapti a aquestes realitats.

Pel que fa a la participació dels laics, va insistir que és del tot necessària precisament donats els canvis profunds de la nostra societat, que no va dubtar a qualificar de «neopagana», però que els cristians «no es acovardim» i que «reclamem la llibertat de presentar l'anunci de la Bona Nova de Jesucrist».

Respecte d'aquesta realitat social, va dir «que s'ha donat un tomb molt fort i

potser s'ha entrat massa alegrement en la societat del benestar. Alguns han oblidat les seves arrels i fins i tot n'abominen, però com a cristians seguim estimant aquesta societat i ens hi devem».

Crisi vocacional

Respecte de les vocacions al sacerdoci també el bisbe va ser clar: «És el problema més greu que té el bisbat.» Tampoc no va oblidar que n'ha pogut ordenar un cada any i que això permet atendre les necessitats bàsiques pastorals. Aquesta és una situació que pateix de forma general l'Església d'Europa occidental, davant de les vocacions a l'Àfrica i Àsia. Aquesta baixa en les vocacions al sacerdoci creu que respon a la manca de referents cristians que tenen molts joves, ja sigui a nivell familiar, social i de relació.

Mons. Carles Soler va argumentar quelcom de semblant en referir-se al fet de l'augment del nombre de casaments civils. També va indicar que la seva posició respecte de la família l'ha manifestat repetidament des dels òrgans diocesans i que properament ho tornarà a fer. No va

anar a l'acte de Madrid de fa unes setmanes senzillament perquè tenia feina a Girona, amb els seus diocesans.

Una vintena de mitjans de comunicació van participar en aquesta trobada amb el bisbe de Girona.

Premis Sant Fèlix

La vigília de la festa de Sant Francesc de Sales es van lliurar els XII Premis Sant Fèlix, que convoca la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social i que reconeixen l'acció social, d'assistència, educativa i formativa de persones i institucions, siguin d'Església o de la societat civil, en l'àmbit territorial de la diòcesi i alienes a les administracions.

Enguany els van rebre la Fundació Ramon Noguera amb seu a Girona. D'ençà del 1964 treballa en l'atenció als discapacitats psíquics i actualment atén més de 400 persones en centres de treball, serveis d'acolliment, tallers ocupacionals, etc. Gestiona un pressupost de 6 milions d'euros amb un d'inversions.

L'altre guardó va ser per al Centre Sociosanitari assistit Mare de Déu de la Salut, amb seu a Terrades (Alt Empordà), que va fundar el 1998 la Congregació de les Germanes de Caritat de Santa Anna, fundades per Mn. Joan Bonal, prevere nascut en aquesta població, i la M. Maria Ràfols, de Vilafranca del Penedès. Aquest centre amb capacitat per a 10 places atén persones afectades pel VIH, en règim d'internat i assistència completa, sempre casos que no tinguin cap altre suport ni familiar ni institucional.

El bisbe, acompanyat d'un regidor de l'Ajuntament de Girona, va presidir l'acte i es va felicitar que en la societat de l'àmbit diocesà sorgeixin iniciatives com les que s'han reconegut aquesta vegada, i que evidencien la sensibilitat de tantes persones, ja sigui des del si de l'Església com del sector civil, a les quals va encoratjar a seguir fidels als seus respectius carismes o compromisos.

També en la festivitat del sant patró dels periodistes el bisbe Carles Soler va presidir una Eucaristia amb els preveres que fan feina en els mitjans de comunicació i que va ser participada pels membres de la Delegació de Mitjans de Comunicació Social. La litúrgia es va fer a la capella de les religioses clarisses de Vilobí d'Onyar.

Víctor Gay

Malestar pel projecte de decret de batxillerat

El dissabte 26 de gener es va portar a terme a l'edifici del Seminari de Tarragona una jornada d'estudi sobre el nou currículum de l'assignatura de religió catòlica.

A la jornada, convocada pel SIERC (Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament de la Religió Catòlica), van assistir-hi la major part dels 10 delegats diocesans i també els professors de religió de les escoles de magisteri de gairebé totes les universitats catalanes.

Els punts bàsics de l'estudi van ser presentats pels professors de Blanquerna Mar Esteve i

Andreu Ibarz. Durant el diàleg es va constatar la necessitat d'elaborar per als mestres i professors de religió de casa nostra un material d'ajuda que aclareixi el currículum actual i ajudi els docents en la seva tasca.

Els delegats assistents van expressar el seu profund malestar pel projecte de decret de batxillerat tal com ha estat presentat per la conselleria, i confien que, pel que fa a la matèria de religió catòlica, es modifiqui i s'inclogui en el conjunt de l'horari lectiu. (C.C.)

Tarragona

Sant Francesc de Sales, celebració amb goig jubilar

■ L'arquebisbe va convidar a descobrir les notícies amagades entre pesones anònimes i discretes que practiquen el bé

TARRAGONA.— Com és tradicional, els periodistes tarragonins van ser convidats per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, a celebrar la festa del patró dels professionals de la informació, sant Francesc de Sales. Així, el dia 24 de gener passat, l'arquebisbe Jaume va oficiar a la capella de Sant Fructuós de la catedral tarragonina una missa per honorar el patró dels periodistes.

L'eucaristia es va fer coincidir amb la que cada dia se celebra, a les onze del matí, en aquesta capella, amb motiu de l'Any Jubilar dels sants Fructuós, Auguri i Eulogi. És per aquest motiu que la capella va resultar insuficient per donar cabuda al més de mig centenar de fidels que hi van participar.

En l'homilia Mons. Jaume Pujol va glossar les figures dels sants màrtirs tarragonins i la de sant Francesc de Sales. Va tenir paraules de reconeixement envers els periodistes, «pel servei que feu a la societat i, en aquest cas concret, vull agrair-vos el ressò que heu donat a l'inici de l'Any Jubilar», per afegir que «com succeïa amb la prèdica de sant Fructuós, l'Església necessita estendre d'Orient a Occident la notícia de salvació que proclama. Per aquest motiu sol·licita als mitjans de comunicació la publicació d'informació i de comentaris que hi ajudin». Més endavant va exhortar els periodistes a treballar «des de la veritat i la

L'arquebisbe va agrair la tasca dels mitjans de comunicació.

caritat, com ho va fer sant Francesc de Sales», i va convidar els informadors a descobrir també les bones notícies, sovint amagades entre persones anònimes i discretes que practiquen el bé. En acabar l'Eucaristia, celebrant i fidels van resar l'oració de l'Any Jubilar.

Seguidament va tenir lloc una estona per compartir un esmorzar entre l'arquebisbe, el vicari general, directores de mitjans de premsa escrita i audiovisual, responsables de gabinets de premsa de les administracions, d'algunes empreses i periodistes en general. En un to afable i distès, Mons. Jaume Pujol va mostrar als presents dos dels objectes que, com a record de l'Any Jubilar, es poden adquirir a l'Oficina del Pelegrí, situada al Seminari. Es tracta de la Llàntia per la Pau, feta a Taybeh, un petit poble a Terra San-

ta, localitzat al nord-est de Jerusalem, amb la compra de la qual es contribueix a dur endavant un projecte social en aquell poble de Palestina. El segon *souvenir* és una ampolla de vi de missa de les bodegues De Müller, etiquetades expressament per a l'ocasió.

Alguns dels periodistes es van traslladar després a l'Oficina del Pelegrí, que és atesa per una persona que informa sobre el Jubileu i la ruta turística que permet recórrer els llocs relacionats amb sant Fructuós. L'oficina roman oberta cada dia, de les 10 a les 13 h i de les 16 a les 17.30. Finalment va haver-hi ocasió de treure el cap a la torre del Seminari, un dels punts més alts de la ciutat, des d'on es contempla una magnífica vista panoràmica de Tarragona.

Joan Boronat

BARCELONA

Missa en la festivitat del patró

BARCELONA.— Els fidels de la parròquia de Sant Francesc de Sales (al passeig Sant Joan, de Barcelona) van compartir amb els periodistes presents a l'Eucaristia la festivitat del seu patró el dijous 24 de gener. Presidida per Mn. Jaume Aymar, delegat d'Apostolat Seglar de l'arquebisbat de Barcelona i des de sempre molt vinculat amb el món dels mitjans de comunicació, la missa va comptar amb la presència de nombrosos periodistes encapçalats pel degà del Col·legi de Periodistes de Catalunya, Josep Carles Rius i Baró.

En l'homilia, Mn. Aymar va encoratjar els treballadors dels mitjans de comunicació en la gran responsabilitat de treballar a favor de la veritat i va tenir un record molt en-

tranyable pel periodista Josep M. Huertas Clavería, que va morir el març del 2007. El prevere va destacar el compromís cristià i professi-

onal d'aquest periodista que va mostrar-nos la realitat de molts barri de Barcelona desconeguts per a la majoria. (C.M.)

OPINIÓ

Servidor de comunió des de la comunicació

Sant Francesc de Sales, home de cultura obert al diàleg amb la societat del seu temps, i de mirada esperançada al futur, era d'una personalitat rica en valors de l'Esperit, servidor de l'entesa entre les religions, els homes i les institucions. Home servidor de comunió des de la comunicació.

Penso que el sant patró demanaria pels seus «protegits» (els comunicadors) que fossin gent de seny amb un especial sentit, do, que els fes mestres i guies que els ajudés a fer el pas de la societat de la informació a la societat del coneixement.

Francesc de Sales, avui, seria un home feliç només de veure les possibilitats que ofereixen els moderns mitjans de comunicació social per a la difusió de l'Evangeli, la promoció i defensa dels drets humans, l'apropament entre els pobles. Seria un crac de la comunicació. Restaria bocabadat davant de la tècnica i de tot l'entramat del procés de la comunicació.

El que més reclamaria la seva atenció és la formació dels professionals de la informació i els usuaris. Que la clau de la informació està en l'usuari. Aquest té el poder a la punta dels dits: compra, o no, el diari, tria quin comprar, connecta o apaga la ràdio, veu, o no, la televisió, escull el programa. És l'usuari qui té el poder de decisió de prémer el botó del comandament a distància.

Ara bé, també es posaria trist de veure que no sempre el procés comunicatiu respon a la veritat ni és lliure. La gran amenaça que, com espasa de Dàmocles, pesa sobre el cap dels periodistes, i el parany a vèncer, és la manipulació. Manipulació que ve des dels interessos de l'empresa, de la política, del mercat, de la religió, la persona que no sempre és respectada en la seva dignitat ni intimitat, etc. De tota aquesta «contaminació» en tenim mostres cada dia.

Educar-se per a la comunicació és una exigència de la societat i una necessitat per a la persona que reclama una formació integral i continuada. A reptes nous, respostes noves. Avui, cal conèixer les tècniques i els entrellats de la comunicació si un no vol quedar aïllat de la resta de la gent, al marge de la vida social. En conseqüència, avui es parla d'educomunicació.

La vessant ètica, cara humana de la comunicació, ha d'il·luminar tot el procés comunicatiu, que és molt variat i en contínua evolució i progrés. I molt temptador per la quota de poder que té o de la qual s'apropia. Actors i usuaris hem de tenir un sentit crític que ens permeti fer i ser transparents en el decurs del procés de la comunicació. Si els que són actors en el procés de la comunicació han de ser capaços d'escollir i de comunicar, dialogar i comprendre, els usuaris també. Per això, uns i altres han de tenir una coneixença professional del mitjà.

Per formar-se com a expert en tècniques de comunicació hi ha molt a fer i el camí és llarg. La funció dels mitjans de comunicació, que sempre s'ha dit que consisteix a informar, educar i entretenir, sembla que avui està molt lluny del que ens donen els mitjans, que més aviat desinformen, deseduquen i fan perdre el temps.

Però no ens hem de posar catastrofistes. Hem de respondre amb el bo i millor de les notícies «d'Església» per omplir de lletres i de paraules, d'imatges, el silenci i el buit que troba als mitjans. No hem de tenir por dels mitjans ni sentir cap mena de complex sabent-nos David davant de Goliat, aquest va ser derrotat i David va ser el vencedor.

Comprar un diari, escoltar la ràdio, mirar televisió no és un acte rutinari, hem de ser conscients de la nostra elecció. Ser usuari dels mitjans és un compromís a favor de la veritat i de la bellesa, de la bondat i de la justícia, de la solidaritat i d'un futur millor. Donem gràcies a la ciència i a la tècnica pels avenços en la comunicació.

A l'empara de sant Francesc de Sales, tinguem presents els periodistes, els usuaris dels mitjans i, també, tots el que fan possible que estiguem ben informats.

Deia Aristòtil que l'home és un animal curiós, que vol saber. Amb la informació sadollem la nostra ànsia de coneixements i assolim la Veritat que és patrimoni de la Humanitat.

Jaume Montaña, prevere

Gairebé 6.000 persones es van aplegar al Palau de Congressos de Barcelona

Èxit de la Trobada per la Vida i la Família

BARCELONA.— En l'asolellat matí del diumenge 27 de gener, moltes famílies van matinar per posar-se en camí cap al Palau de Congressos de Barcelona, ja que intuïen que el recinte firal es quedaria petit. Efectivament, no únicament es van omplir les sales de butaques, sinó que les estances adjacents amb pantalles gegants

van quedar petites i els assistents es van haver de distribuir per les escales o els passadissos, de peu o asseguts a terra. En total, gairebé 6.000 persones, segons van comptabilitzar els organitzadors. «La pròxima vegada haurem d'anar al Miniestadi!», va proclamar Miró i Ardèvol en la seva intervenció final davant de la gran assemblea.

L'acte es va iniciar amb la celebració de l'Eucaristia presidida pel cardenal Martínez Sistach i concelebrada per 20 preveres més. «Avancem en la foscor. El mal del món, el pecat dels homes, el nostre pecat i les estructures de pecat que entre tots generem provoquen una nit tancada que tot sovint ens envolta per tot arreu», va afirmar l'arquebisbe de Barcelona en començar l'homilia. I va continuar dient: «No ens resulta fàcil viure i actuar d'acord amb la nostra consciència cristiana. Això no obstant, el Senyor ens demana que estiguem al món, tot i que sense ser del món. Aquest estil de vida no és fàcil, però el Senyor ens hi ajuda.» Jesucrist «és la llum que a nosaltres, que vivim en un món tenebrós, ens fa sentir una alegria immensa», va expressar el purpurat. «D'Ell —va afegir el pastor referint-se a Jesús—, n'hem après nosaltres que la resposta més radical i definitiva al mal del món és la conversió a la Veritat que ell ens ha portat. Conversió teva i meva: és per aquí per on comença la renovació de la societat.»

Amb aquesta crida a la conversió, el cardenal va recordar que els cristians estem cridats a «exposar a tothom, amb convicció i senzillesa, la meravellosa realitat del matrimoni com a íntima comunitat de vida i d'amor entre un home i una dona». Representant les paraules de Benet XVI amb motiu de la V Trobada Internacional de les Famílies a València, el cardenal Martínez Sistach va afirmar que «reconèixer i ajudar la institució familiar és un dels serveis més grans que es poden prestar avui al bé comú i al veritable desenvolupament dels homes i de la societat, així com la millor garantia per assegurar la dignitat, la igualtat i la veritable llibertat de la persona humana».

Una vegada finalitzada l'Eucaristia, van començar les intervencions. L'encarregat de dirigir els parlaments va ser Manel Silva, diputat a Madrid per Unió Democràtica de Catalunya fins fa quatre anys. «És possible unir fe i política? —es va preguntar l'exdiputat—. Benet XVI afirma a la *Deus caritas est* que la fe i la política es troben en la justícia.»

«L'anunci que va revolucionar el meu ésser»

La primera intervenció va anar a càrrec de la família Ricart Planes, formada per Juan, Reyes, els seus 10 fills i 25 nés.

«Amb 21 anys jo estava en contra de l'Església», va declarar Juan Ricart als més de 5.000 assistents. «La meua vida era sortir de nit i dormir de dia, vivia en la fornicació, estudiava medicina per guanyar diners, per tenir un pis de solter. La meua vida era trista, amargada, em sentia sol», va continuar dient. «Fins que l'octubre del 1972 em van convidar a la parròquia de Santa Joaquina de Vedruna i allí vaig sentir el kerygma. Aquest va ser l'anunci que va revolucionar el meu ésser, va donar sentit a la meua vida i vaig poder sortir del pou; estava tan mort que em va encantar poder ressuscitar. I ja mai més no m'he sentit sol», va testimoniar el pare de família. Per la seva part, Reyes Planes es va penjar la guitarra a l'espatlla convidant a «cantar amb fe, estimant aquest món com Crist ens estima: *¡Resucitó, resucitó, aleluya, aleluya...!*». Els assistents van començar a cantar amb un mateix sentiment, convertint el Palau de Congressos de Barcelona en un gran clam d'esperança. Va ser sens dubte un dels moments que més van emocionar els congregats. «Ha estat magnífic, impressionant aquest testimoni de fe», reconeixia un dels assistents. La família va relatar breument la seva experiència de 36 anys al Camí Neocatecumenal, nou dels quals vivint en la pobresa de Guayaquil (Equador).

A continuació, Daniel Arasa, fundador i president del Grup d'Entitats Catalanes (GEC) de la Família, es va adreçar directament als polítics per recordar-los que «no estem sistemàticament en contra seva», sinó que fins i tot «en lloem algunes iniciatives». Això no obstant aquestes solen ser «insuficients, inútils». Així, Arasa va qualificar Rodríguez Zapatero de «frívol» per haver declarat que el seu «Govern és el que més ha ajudat la família». Davant dels més de 300 divorcis diaris, els 100.000 avortaments anuals, la llei del divorci exprés, el

fracàs de la llei contra la violència de gènere... el president del GEC va firmar que «Zapatero, o bé no sap què és la família o no veu com està la societat civil». També es va adreçar al líder de l'oposició, Mariano Rajoy, al qual va recordar que quan governava el Partit Popular no es va fer res per canviar situacions lamentables com la llei de l'avortament, i fins i tot es va legalitzar la «píndola de l'endemà» o l'experimentació amb cèl·lules mare. «Quin és el contingut real del pretès Ministeri de la Família que promet el senyor Rajoy?», es va preguntar Arasa. Duran i Lleida, Artur Mas i Oriol Pujol van ser igualment interpel·lats per Arasa, que va acabar assegurant que «els qui ataquen la família tenen la batalla perduda perquè lluiten contra la Naturalesa».

Llibertat d'educació

La doctora Dolors Voltas, expresidenta de la Federació Espanyola d'Associacions Pro Vida, va dir que «la defensa de la vida humana, i el reconeixement de la dignitat, són signes de llibertat i de democràcia». «L'amor de Déu no fa diferència entre el recent concebut i l'infant, l'adult, perquè en cadascun d'ells veu la seva imatge i semblança», va afirmar la doctora pro vida citant Benet XVI. Davant del «relativisme com a principi d'acció, el deconstructivisme de l'ésser humà, l'eugenèsia subtil o els infanticidis encoberts que clamen al cel, cal clamar també a la terra i fer servir els instruments al nostre abast per defensar i protegir la vida humana», va encoratjar Dolors Voltas entre nombrosos aplaudiments.

Antoni Arasanz, president de la Federació d'Associacions de Pares i Mares de les Escoles Lliures, va denunciar la «discriminació de fet en l'exercici de la llibertat per escollir una escola, ja que només les famílies benestants i el president Montilla poden triar. A Catalunya no hi ha gratuïtat». I va acabar afirmant: «La llibertat no és únicament decidir aquí i ara, sinó que també és el dret que l'Estat no moldegi la personalitat des que ets un nen. La llibertat d'educació, de consciència i d'expressió són les tres llibertats que ens fan persones i no l'hem de perdre.»

Josep Maria Alsina, rector de la Universitat Abat Oliba, es va preguntar sobre l'origen de la campanya que maltracta la família i que «converteix l'úter matern en un lloc de mort i no de vida». El professor de Filosofia Moral va apuntar aleshores Marx, que declarava que per eradicar els prejudicis religiosos calia revolucionar la realitat humana minant-ne el pilar fonamental: les relacions dels homes i les societats, i especialment de la família, on es transmet la fe religiosa. «I com no hi intervingrà l'Església quan posen en perill la fe dels nostres fills? No és únicament contra la família, és contra Déu que estan legislant», va afirmar Alsina mentre el Palau esclatava en aplaudiments.

El darrer d'intervenir va ser Josep Miró i Ardèvol, *alma mater* del Pacte per la Vida i per la Família, que va voler deixar clar i alt que «no ens mou cap partit ni cap opció política». «El que ens uneix —va afegir— és el seguiment i la fe en Jesucrist. Afirmem que hi ha una llei natural que regeix la vida

de les persones i la societat. Una llei natural que aporta pau, concòrdia, prosperitat i benestar si es compleix.» Miró i Ardèvol va posar en relleu «el laïcisme exclusiu que vol censurar i reprimir la llibertat religiosa», al·ludint a la llei sobre centres de culte que s'està gestant al Parlament de Catalunya. Aquesta llei pretén imposar una llicència específica per a activitats religioses a totes les parròquies, monestirs, convents o locals. Va denunciar la consellera de Salut, el president i la vicepresidenta del Govern, el ministre de Salut, el de Justícia, quan «els falta temps per protegir els responsables del negoci de l'avortament». Va titllar d'«absurda» la política que «concentra tots els esforços a avortar en lloc de facilitar tenir fills, a trencar i judicialitzar les relacions de parella en lloc de posar

mitjans per a la seva conciliació i reconciliació».

«Us estan enganyant!»

El president d'E-Cristians també va voler adreçar-se als milers de joves que l'escoltaven i va exclamar: «Joves, us enganyen! Us volen tenir entretinguts, alienats, dient-vos que la vida és festa, que el sexe és un esport de contacte, que tot es resol amb una *ratlleta*, un *porret*, uns *cubates*... Fabriquen cada dia més mileuristes i contractes escombraria i us fan impossible accedir a un habitatge i construir una família. Us amaguen que les vostres pensions de jubilació seran miserables i que haureu de treballar obligatòriament fins als 70 anys.» Malgrat això, amb un tarannà més optimista, Miró va encoratjar els presents: «S'acosta l'hora d'un renaixement religiós, una revolució ètica, una renovació política; ara és el moment de treballar, de resar i d'unir-nos. Units podem!»

Com sol ser habitual, l'acte havia excedit els límits de temps previst... Els pares van anar a buscar els fills a les guarderies, els joves comentaven amb entusiasme les intervencions i se saludaven, els periodistes recollien impressions. Per la seva part, els organitzadors es congratulaven perquè les previsions d'assistència s'havien superat, perquè la gent sortia contenta de l'acte i perquè els mitjans de comunicació hi han dedicat més extensió que en les anteriors convocatòries.

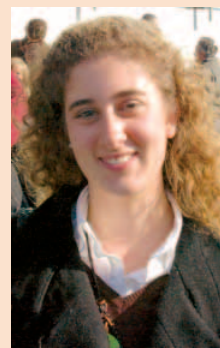
Mónica García

Fotos: Agustí Codinach / Ana Muro

TESTIMONIS

MIRIAM PUÑET,
coordinadora del SAFOR-Diagonal

«Em fa l'efecte que darrerament els catòlics ens estem movent molt, hi ha com un ressorgiment. Crec que és important donar suport a la família, i com a joves i ciutadans també donem suport als nostres pares. Nosaltres, joves laics, també formarem famílies el dia de demà i volem que els nostres fills tinguin llibertat per escollir, per expressar-se.»

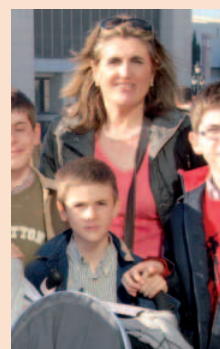
DANIEL LACAMBRA,
president de Joves Cristians XXI

«Joves Cristians XXI forma part del Pacte per la Vida. Aquest acte demostra que a Catalunya els cristians volem defensar els nostres valors i participar en la vida pública. És un bon senyal que la gent s'hagi mobilitzat, hi ha molts joves i voluntaris... S'ha omplert i la gent té ganes de participar.»

MÓNICA BOSCH,
mare de família de 6 fills

«Aquí ens trobem un grup de persones que volem defensar tots el mateix. No defensem només els cristians, sinó qualsevol família que vulgui tirar els seus fills endavant i ser fidel al seu matrimoni, format per un pare i una mare. Avui dia la família no interessa, se'ns deixa de banda econòmicament, en l'educació, se'ns treu el dret d'educar els nostres fills. Independentment de la religió, donem suport a la família de tota cultura, després, cadascú pot o no creure en Jesucrist.»

JOSEP SUBIRACHS,
participant de Móra d'Ebre

«Ser avui aquí ens fa ser conscients que no som uns pocs els que defensem la vida, la justícia i la família. Pot ser un inici perquè a poc a poc ens anem unint. Hem de poder-ho capgirar, deixant de banda els complexos. Cal treballar, participar en associacions, en política, no únicament queixar-nos. Tant de bo que arran d'aquests canvis es pugui produir una renovació a la nostra societat.»

Barcelona

Claus de lectura del «*motu proprio*» sobre litúrgia

■ Mons. Pere Tena creu que els grups tradicionalistes no manifesten un sentit d'Església autèntic, sinó una forma de subjectivitat

BARCELONA.— Davant del dubte, la confusió, el recel i la mala interpretació que ha pogut originar el *motu proprio Summorum pontificum*, de Benet XVI, l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona ha volgut organitzar una sessió d'estudi per tal de cercar claus de lectura d'aquest document «de manera desapassiona-

da, cosa important quan fem ciència però també pastoral». Amb aquesta premissa el Dr. Joan Guiteras, director de l'Institut Superior de Litúrgia, presentava la jornada que, amb el títol *El doble ús de l'únic ritu romà*, va tenir lloc el divendres 25 de gener al Seminari Major de Barcelona.

L'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona, fruit de la intuïció i de la sol·licitud del Centre de Pastoral Litúrgica i incorporat a la Facultat de Teologia de Catalunya, viu aquest curs 2007-2008 amb un augment del nombre d'alumnes. La majoria són d'altres nacions, sobretot d'Amèrica Llatina, i busquen en aquest institut una formació més plena i especialitzada en litúrgia.

Molts alumnes però també preveres i laics de casa nostra —fins i tot hi havia Mons. Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell— no van deixar escapar l'oportunitat de conèixer més de primera mà el contingut del *motu proprio Summorum pontificum*, els motius que van portar Benet XVI a escriure'l, els dubtes i els recels que ha generat a casa nostra però també les oportunitats que presenta per a la renovació litúrgica. Els encarregats de posar una mica de llum sobre aquesta qüestió tan delicada van ser dos dels liturgistes de referència a casa nostra: Mons. Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona i fundador del Centre de Pastoral Litúrgica, i Mn. Josep Urdeix, actual president.

Així, Mons. Pere Tena, que va viure en primera persona la reforma litúrgica del Concili Vaticà II amb la constitució *Sacrosanctum Concilium*, va ser l'encarregat de presentar la seva anàlisi i les seves reflexions sobre el *motu proprio Summorum pontificum*, que va dir que si bé era un document que ja es veia a venir no per això havia estat menys «temut».

Ja es veia a venir, va recordar, perquè les reticències, el rebuig, la crítica, han acompanyat la reforma litúrgica gairebé tan sonorament com la seva acceptació. I va afegir que un punt de partida històric d'aquestes crítiques era l'ús de la llengua vernacle en la litúrgia i la caiguda de l'ús del llatí en la vida de l'Església.

Va voler deixar clar que el *motu proprio* no ha d'influir en la marxa normal de la renovació litúrgica iniciada des del Concili Vaticà II i que el fet de no acceptar aquesta renovació és una qüestió que cal situar-la sovint en l'àmbit sentimental i, fins a cert punt, també cultural, fruit de grups tradicionalistes i postlefebrians que se senten espiritualment vinculats al ritu preconiliar. «Amb tot el respecte per a les persones vinculades a aquestes formes litúrgiques, crec que no manifesten un sentit d'Església autèntic, sinó una forma de subjectivitat.»

Pel que fa a la intenció del Papa, la va exposar ell mateix en la carta als bisbes amb què va voler acompanyar la publica-

Grups com l'Oasi de Jesús Sacerdot sempre han estat fidels al ritu antic.

ció del *motu proprio*: «Es tracta d'arribar a una reconciliació interna al si de l'Església. Mirant el passat, les divisions que al llarg dels segles han esquinçat el Cos de Crist, tenim contínuament la impressió que, en moments crítics en què la divisió estava naixent, els responsables de l'Església no han fet prou per conservar o conquerir la reconciliació i la unitat.»

«Es tracta d'una situació extraordinària, i per això el Papa ha donat també una solució extraordinària», va afegir Mons. Tena. «Ningú no pot imposar la forma extraordinària, però cal acceptar les peticions dels "grups estables" que vulguin celebrar-la.» El bisbe també va voler que quedés clar en la seva ponència que qualsevol prevere pot seguir aquesta forma extraordinària quan celebri privadament —pensem, per exemple, en una missa en un altar de la basílica de Sant Pere—, però que haurà de tenir un motiu proporcionat per apartar-se de la forma ordinària. «Es pot pensar —i és la solució que s'ha pres en moltes ciutats— a dedicar una església per a aquests grups, però si es tracta d'una parròquia, només una de les misses dominicals podrà tenir la forma extraordinària.»

Mons. Pere Tena també va explicar que el Papa ha demanat als bisbes que segueixin amb interès el desenvolupament de l'aplicació d'aquest *motu proprio* i que espera que l'informin d'aquí a tres anys sobre la situació. «M'atreveixo a pensar —va afegir el bisbe—, que una bona recepció del *motu proprio*, d'acord amb les intencions de Benet XVI, podrà conduir al llarg d'aquest període a la superació tranquil·la del dualisme ritual.»

Mirat amb profunditat, segons Mons.

ritzacions i els rebuigs». D'altra banda, va recordar en veu alta els documents conciliaris que repeten que no es deixés de cantar en llatí l'ordinari de la missa, o la petició de Pau VI als benedictins en el sentit que continuessin cantant en gregorià.

«Hem estat massa radicals amb la ruptura amb el llatí», va dir Mons. Tena, i va concloure dient: «El Papa ens diu que pot haver-hi errors, i que si ens n'adonem, podem corregir-los.»

El missal del beat Joan XXIII

Arran del *motu proprio Summorum pontificum*, de Benet XVI, s'ha recuperat la memòria de l'edició típica del missal romà efectuada l'any 1962 durant el pontificat de Joan XXIII. Per això de forma una mica col·loquial s'anomena el missal del beat Joan XXIII, si bé el cert és que es tracta del missal tridentí (1570), amb les diverses modificacions fetes al llarg dels anys. Tal com va afirmar Mn. Josep Urdeix durant la seva conferència, aquest missal encara deu conservar-se a totes les sagristies, això sí ple de pols. Per a qui no el tingui, però, Mn. Urdeix va presentar-ne una nova edició que es pot comprar al mòdic preu de 59 euros.

Pau VI, amb la constitució apostòlica *Missale romanum*, va promulgar el 3 d'abril del 1969 el missal romà renovat per decret del Concili Vaticà II. En aquell moment, segons Mn. Urdeix, i malgrat que alguns diguin el contrari, el missal anterior es considerava abrogat en el sentit que tot hom entenia que el missal tridentí ja no era el llibre litúrgic que faria servir l'Església en les seves celebracions. «Va ser un missal efímer, l'editat en temps de Joan XXIII, però hi ha algú que no vol que ho sigui», va afegir Mn. Urdeix, en referències a certs grups tradicionalistes i postlefebrians.

«A més de la nostàlgia per l'ús del llatí», va dir el liturgista, «els grups que hi havia al voltant de Mons. Marcel Lefebvre van posar l'accent sobre el dubte de si el Concili Vaticà II no fregava l'heretgia i sobre si el missal actual tenia connotacions heretges». Però el cert és que en el seu moment Pau VI ja va donar permís a aquests grups perquè fessin servir el missal tridentí, però acomodat a l'*Ordo missae* promulgat el 1965 i amb les seves *Variationes* promulgades el 1967.

Carme Munté

Dotze anys portant joguines als infants

BARCELONA.— De nou el Tamboret d'en Pau, i ja fa 12 anys! Les parelles casades pel diaca Pau Cazeneuve i acollides per ell i la seva esposa, Vicenta, van fer entrega el 13 de gener passat de les joguines aportades per aquestes parelles —més de 75— als nens i nenes de Sant Josep de la Muntanya. Més de cent persones s'hi van aplegar per constatar que encara hi ha gent bona al món. (C.C.)

Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians

BARCELONA

Celebració del Centre Ecumènic de Catalunya

BARCELONA.— Des del 18 de gener en què es van iniciar les oracions a favor de l'ecumenisme per a la unitat dels cristians s'han produït nombroses pregàries arreu de Catalunya. Així, entre molts altres actes organitzats pel Centre

Ecumènic de Catalunya, la cripta de la Sagrada Família va acollir una pregària interconfessional i va comptar amb la predicació de Joan Martínez, protestant; l'Església evangèlica de Betel de Terrassa va organitzar una pregària unida; l'Esglè-

sia ortodoxa de la protecció de la Mare de Déu va resar vespres per la unitat de la cristiandat; i la parròquia dels Sants Just i Pastor va viure una pregària a càrrec de la Comunitat de Sant Egidí, amb una homilia del representant ortodox a l'ONU.

Uns dels últims actes va tenir lloc a l'Església adventista del setè dia de Barcelona. Hi van participar Alfredo Villanueva i Conrad Decha, adventistes; Isabel Roura, protestant, i Josep Lluís Fernández i Joan Botam, catòlics. «L'església adventista és relativament poc coneguda i només fa 55 anys que existeix a Barcelona», va explicar Conrad Decha, que és el president del Fòrum Paulí. L'Església adventista del setè dia «va néixer al si del protestantisme a mitjans del segle XIX. Neix com un moviment focalitzat en el segon adveniment de Jesucrist i en el reconeixement del dissabte com a dia de descans per recordar el Déu creador». Decha va reconèixer que «teològicament compartim totalment el Credo dels catòlics, però no seguim l'Església romana».

El caputxí Joan Botam, president del Centre Ecumènic de Catalunya, va voler ressaltar precisament aquest mateix aspecte: «Participem del mateix Credo de Nicea i de Constantinoble, compartim la

La pregària del Parenostre va unir tots els assistents.

mateixa fe en Crist i en una Església santa, catòlica i apostòlica.» Botam va recordar també els inicis de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians gràcies a la iniciativa d'un prevere anglicà. «Va ser l'intent de superar la gran apostasia que va passar del Cos de Crist a un

departament del Govern», va explicar en referència a la secularització del cap de l'Església anglicana. «Nosaltres», va afegir el caputxí, «amb el goig d'aquesta comunió i reconciliació, estem decidits a fer camí amb Jesús vers la plenitud, vers l'adveniment en què creiem».

Durant la pregària es van llegir fragments del profeta Isaïes, el salm 122, de la carta de Pau als cristians de Tessalònica i de l'Evangeli de Sant Joan en què Jesús, en el sant sopar, demana al Pare la unitat dels qui li han estat confiats.

Alfredo Villanueva, pastor de l'Església adventista de Barcelona, va assenyalar la providencialitat que Jesús pregués per la unitat dels seus «abans de pregar per si mateix demanant que passés d'ell aquell calze, abans de morir». «Com podem ser u si no permetem que el Senyor habiti en nosaltres?», reflexionava el pastor reprenent la petició de Jesús al Pare. «Hem de deixar que Jesús visqui en nosaltres; si Jesús està en mi i en tots nosaltres, i Jesús en Déu, tots serem u.» Durant la celebració es van intercalar cants de lloança, himnes a l'Esperit Sant i d'acció de gràcies. Finalment es va resar el Parenostre units simbòlicament per les mans i Alfredo Villanueva va beneir l'assemblea.

Mónica García

LLEIDA

Pregària a l'església evangèlica baptista

LLEIDA.— El dimecres 23 de gener, festa de la Conversió de Sant Pau, per segon any consecutiu, catòlics, evangèlics i ortodoxos van pregar junts per la unitat dels cristians a l'Església evangèlica baptista del carrer Alcalde Porqueres de Lleida. La pregària ecumènica va tenir lloc a les vuit de la tarda amb l'església plena de gom a gom de fidels de totes les confessions cristianes presents a la ciutat i diòcesi de Lleida, convocats per la Delegació diocesana d'Ecumenisme i Diàleg Interreligiós.

Cada representant de les diverses esglésies va fer una breu intervenció, amb cants i lectura de textos de la Paraula de Déu, que va cloure la delegada, Francesca Agustí, amb la pregària universal del Parenostre. La cloenda, però, la va posar un cor de 50 joves romanesos adventistes amb el cant *Estamos todos unidos alabándote, Señor*. Finalitzada la pregària, els pastors i ministres de les esglésies convocants es van fer la tradicional foto de família.

El actes de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians van començar el diumenge 20 a la catedral, amb una Eucaristia ecumènica presidida pel vicari general, Mn. Joan R. Ezquerro, amb l'assistència del P. Daniel Simon, de la comunitat ortodoxa romana. El dissabte 27 va tenir lloc la cloenda al Teatre de l'Acadèmia Mariana, amb la representació de l'obra *Natan el savi*, de Gotthold Ephraim, amb versió de Juan A. Mayorga i adaptació al català d'Albert Llorenç, a càrrec del Grup teatral Toar i amb un missatge ecumènic i de reconciliació. La representació d'aquesta obra va omplir el teatre de l'Acadèmia. La delegada d'Ecumenisme ha manifestat la seva satisfacció pels actes celebrats i molt especialment per la pregària ecumènica a l'església evangèlica baptista: «Ha estat una pregària sentida i viscuda per tots els que seguim Jesucrist, amb una petició comuna d'unitat i de pau.» (Jordi Curcó)

Els representants de les confessions cristianes després de la pregària ecumènica.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Esperança ecumènica a la catedral de Sant Llorenç

SANT FELIU DE LLOBREGAT.—

La crida insistent a la pregària va protagonitzar l'acte ecumènic que el 23 de gener passat va tenir lloc a la catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat sota el lema «Pregueu sense parar». Emmarcada dins l'Octavari de Pregària per la Unitat dels Cristians, la celebració va ser presidida per Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu, i celebrada, entre altres, pel P. Josep Moya, de l'Església ortodoxa russa de la Protecció de la Mare de Déu; el P. Aurel Bunda, de l'Església ortodoxa de Romania; el pastor Manel Alonso, de l'Església evangèlica, i Mn. Lluís Armengol, delegat d'Ecumenisme del bisbat de Sant Feliu.

La lectura atenta i orant de la Paraula de Déu va donar pas a diverses reflexions que van posar en relleu el desig d'unitat de totes les Esglésies. El P. Josep Moya va assegurar fins i tot que «només des de la unitat, que és l'experiència autèntica de l'Església, podem anunciar la Bona Nova al món». I va afegir: «La pregària és l'eina segura que Crist ens va donar per aconseguir la unitat.» El bisbe de Sant Feliu, Mons. Cortés, va expressar també el seu anhel de comunió alhora que es preguntava per les raons que ens

El moment de la pau va reflectir amb força l'anhel d'unitat.

han dut a la separació: «Què ens ha passat, Senyor? Per què ens hem dividit? Per què hem acabat fent diverses Esglésies?» La manca de fidelitat a Crist i la manca de confiança en la força i el poder de la seva Paraula podrien ser algunes de les causes... Més enllà, però, del que s'ha fet malament, el bisbe va proposar camins per a la unitat: «Cal començar a fer camins d'ecumenisme espiritual, camins d'ecumenisme de la vida, d'experiència de Crist... perquè només per aquests camins podem esdevenir una sola Església i un sol Esperit. Hem de caminar i viure a la recerca de l'Esperit de Déu.»

La celebració ecumènica, que va aplegar més d'un centenar de persones, va comptar amb l'acompanyament musical de La Coraleta de Sant Pere de Masquefa. (Samuel Gutiérrez)

TERRASSA

El bisbe presideix l'acte de cloenda a la catedral

Mons. Josep Àngel Saiz va presidir la celebració.

TERRASSA.— El divendres dia 25 de gener va tenir lloc a la catedral de Terrassa l'acte de cloenda de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians. Va presidir la pregària Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa, i l'acompanyaven la Rvda. Susanna Woodcock, rectora de l'Església de Crist de Sabadell (Església espanyola reformada episcopal); el Rvd. David Muniesa, pastor de l'Església evangèlica baptista de Bet-El; el Rvd. Benjemaí Planas, del Consell Evangèlic de Catalunya, i Mn. Josep Esplugas, delegat episcopal per al'Ecu-

menisme i les Relacions Interreligioses. En la pregària van participar un gran nombre de cristians.

El bisbe va glossar la importància de la pregària en Jesús i a través seu en tots i cadascun dels cristians. Després de la pregària va tenir lloc una estona per compartir i conuiu entre tots els assistents als locals del Centre Sant Esperit de la Catedral.

Els organitzadors valoren positivament les relacions existents en aquests moments entre les diverses confessions cristianes a partir d'un camí d'acostament i de reflexió continuats. (C.C.)

TORTOSA

Pregària ecumènica a Sant Carles de la Ràpita

SANT CARLES DE LA RÀPITA.— El 25 de gener passat, a la parròquia de la Santíssima Trinitat de la Ràpita es van reunir poc més d'un centenar de persones de diferents confessions cristianes: ortodoxos, evangèlics, anglicans i catòlics per pregar junts per la unitat dels cristians.

Aquesta celebració es prepara també ecumènicament, és a dir, conjuntament amb els responsables de comunitats d'altres confessions cristianes, fent servir els textos proposats que cada any prepara una comunitat on es viu profundament l'ecumenisme. Enguany s'ha preparat a Graymoor (Nova York), on fa cent anys el sacerdot anglicà Paul Wattson inaugurava un Octavari de Pregària per la Unitat dels Cristians que es va celebrar per primera vegada del 18 al 25 de gener del 1908.

La celebració va girar entorn del text bíblic que diu «Pregueu contínuament» (1Te 5,17). Aquesta va resultar molt reeixida i tots en van sortir molt contents, amb el compromís de continuar pregant i de fer gestos concrets de reconciliació que encaminin, per l'acció de l'Esperit Sant, cap a la unitat perfecta. (Victor M. Cardona)

URGELL

Vivència de la unió ecumènica

LA SEU D'URGELL.— La Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians es va celebrar al bisbat d'Urgell amb intensitat. Foren moltes les parròquies que van dedicar temps i oracions per fer realitat el passatge bíblic escollit enguany per a la celebració del primer centenari d'aquesta setmana de pregària, extret de la primera carta als cristians de Tessalònica: «Pregueu contínuament» (1Te 5,17).

Amb aquest lema es volia subratllar la importància de l'oració en la vida de tot cristià, ja que és com la respiració de la fe, i l'expressió de la nostra unió amb Jesucrist, i per Ell amb el Pare, en l'Esperit Sant. Cada dia de l'octavari de la pregària per la unitat dels cristians va ser com una intensificació diferent d'aquest lema de «pregar contínuament»:

pregueu sempre; pregueu contínuament, confieu només en Déu; pregueu contínuament per la conversió dels cors; pregueu contínuament per la justícia; pregueu contínuament amb cor pacient; pregueu sempre per aconseguir la gràcia de col·laborar amb Déu; pregueu per les vostres necessitats; pregueu sempre a fi que tots siguin u.

Petits i grans van participar en les celebracions ecumèniques.

El bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, va animar les comunitats a pregar intensament perquè «la pregària uneix les veus diferents, ens manté units més enllà de les distàncies, uneix els de la terra i els del cel, uneix tota l'Església, i serà la pregària la que unirà totes les confessions cristianes en un sol ramat, el Cos de Crist, i sota un sol Pastor. En el camí que ens cal recórrer vers la unitat de tots els cristians, només podem trobar suport en l'acció misteriosa i eficaç de l'Esperit Sant, que prega dins nostre i dirigeix les nostres accions. Estem, doncs, cridats cadascú i les nostres comunitats, a comprometre'ns de nou a pregar, a cercar la reconciliació i la bona entesa, a estimar el que conforma la bona tradició de cada Església i comunitat eclesial, i per damunt de tot, a cercar amb totes les forces la unitat i la pau que Déu vol per a nosaltres».

Són moltes les comunitats cristianes d'arreu del bisbat d'Urgell que es van reunir per pregar juntes per la unitat dels cristians. El divendres 25 de gener, festa de la conversió de sant Pau, va ser un dia de pregària particularment intensa. A la Seu d'Urgell, a l'església de la Missió, es van reunir representants de les esglésies catòlica, evangèlica i ortodoxa. En un clima de silenci i de pregària, van demanar al Pare Déu la unió tan anhelada i desitjada.

També el divendres dia 25, a l'església de Sant Esteve d'Andorra la Vella, es va celebrar una pregària ecumènica. Hi van participar les confessions cristianes que són presents a Andorra: l'Església Nova Apostòlica, la Comunitat Cristiana d'Andorra, els anglicans i els catòlics.

L'acte es va iniciar amb una processó d'entrada amb representats de les quatre confessions que van dur una Bíblia, una creu i una llum, que simbolitzaven el sentit d'unitat dels cristians que tenen com a referència el text sagrat de la Bíblia; un mateix signe, la creu; i la projecció de la seva tasca: ser llum per al món. Els dos punts de referència importants van ser les lectures comentades amb un espai per a la reflexió, que van fer les quatre confessions, i les pregàries posteriors.

Significativa també va ser la pregària feta a la parròquia de Santa Maria de Puigcerdà, on va participar l'Església evangèlica, representants de les comunitats de la Cerdanya francesa i la comunitat catòlica, que va acollir l'acte. (David Codina)

cerers
des de
1862

CERABELLA

P.I. Can Clapés, 08181 Sentmenat (Barcelona)
T. 93 715 31 02 / Fax 93 715 02 51

CERERIA ABELLA

Sant Antoni Abat, 9, 08001 Bcn.

T. 93 441 09 07 / Fax 93 441 70 47

Boters, 5, 08002 Bcn. T./Fax 93 318 08 41

Comte Borrell, 41, 08015 Bcn. T.93 442 93 28

Lleida

V Fira de la Infància Missionera

■ Una seixantena d'infants es van aplegar a les instal·lacions de l'Acadèmia Mariana

LLEIDA.— El 26 de gener, en la vigília del diumenge de la Jornada de la Infància Missionera, la Delegació de Missions de Lleida va organitzar la cinquena edició de la Fira de la Infància Missionera.

Una seixantena d'infants, acompanyats de les seves catequistes i d'alguns pares, es van aplegar a partir de les quatre de la tarda a les instal·lacions de l'Acadèmia Mariana, on va tenir lloc la Fira, amb la participació de nens i nenes pertanyents a diferents parròquies de Lleida: Santa Teresina de l'Infant Jesús, el Carme, Sant Jaume, Santíssim Salvador, Llúvia i també dels col·legis Maristes Montserrat i Episcopal.

La Fira va tenir com a lema el mateix de la Jornada: «Posem-nos a treballar.» Durant els dies previs, els infants van poder saber quina és la tasca dels missioners i la importància que té el fet que tothom posi de la seva part per construir entre tots un món millor.

Els infants van ser acollits amb les paraules de benvinguda de la delegada de Missions, Caritat Mercadé. Tot seguit, van poder escoltar un conte, *La casa dels mil miralls*, amb una lliçó d'amor i de solidaritat i es van dividir a continuació en diversos grups, per tal de rumiar quines

Els infants van reflexionar sobre com millorar la vida quotidiana.

accions podrien dur a terme per millorar les seves vides quotidianes i les de la gent que els envolta, escrivint-les en una cartolina en forma d'una part del planeta. En acabar, els infants es van retrobar per posar en comú totes les aportacions i mostrar la seva preocupació pel medi ambient, que es tradueix en el compromís per reciclar i cuidar la natura, així com la necessitat d'estimar-se entre els membres d'una

mateixa família. Els nens i nenes es van comprometre a respectar-se i parlar de les coses abans d'enfadar-se.

Un cop expressats aquests compromisos que ara els infants hauran de posar en pràctica, van passar a la segona part de la trobada: el joc. Cada grup participant havia preparat amb anterioritat un joc pel qual passarien a jugar la resta de compans. Aquests jocs van ser molt diversos:

fer construccions amb material reciclat, recordar passatges de l'Evangeli o pregàries, reconstruir una frase maleïda a través de diferents enigmes, fer un trencaclosques col·lectivament, el joc de la memòria i el taller de papiroflèxia. Al mateix temps una altra prova per la qual havien de passar els infants va ser parar taula per a tothom. Cada grup aportava alguna cosa que després serviria per posar el punt final a la jornada amb un bon berenar.

Des de fa cinc anys a la diòcesi de Lleida la Jornada de la Infància Missionera és també la Jornada de la Fira Missionera, a la qual segueix tots els anys el Festival Missioner. Enguany la data de la celebració serà el dissabte 16 de febrer, a partir de les sis de la tarda al col·legi Santa Anna, on les missions, els infants i els joves seran de nou protagonistes amb la participació de diverses escoles i instituts de la diòcesi.

La Infància Missionera és una Jornada promoguda per les Obres Missionals Pontificies des de fa uns 150 anys, coneguda arreu com el Domund dels petits. El seu objectiu és educar els infants en la responsabilitat de deixar un món millor de com l'hem trobat seguint l'exemple dels missioners, que al seu torn beuen de les fonts de Jesucrist. Se celebra arreu del món el quart diumenge de gener.

Jordi Curcó

Trobada de formació de catequistes

LLEIDA.— Un centenar de catequistes d'infants, d'adolescents i de joves es van aplegar el matí del 19 de gener a l'Acadèmia Mariana de Lleida per tal de participar en la Trobada de Formació per a Catequistes organitzada conjuntament per les delegacions de Catequesi i de Jovenut. El lema de la trobada va ser «El catequista en un món de comunicació», que va reunir un centenar de persones.

Es va iniciar la sessió amb una pregària a la Mare de Déu per tot seguit passar a la intervenció protagonitzada per Mn. Francesc Esteso, vicari episcopal de la diòcesi de Tarragona. En la seva ponència va destacar l'anàlisi de l'entorn social i eclesial, així com el llenguatge i la forma de comunicació.

Un fet important va ser la trobada dels catequistes d'infants amb Mn. Tomàs Mor, de la diòcesi de Tortosa, per treballar *Els materials per preparar la Pasqua*. Al mateix temps, els catequistes d'adolescents i de joves compartien *Experiències i dinàmiques per a la catequesi de joves*, que va presentar la delegada de Joves del Bisbat de Lleida, Marta Serrano, i que es va centrar, principalment, en els grups de Confirmació.

En paraules d'un dels catequistes participants, «va ser una matinal intensa de treball i de compartir les il·lusions, les esperances i les inquietuds dels catequistes». La conclusió de la trobada va ser: «Ens

cal viure i compartir el missatge evangèlic a totes les edats.»

Les mateixes instal·lacions de l'Acadèmia Mariana van acollir també una trobada de delegats i delegades diocesans, convocada pel vicari de Pastoral, Mn. Josep A. Jové, per tal d'informar i compartir els plans d'acció de les delegacions de cara al pròxim trimestre: «La informació i, sobretot, la coordinació són importants perquè hi ha uns espais comuns en què diverses delegacions incideixen.»

La trobada va ser també motiu per valorar la darrera Assemblea Diocesana, que va ser qualificada d'àgil, amb llenguatge proper, ambient esperançador i esponjat, serena i que va obrir perspectives, amb una bona presència de sacerdots. En definitiva, una Assemblea amb el signe de l'esperança.

Els delegats diocesans van reflexionar sobre el document *Creure en l'Evangeli i anunciar-lo amb nou ardor* i, especialment, a com fer-lo operatiu. (J.C.)

L'Acadèmia Mariana va acollir la trobada de formació.

URGELL

Santa Maria de Taüll torna a lluir la seva esplendor

TAÜLL.— L'església de Santa Maria de Taüll ha estat reoberta al culte i a les visites del públic en general. El dijous 24 de gener es va fer la recepció de les obres de consolidació i d'estabilització de l'església i el campanar del temple, que s'han dut a terme en el darrer any i mig. El vicari episcopal per a Afers Econòmics i delegat de Patrimoni Cultural del bisbat d'Urgell, Mn. Josep M. Mauri, va destacar durant l'acte la importància de l'obra, «que s'ha fet amb molta cura i s'ha executat també de manera ràpida i eficaç. A més, s'ha fet amb criteris molt respectuosos amb el monument», declarat Patrimoni de la Humanitat per la Unesco. Mn. Mauri, a més, va agrair la «sensibilitat» de la Generalitat de Catalunya a l'hora de tenir en compte la necessitat de l'obra i el seu finançament.

La inauguració va comptar amb la presència d'Alfred Pastor, arquitecte del Departament de Cultura de la Generalitat, institució que s'ha encarregat del finançament de l'obra; de Mn. Josep M. Mauri, vicari episcopal per als Afers Econòmics i delegat de Patrimoni Cultural del bisbat d'Urgell; de Joan Perelada, l'alcalde de la Vall de Boí i president del Consell Comarcal de l'Alta Ribagorça, i de representants de les empreses que han dut a terme el projecte i la direcció d'obra.

L'obra es va iniciar el 3 d'octubre del 2006 i ha servit per solucionar els problemes d'estabilitat i d'equilibri d'un dels nou temples del conjunt romànic declarat patrimoni de la humanitat. El mètode de consolidació ha consistit a crear uns pilars en tots dos costats de la nau amb uns cables que els han unit seguint la inclinació de la coberta. S'ha reforçat amb el sistema de micropilots, que ha traslladat les càrregues fins a vuit metres de profunditat.

L'obra va ser adjudicada pel bisbat d'Urgell a l'empresa constructora SAPIC. El projecte i la direcció de l'obra ha estat a càrrec de Valeri Constructors Associats i s'ha dut a terme amb l'aportació de 978.973 d'euros que ha fet la Direcció General de Patrimoni Cultural de la Generalitat de Catalunya. (D.C.)

VIC

Sant Vicenç de Castellet celebra la missa de la festa major

SANT VICENÇ DE CASTELLET.— Amb gran èxit de participació del poble fidel i de mossens arribats de tot arreu, es va celebrar el dimarts 22 de gener la missa de festa major de Sant Vicenç de Castellet amb les novetats de la seva església ja renovada. D'altra banda, l'Ajuntament s'hi va fer present en pes, amb l'alcalde, Joan Manuel Garcia, al capdavant.

Més de 300 persones van participar a la missa amb molta devoció, unció i atenció a tot el que succeïa. Per a cada persona hi havia un fulletó amb l'índex de les cançons, que van ser interpretades per la coral Al Vent i per la coral Estrella de Sant Vicenç i un altre de més gran amb informació relativa a sant Vicenç, diaca i màrtir.

El sermó va anar a càrrec del P. Jordi Maria Gil, de l'orde dels carmelitans de l'antiga observança, que va fer esment de la necessitat de viure la fe cristiana amb alegria, ja que sant Vicenç va ser, el seu nom així ho indica, vencedor del món, malgrat la seva passió, a semblança de la de Jesucrist.

La processó va tenir lloc amb la imatge del patró pels carrers del poble. Una processó molt curta, tot s'ha de dir, però suficient per mostrar-ne la intenció. La imatge del sant patró Vicenç també ha estat recuperada i restaurada, en aquest cas amb la valuosa intervenció de Josep Dalmau, a qui, en acabar la celebració, el mateix rector li va lliurar un regal d'agraïment, acompanyat d'un calorós i afectuós aplaudiment de tots els assistents. (J.C.S.)

Mallorca

El Museu Diocesà, guardonat amb el premi d'accessibilitat

■ **Mons. Jesús Murgui va ser l'encarregat de recollir el guardó al Teatre Principal de Palma**

PALMA.— Segons els responsables, la reforma del Museu Diocesà de Mallorca supera les exigències que determina la normativa de l'accessibilitat integral, tot presentant un valor afegit: la concepció avantguardista, la qualitat, el disseny universal o les solucions imaginatives. El Consell de Mallorca ha atorgat el Premi d'Accessibilitat al Museu Diocesà de Mallorca per la seva remodelació integral.

L'acte de lliurament de premis va tenir lloc al Teatre Principal de Palma en una cerimònia on es van lliurar set premis més a institucions i empreses. Des del 2001, s'Institut de Serveis Socials i Esportius de Mallorca, dependents del Consell de Mallorca, concedeix uns premis d'accessibilitat, a proposta de la Taula per a l'Accessibilitat. Aquests premis es varen idear per sensibilitzar la societat civil amb la finalitat que es modernitzi incorporant l'accessibilitat com un element de qualitat de l'urbanisme, els edificis, establiments hotelers, locals comercials, equipaments d'oci i esportius, espais naturals, mitjans de transport, etc.

El bisbe de Mallorca, Mons. Jesús Murgui, va ser l'encarregat de recollir el guardó, que reconeix la qualitat en la intervenció arquitectònica. La Taula per a l'Accessibilitat considera que el Museu mereix tal distinció en tant que la reforma supera les exigències que determina la normativa en alguna de les facetes que conformen l'accessibilitat integral, tot presentant un valor afegit: la concepció avantguardista, la qualitat, el disseny universal o les solucions imaginatives, arquitectòniques o mecàniques, que han permès superar els obstacles que s'interposaven a l'accessibilitat.

La presidenta del Consell, Francina Armengol, va donar l'enhorabona a les entitats guardonades. Va assegurar que «l'accessibilitat és un tema que afecta i beneficia tota la població i no només les persones amb discapacitat, no és un tema de minories». És una característica de l'entorn que aporta comoditat als desplaçaments de les persones, quan

Les dependències del Palau Episcopal es van obrir al públic el 16 d'abril.

Mons. Jesús Murgui, entre els guardonats.

van a peu i, molt més, si van carregats amb paquets o maletes, si han d'empènyer un cotxet d'infants, si són persones majors, si van en croses o bastons, si tenen alguna discapacitat visual, si van en cadira de rodes, etc.

El dia 16 d'abril, les reformades dependències del Palau Episcopal es van obrir al públic enmig d'una gran expectació. La benedicció de l'edifici va comptar amb la presència del nunci de Sa Santedat, Mons. Manuel Monteiro de Castro, l'arquebisbe de València, Mons. Agustín García-Gasco, i el bisbe de Menorca, Mons. Joan Piris. Era el resultat de sis anys de treball de restauració i d'ampliació d'un dels museus més espectaculars de l'illa.

Les obres de restauració de les dependències episcopals van permetre ampliar l'espai destinat al Museu i atendre les exigències de l'accessibilitat integral. Si fins ara el Museu comptava amb quatre sales, ara ocupa gairebé la totalitat de la planta baixa del Palau Episcopal i l'entresòl, que fins a l'any 1982 havia estat ocupat per la Cúria diocesana. El projecte de restauració de l'edifici s'ha materialitzat en dos projectes: d'una banda l'adequació de les dependències destinades a Museu, i de l'altra la restauració de la façana i el pati d'entrada al edifici. Amb aquesta intervenció, s'han recuperat alguns elements medievals de l'edifici i se n'han restaurat d'altres. La direcció d'obres ha recaigut en els arquitectes Sebastià Gamundí, Salvador Joan i Jaume Vidal. En relació amb l'accessibilitat, els responsables de la remodelació van tenir en compte el diàleg entre elements avantguardistes i funcionals. Els elements més destacats en aquest sentit són una escala de formigó, ferro i vidre que uneix l'entresòl i el primer pis.

Cristina Sánchez

ESTIC CONTENTA! HE ELEGIT TENIR EL FILL!

TELÈFONS DE LA VIDA
932 047 111 i 932 805 683

A PRO VIDA m'han ajudat a pujar-lo

FUNDACIÓ PRO VIDA DE CATALUNYA
BONAPLATA, 42, 1R, TEL. 932 047 111
08034 BARCELONA

Família

Al servei dels matrimonis en crisi

■ El Gabinet de Família Balmes compta amb un equip interdisciplinari de professionals

BARCELONA.— Amb el desig d'ajudar a trobar la millor solució als problemes familiars, fa dos anys que es va posar en marxa el Gabinet de Família Balmes. Aquest bufet d'advocats especialistes en família és l'únic a Barcelona en el qual professionals del dret i d'altres àmbits de les ciències humanes i de la

salut s'uneixen per ajudar els matrimonis en crisi a superar els moments de dificultat, desorientació i desànim. Inspirats en l'humanisme cristià, els professionals d'aquest bufet destaquen per la qualitat de la seva atenció personalitzada i per la seva coherència ètica i professional.

En el món d'avui sembla que la separació o el divorci siguin les úniques sortides possibles a les crisis matrimonials. Davant del primer gran problema, davant dels moments de dificultat, davant del desànim o la manca de passió, sembla que la ruptura sigui el camí més bo, sense sospesar ni tan sols la possibilitat d'una superació de la crisi. Convençuts que en molts d'aquests casos el gran obstacle és la manca de comunicació, el Gabinet de Família Balmes va iniciar fa dos anys un servei interdisciplinari per mirar de trobar la solució més bona possible davant dels problemes de les famílies. Com explica Begoña Giménez, responsable del projecte, «hi haurà cops en els quals la separació serà la millor sortida, però no és l'única ni potser hauria de ser la primera; abans caldria intentar solucionar els problemes, i per a això posem al servei de les famílies un equip d'advocats, psicòlegs, orientadors familiars... que facin possible trobar una solució integral al problema, intentant sobretot evitar més dolor en la família del que ja hi ha». I afegeix: «Reconciliar matrimonis suposa la felicitat de moltes famílies. Aquets és el nostre repte.»

El Gabinet de Família Balmes funciona oficialment des de fa dos anys. Els seus orígens, però, es remunten a més de vint, grup d'amics, va posar fil a l'agulla. Mòguts per l'entusiasme i l'esperit de servei, van aconseguir salvar molts matrimonis aparentment desnonats, i a poc a poc es va anar configurant el lema que avui marca l'ideari del Gabinet de Família Balmes: «Crisi no sempre és sinònim de fracàs.»

«Crisi no sempre és sinònim de fracàs»

Després d'anys de dedicació voluntària a una causa que considerava ben merescuda, Graciano Giménez, al final ja de la seva carrera professional, va decidir apostar fort per crear un gabinet especialitzat en crisis matrimonials. L'augment alarmant de les separacions i dels divorcis i la terrible crisi que amenaçava —i encara avui amenaça— la família així ho exigia. El resultat ha estat la creació del Gabinet de Família Balmes, en mans, després de la seva mort, d'una de les seves filles, Begoña Giménez. «Les crisis formen part de la vida —assegura Begoña—, posen en relleu problemes que hi ha a la parella, però el més important és saber afrontar-los i mirar de resoldre'ls, sempre que es pugui...» Als antípodes d'aquest ideari hi ha la cultura actual del fer servir i llençar, que tendeix a fugir dels problemes i a no dedicar gaire esforços a la resolució de conflictes. «On queda el compromís per a sempre? —es pregunta Giménez—, on queda la promesa d'afrontar plegats la salut i la malaltia, la pobresa i la riquesa, les alegries i les penes?»

L'objectiu principal del Gabinet és posar tots els mitjans a l'abast per aconseguir la solució més bona, sobretot pensant en els fills, que acostumen a ser els que més pateixen una ruptura d'aquest tipus. Per això compta amb un equip interdisciplinari de professionals, format per advocats,

psicòlegs, orientadors familiars i psicopedagogs. Cadascú des de la seva especialitat aporta la seva experiència en la resolució de conflictes, ajudant a descobrir i corregir els diferents factors, sobretot comunicatius, que intervenen en la relació de parella i familiar.

Depenent dels casos, també compten amb l'assessorament d'un sacerdot. Tot i que el bufet és aconfessional, els seus professionals es declaren catòlics i se senten influenciats per una visió cristiana de la vida i de la persona. «El matrimoni és molt més que un contracte —explica Giménez—. I en el nostre cas tenim clar que no es tracta de fer negoci, que seria molt més fàcil, sinó d'ajudar les famílies a resoldre els seus conflictes i ser feliços.» Per conviccions de respecte al que és la família, des del Gabinet Balmes no s'inicia la tramitació de divorcis en el cas de matrimonis casats per l'Església, tot i que sí que s'assessora les persones implicades i segons els casos

s'emprenen processos de nul·litat matrimonial. També es dedica una atenció molt especial als nens.

Tot i que la seva trajectòria és encara curta, en els dos anys de funcionament d'aquest peculiar despatx d'advocats, els resultats han estat satisfactoris. «Des que vam començar a caminar —afirma Begoña Giménez— han estat diversos els matrimonis que s'han reconciliat, en casos, a més, que no eren precisament fàcils... També hi ha hagut separacions, però creiem que s'han aconseguit evitar mals majors i en les millors condicions per a tots els membres de la família.» En algun cas, fins i tot una dona que va optar per la separació els va arribar a dir: «Quina llàstima no haver-vos conegut abans! Com m'hauria canviat la vida!» Tot i que el desig del Gabinet sigui la reconciliació, aquesta no sempre és el millor, perquè tot dependrà de les circumstàncies en les quals es troba el matrimoni i de la voluntat de solució dels mateixos interessats. Malgrat tot, el Gabinet s'atura en el seu esforç per difondre el valor de l'estabilitat matrimonial com el pilar de la felicitat en moltes famílies, i una cosa per la qual consideren que val molt la pena continuar lluitant.

Samuel Gutiérrez

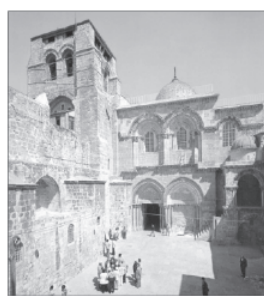

Begoña Giménez, directora del Gabinet de Família Balmes, i Maria Casellas, responsable de Comunicació.

Tibidabo us informa

Peregrinacions 2008

1. Peregrinació a Terra Santa

Del 16 al 23 de maig 2008

el Temple del Sagrat Cor de Jesús del Tibidabo organitza

la Cinquena Peregrinació a Terra Santa.

Inscripcions fins al 15 de Febrer

2. Any Jubilar de Tarragona

El dissabte, 10 de maig,

Sortida a Tarragona amb motiu de l'Any Jubilar.

Visita als llocs jubilaris. Rebut l'INDULGÈNCIA JUBILAR.

Dinar i Convivència

3. Peregrinació a Lourdes

Del 13 al 15 de Juny

amb motiu del 150 Aniversari

de les Aparicions.

Peregrinació a Lourdes

i participació als diferents actes

Informació e inscripcions:

Temple del Tibidabo, telèfon **934 175 686**

Viatges Magister, telèfon **934 879 423**

GABINET DE FAMÍLIA BALMES

C/ Balmes 243, 3r 6a

Edifici Mediterráneo

08006 Barcelona

Tel. 932 187 012

Fax 932 379 251

A/e: gabinetebalmes@yahoo.es

www.gabinetedefamilia.com

amb la posada en marxa a Barcelona de l'Associació d'Ajuda a Matrimonis en Crisi, impulsada per l'advocat Graciano Giménez. Tot i no ser especialista en temes matrimonials, aquest advocat galleg establert a Barcelona es va sentir un dia cridat a donar una resposta esperançada davant de la frivolitat i despersonalització amb la qual alguns companys seus de professió tractaven els temes relacionats amb les crisis matrimonials. Va prendre consciència que des del món del dret podia fer bé a les persones i, ajudat per la seva dona i un

Matres Mundi, una maternitat amb esperança

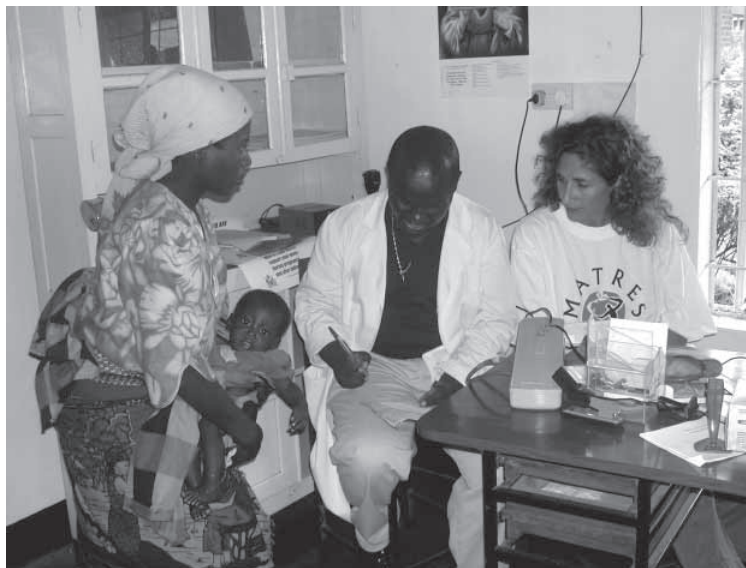
■ L'ONG maternoinfantil intenta posar fi a les 1.600 morts diàries relacionades amb els parts

«Amb els 90.000 milions de dòlars que va costar la guerra de l'Iraq, el món hauria pogut viure sense fam durant 12 anys!», observa el Dr. José María Carrera. Això no obstant, mentre aquesta anhelada millora socioeconòmica no es produeix, cal fer servir eines que contribueixin a pal·liar les nombroses desgràcies, so-

vent mortals, que es produeixen als països més pobres de la terra. L'objectiu bàsic de Matres Mundi, una ONG especialitzada en salut maternoinfantil, és millorar la salut tant de les mares com dels fills nounats a les zones més necessitades de l'Àfrica i de Llatinoamèrica especialment.

«La idea de fundar una organització humanitària que tingués per objectiu millorar la salut maternoinfantil als països del Tercer Món va sorgir i es va desenvolupar a les reunions del Grup de Treball sobre assistència a l'embaràs i el part de la Secció de Medicina Perinatal de la Societat Espanyola d'Obstetrícia i Ginecologia», explica José María Carrera, metge ginecòleg i president de Matres Mundi. Ell mateix va suggerir la necessitat de constituir una ONG per pal·liar la dramàtica situació de mares i nens, i va madurar un projecte que finalment, amb l'ajuda dels principals perinatòlegs espanyols (obstetres i neonatòlegs), es va fer realitat el 1996. La presentació pública de la nova associació va tenir lloc al Palau de la Música de Barcelona el dia 24 de gener del 1997. A aquesta presentació van assistir els presidents de diverses Societats Nacionals i Internacionals de Medicina Perinatal, així com l'aleshores conseller de Sanitat de la Generalitat, Xavier Trias.

El 99,5% de les morts maternes — 400.000 anuals — té lloc als països en via de desenvolupament, i la meitat d'aquestes morts es produeixen als països subsaharians. El 75% de les morts maternes són produïdes per hemorràgies, pre-eclàmpsia o eclàmpsia, infeccions i part obstruït. La resta, per causes indirectes —patologia cardiovascular, accidents, neoplàsies, etc.— o desconegudes. «La majoria d'aquestes morts, un 70%, podrien evitar-se millorant la situació socioeconòmica de la població», assegura el Dr. Carrera. «Però malauradament falta la vo-

Matres Mundi desenvolupa gran part dels seus projectes a l'Àfrica.

luntat decidida dels sectors econòmics que dominen el planeta (grans corporacions, etc.) per posar fi a aquesta vergonya», es lamenta el ginecòleg.

Davant de la falta de millores socioeconòmiques, Matres Mundi es va posar mans a l'obra desenvolupant bàsicament tres programes per afavorir la salut maternoinfantil. En primer lloc ofereix uns programes de formació, desenvolupats conjuntament amb la World Association of Perinatal Medicine, que inclouen tant la preparació de cooperants internacionals en Salut Reproductiva, com la formació *in situ* de professionals als diversos països. Matres Mundi també du a terme programes de cooperació per millorar l'atenció sanitària maternoinfantil. «En els deu anys d'existència Matres Mundi ha desenvolupat prop de 200 projectes d'aquesta naturalesa a l'Àfrica (Rwanda, Congo, Camerún, Guinea Equatorial, Malawi, Senegal, Sàhara occidental, Moçambic...) i Llatinoamèri-

ca (Perú, Bolívia, Nicaragua, Colòmbia, etc.)», enumera José María Carrera, «gràcies a aquestes accions s'han salvat moltes vides tant de mares com de nens». Finalment, l'associació promou programes de construcció, de suport i de manteniment de centres nutricionals, orfenats i centres de dones sotmeses a abusos.

Les innombrables accions que des d'Espanya potencia Matres Mundi a través de metges, llevadores, infermeres, puericultores, biòlegs... serien, però, impossibles de dur a terme si no fos per les contraparts actuant als països destinataris. «Per dur a terme els seus projectes, Matres Mundi ha coordinat esforços amb diverses associacions i organitzacions, públiques i privades, radicades als països objecte de la nostra ajuda», relata el president de l'ONG. Conjuntament amb aquestes entitats, que de vegades són ordes religiosos missioners que fa molts anys que són en aquests països, o associacions indígenes o populars que s'hi han unit per millorar les condicions de vida, Matres Mundi formula els projectes d'intervenció. «Entre aquestes contraparts cal esmentar les Missioneres de Maria Mitjancera, Missioneres del Cor de Maria, Missioneres Terciàries Caputxines d'Espanya, Missioneres del Cor de Maria, Germanes Escolàpies, etc.», detalla el metge, «i tot un conjunt de plataformes locals situades a l'Àfrica o Llatinoamèrica».

A Matres Mundi saben bé que les dificultats a què s'han d'enfrontar són verita-

bles gegants. «Només Déu sap les dificultats amb què es troben els nostres voluntaris i les nostres contraparts per desenvolupar els seus objectius. A l'Àfrica, a més dels quatre genets de l'Apocalipsi (guerra, pesta, fam i mort), cavalquen també altres desgràcies», lamenta el president. Es refereix a l'espòli postcolonial, la corrupció, les tradicions insanes, l'analfabetisme, el masclisme, les comunicacions deficientes o inexistents, el caciquisme... «Tot plegat és una barreja explosiva que perjudica enormement els esforços més ben intencionats.»

Però fins i tot així, més de deu anys després de la seva creació, José María Carrera observa que «a més que els projectes i programes de Matres Mundi s'han incrementat any rere any, en aquest moment som i actuem com a agència solidària de les principals societats científiques i professionals en l'àmbit internacional». També compten amb un nombre elevat de cooperants i de col·laboradors, factor que el president de l'ONG considera «fonamental». Apunta així mateix que «editem llibres destinats a millorar la formació dels metges i les infermeres del tercer món, estem presents a tots els congressos d'obstetres i neonatòlegs per sensibilitzar respecte dels problemes dels països en desenvolupament, i augmentem sense parar la nostra base social (Associació de Maternitats Espanyoles Solidàries). Aquests resultats esplèndids certifiquen, sens dubte, la professionalitat i humanitat de Matres Mundi, que se sent particularment orgullosa de l'èxit assolit «amb la formació d'una xarxa de "sentinelles de salut" a Bolívia i el Perú, la instal·lació d'un conjunt de centres nutricionals al Congo i amb la millora de centres d'assistència primària a Rwanda, on a més s'han format diverses generacions d'infermers».

Les idees i els plans de Matres Mundi tiren endavant, són nombrosos i José María Carrera assenyala que «el departament de voluntariat desitja rebre nous col·laboradors. Al llarg d'aquests anys hem desenvolupat tantes idees que ara ens calen braços per dur-les a terme».

Mónica García

MATRES MUNDI
C/ LONDRES 6, DESPATX 8
08029 BARCELONA
TEL. 934 190 015
FAX. 934 190 015
www.matres-mundi.org
info@matres-mundi.org

xarxanet.org
XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Testimonis

«Ara puc cuidar sola una persona dependent»

AMAL ALAOUI, de Tetuan (Marroc)

«El curs ha valgut molt la pena fer-lo. He sortit amb molta informació, ara tinc molta formació. Em sento orgullosa. Abans em feia por quedar-me sola

cuidant una persona amb dependència, i ho feia per necessitat, però amb la formació que ens han donat en aquest curs ja no em fa por: ara puc cuidar una persona tota sola. Les classes pràctiques m'han anat molt bé. A la classe aprens, però és teoria, en canvi, en el tracte tot és viu!»

«M'ha servit per millorar humanament»

JOHON OSCAR ARNÉS ROJAS, de Cochabamba (Bolívia)

«La valoració que en faig és molt bona. El curs t'ajuda a valorar les circumstàncies humanes de qui tens al davant, i aprens coses que no veus a simple vista. Amb la formació les

coses són més fàcils, i l'atenció a la persona dependent té més qualitat. El nivell dels professors també és molt alt. A mi m'ha servit per millorar més humanament. Aquesta és una feina que t'impliqua a tots els nivells, i com que és tan humana, fent-la, un es dona del tot»

Humanitzar el tracte amb persones dependents

■ L'Escola d'Infermeria Sant Joan de Déu i Càritas diocesana de Barcelona impulsen cursos per a persones immigrades

BARCELONA.— Càritas diocesana de Barcelona i l'Escola d'Infermeria de Sant Joan de Déu, juntament amb la Fundació Viure i Conviure de Caixa Catalunya, han organitzat per segon any consecutiu un curs de

formació per a cuidadors i cuidadores de persones amb dependència. En aquesta edició hi ha participat un total de 35 alumnes, 31 dones i 4 homes, repartits en dos grups, al matí i a la tarda.

«La nostra vida és com aquest sostre de la Pedrera del passeig de Gràcia: el camí no és pla, és rugós, hi ha alts i baixos. Però com diu un proverbi xinès, quan el terreny punxa un no s'hi ha de detenir», deia el director de Càritas diocesana de Barcelona, Jordi Roglà, durant l'acte d'entrega de diplomes dels cursos de formació per a cuidadors i cuidadores de persones amb dependència, que va tenir lloc el 22 de gener passat a l'edifici La Pedrera de Barcelona. Amb aquesta metàfora, Roglà va sintonitzar amb les 35 persones immigrades que, tot i portar un temps a casa nostra, encara no tenen la seva situació administrativa resolta, i que durant tres mesos s'han format per atendre persones amb dependència.

La clausura dels cursos va comptar amb la intervenció-conferència de Núria Terribas, directora de l'Institut Borja de Bioètica (URL), que va centrar la seva intervenció en la importància d'humanitzar el tracte a persones dependents. Per a Terribas, allò realment important de la persona que té cura de l'altre no és només els coneixements que tingui de com realitzar les tasques d'higiene, els hàbits alimentaris o el control de la medicació, sinó el tracte humà. En aquest sentit, per a Terribas aquesta tasca del cuidador cada vegada s'està professionalitzant més, i aquesta tendència té per davant dos reptes: «El primer és respectar en tot moment els drets de les persones amb dependència: han de sentir que se les tracta amb respecte i amb dignitat. El segon repte és la personalització del tracte de la persona dependent: no podem actuar sempre de la mateixa manera, hem de pensar en qui tenim al davant i actuar.»

Per aconseguir aquests dos objectius, hi ha alguns elements, al seu entendre, que s'han de tenir en compte: «Vosaltres heu

Els assistents al curs van rebre el diploma acreditatiu.

de fer un esforç addicional perquè la cultura, en el seu cas, també és diferent, per tant, hi ha certs hàbits o certes maneres de fer les coses que són diferents de les d'aquí. També s'ha d'empatitzar amb l'altre, posar-se en el seu lloc per entendre'l i ajudar-lo. I és important que la persona dependent pugui donar la seva opinió, ja que en molts casos es prenen determinacions sense comptar amb la persona a qui es cuida.» «I finalment —afegia Terribas—, hem de posar cura també en aspectes com el vestir, el to de veu, l'actitud: tot això condiciona que l'altre ens senti com algú proper.» El risc de la formació, deia també, és que «es professionalitzi en excés el tracte a les persones dependents i perdem l'element més humà». Per acabar, Núria Terribas va felicitar els 35 alumnes encoratjant-los a accentuar precisament aquest aspecte en la seu treball diari.

La segona part de l'acte va consistir en

una taula rodona de les diferents entitats associades al projecte. Àngels Pedrola, professora titular de l'Escola Universitària d'Infermeria Sant Joan de Déu i coordinadora dels cursos, va constatar la preparació que havien rebut les 31 dones i els 4 homes que havien participat en aquesta formació, i els va recordar que el que els acreditava per fer bé aquesta feina «és una actitud interior: sé que les vostres vides no han estat fàcils i, per aquest motiu, sé que sereu molt més susceptibles al patiment de l'altre». Jordi Balot, representant de la Fundació Viure i Conviure, va encoratjar els alumnes a treballar amb entusiasme per a aquestes persones que pateixen i viuen situacions de dependència. Finalment, Jordi Roglà, director de Càritas diocesana de Barcelona, va assenyalar la importància de la formació: «Avui comença la vostra formació. Però us haureu d'anar formant contínuament. En cada moment de la vostra feina haureu de donar. Donar és el més important.»

L'acte va acabar amb el repartiment dels diplomes acreditatius als 35 alumnes participants, i la rigorosa fotografia de grup. Al març hi haurà una nova edició d'aquests cursos. (C.C.)

La bona notícia...

Voluntaris a Càritas i a Creu Roja

Càritas, institució social de l'Església, i Creu Roja Internacional han anunciat la conveniència d'augmentar el nombre de voluntaris dels seus respectius programes d'acompanyament de persones que viuen situacions de soledat. La major part són ancians. I quan som ancians? Ho escriu un periodista: «Quan comencem a sentir-nos els dissabtes a la nit com ens sentíem els dilluns al matí.»

Els responsables de Càritas i Creu Roja, dues institucions altament altruistes, han lloat la tasca positiva que duen a terme els voluntaris: passejar amb la gent gran, acompanyar un ancià a comprar, al banc, a la barberia o perruqueria, al CAP o despatx del senyor metge, o simplement quan els donen conversa i els fan companyia a casa seva. Això origina que es vulgui potenciar més el voluntariat. L'edat del qui s'ofereix no és impediment per exercir aquesta

tasca. De fet, hi ha un nombre alt de dones, majors de 65 anys, que tracten de disminuir la soledat de persones que són de la seva mateixa edat.

No es pot negar que entre la gent gran n'hi ha que tenen cobertes les necessitats bàsiques, però, amb tot, no es troben bé a causa del fort sentiment d'aïllament que pateixen. La situació és més freqüent entre la gent que viu sola o en residències on amb prou feines reben visites. També pateix soledat aquell vidu o vídua que viu amb els fills, però aquests passen quasi bé tot el dia fora de casa.

Totes les persones interessades a exercir el voluntariat poden rebre, si volen, un curset gratuït de formació que imparteix la Creu Roja. Per a més informació: www.cruzroja.es o www.caritas.es

Francesc Gamissans

ESTAMPES - ROSARIS - PESSEBRES -
OLIS - TRÍPTICS - RETAULES - IMATGES
RELIGIOSES - MEDALLES - RESTAURACIONS
- MIRALLS - ICONES - ORFEBRERIA.

Boters 7 i 9
08002 Barcelona

Tel. 933 175 685
Fax 934 127 523

e-mail: info@articulosreligiosos.com
www.articulosreligiosos.com

cultura

«Tots vivim tard o d'hora una certa "edat mitjana" interior»

■ Giulio Cipollone, professor d'Història Medieval a la Pontifícia Universitat Gregoriana

Giulio Cipollone, *o.s.s.t.*, estudia des de fa anys les relacions entre cristians i sarraïns a l'època de les croades i de la jihad. És responsable del departament d'Història Medieval a la Facultat d'Història de l'Església de la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma. Autor de nombrosos articles i volums sobre història i art a l'edat mitjana, assegura que la seva feina el permet de ser encara un «alumne» i que vol adreçar la seva mirada d'historiador a tot arreu «on hi hagi llum».

—Com valora l'interès creixent pel món medieval a través de novel·les i pel·lícules que arriben al gran públic?

—Sembla que hi hagi una certa nostàlgia, sí. Hi ha la fascinació pel món de les imatges de l'edat mitjana, un món perdut, però en aquesta mirada al passat hi ha dues tendències. Una, que pot ser un estímul per no repetir els errors del passat i una altra, que és un interès banal on la tendència és mostrar de manera visual o literària escenes que es refereixen al sant greal, als trobadors, a les croades, i que de vegades mira de repetir els mateixos errors del passat.

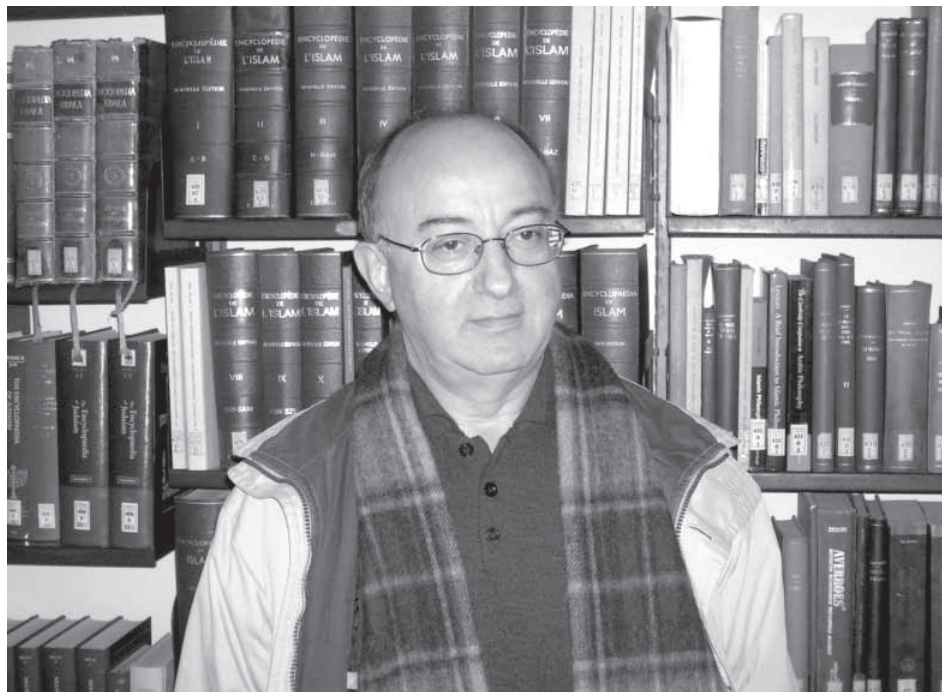
—Les obres i pel·lícules de ficció ambientades a l'edat mitjana molts cops no tenen criteris històrics des del punt de vista científic i sovint acaben manipulant la història. L'Església no hi sol sortir gaire ben parada. Què en pensa?

—En primer lloc, l'historiador ha de pensar en les seves intencions: vol ser un missatger de pau o un falcó de guerra? A nivell metodològic, jo suggereixo en àmbit acadèmic una lectura sinòptica: llegir el passat juntament amb el present per escriure no una història feta per als museus, sinó per al futur. Això implica llegir plegats la història per reescriure-la plegats. El fet històric per ell mateix no es pot canviar, però la dada interpretativa passa pels ulls de l'historiador d'avui amb la seva llibertat intel·lectual i no ha de passar pel seu no-servilisme o per una actitud mercantil. Pel que fa a l'Església, ja sabem que està feta de pecadors i d'àngels, de falcons i de coloms. De pàgines eclesials, n'hi ha de llunyanes de Crist, tal com ja va subratllar Joan Pau II malgrat la resistència d'alguns cardenals. Cal que assumim totes les culpes de l'Església com a Església, precisament per aquella part de cos místic que certament no peca perquè és Cos de Crist, cos d'amants, gent que estima. És evident que encara hi ha una part que fa cas omís al missatge de Crist, com aquells guardians i mercaders del temple que no per ser propers al temple són més cristians. Jesús ja va subratllar que es pot ser religiós sense fe.

—S'atreviria a etiquetar de «medieval» alguna cultura actual?

—Cal dir que normalment entenem per edat mitjana el temps establert de manera convencional pel món occidental i europeu. És a dir, que hi ha dues èpoques: un temps noble, al qual després d'una cúspide de gran esplendor —en el nostre cas,

l'imperi romà i la cultura patristica— segueix una baixada, amb l'esperança utòpica que torni un temps bell i gloriós com el primer. L'edat mitjana, doncs, no és una prerrogativa només d'Occident, sinó de tota cultura en el món. És clar que les edats mitjanes no coincideixen; per

Giulio Cipollone.

exemple, mentre l'Occident romà vivia la seva edat mitjana, l'Orient bizantí estava en plena glòria i desenvolupament. Per a mi, l'edat mitjana no és només un temps cronològic; més aviat, es refereix a una situació, a un estat de la ment. O sigui que això també val per a nosaltres, les persones; tots nosaltres també vivim tard o d'hora una certa «edat mitjana» interior: un moment de glòria, d'esplendor, que se somnia com a passat i que roman com a provocació i utopia per al futur personal de cadascú. Pel que fa a una possible edat mitjana actual, en el nostre món occidental veig una mena de decadència, com diu Bernard Lewis. Ens trobem en una situació d'incertesa i por davant del futur, descontents, tristos, repetint els errors del passat.

—Què podríem aprendre avui dels homes i les dones de l'edat mitjana?

—Com deia Ciceró, la història és mes-

tra de vida, per tant, podem aprendre'n molt. Les pàgines més belles de la nostra història són avui un testimoni i ens poden ajudar a vèncer la por i la desconfiança, a no deixar-nos portar per la banalització del mal. L'home s'està acostumant als morts que veu per la televisió, a la vulgaritat que veu a fora i a dins de casa, a la violència sobre els infants, a la discriminació aberrant de les dones que encara avui dia són víctimes de violència a les llars. A l'edat mitjana els homes miraven el món amb els ulls grans dels infants: aquest món d'imatges que percep més enllà dels núvols una presència omnipresent en la vida és una gran llum per al món

els dels altres, vol dir que encara estem en la prehistòria del progrés humà. L'islam no és una paraula. Hi ha 1.300 milions de musulmans al món, amb diferències radicals segons el seu origen cultural. L'islam no és una paraula, sinó un món de paraules, de persones, molt diferents. Pel que fa a l'edat mitjana, també aleshores hi havia objectors de consciència, gent crítica amb la violència. En el món islàmic, per exemple, trobem Gialal Al Din Rumi o Baha Al-Din; en el món cristià, Francesc d'Assís, Joan de Mata o Walter Map, però també hi ha figures en el món jueu, gent que s'allunya de la política de guerra perquè de pretextos religiosos i polítics, sempre se'n poden trobar per fer la guerra si un vol. En els meus estudis he vist com en temps croats, el llenguatge dels Papes i el dels califes és el mateix per incitar a la guerra santa o a la croada: es fa la guerra en nom de Déu. Avui Bush i Bin Laden també invoquen Déu, tenen un llenguatge correspectiu.

—Llums i ombres a l'edat mitjana...

—Sí, però també en la història personal de cadascú, com deia abans; tot això ens allibera de l'escàndol d'assenyalar amb el dit i ens dona un bany de modestia. Els prínceps cristians vivien la «pau de Déu», dies de treva en què entre els cristians no es podia lluitar; això ens diu que ja aleshores veien que la pau era preferible. També avui caldria una treva a nivell de construcció d'armes, una moratòria general... A l'edat mitjana també trobem moltes ombres, és clar, com el fet de no conèixer els altres, de guetitzar-se i arraconar qui és diferent de nosaltres com si només pel fet de ser diferent volgués dir que ens ha d'agredir. Una religiositat exasperada de relació de forces també és un límit en l'àmbit religiós. Avui tenim més espai per conèixer-nos més bé i, per tant, per evitar aquest risc.

—L'estudi de l'orde dels trinitaris, en què vostè s'ha aplicat àmpliament, què ens pot ensenyar?

—L'orde dels trinitaris va néixer al segle XIII per a les víctimes de guerra. Aleshores hi havia 20.000 presoners de guerra, gent que no interessava a ningú perquè l'únic interès era rearmar-se per a una guerra ulterior. Joan de Mata va crear l'orde dels trinitaris per alliberar els captius, no només cristians, sinó també musulmans. Jo em permeto d'anomenar aquesta invenció com una mena de «Creu Roja internacional» nascuda en l'àmbit cristià en aquella època. Els trinitaris ens van fer veure que el bé s'ha de fer més enllà del color de la pell i de la pertinença religiosa. És una pàgina gloriosa en el context cristià ben apreciada també en el món islàmic, que encara avui és eficaç.

Marta Nin

«A l'edat mitjana els homes miraven el món amb els ulls grans dels infants»

setembre?

—No hi ha cap diferència entre un jueu que mata, un musulmà que mata i un cristià que mata. Són tres criminals. Sense aquesta purificació intel·lectual, nosaltres mateixos podem ser artífexs d'ulteriors guerres. Si no entenem que tothom qui mata es assassí, independentment de la seva confessió religiosa i omplim pàgines per plorar els nostres morts i demonitzar

Descobrir l'essència del cristianisme

■ Presentació del llibre «¿Se puede vivir así?», de Luigi Giussani

BARCELONA.— El cristianisme com a esdeveniment i no com a concepte moral. La fe com a trobada viva amb Crist i no com a mera filosofia. Els creients com a persones que tenen confiança, però de forma «raonable». Amb aquestes expressions es poden intentar resumir els temes

de la conferència impartida pel professor Jesús Carrascosa, responsable internacional de Comunió i Alliberament, el dimecres 23 de gener a l'Auditori FIATC de Barcelona per presentar el llibre *¿Se puede vivir así?*, de Luigi Giussani, publicat per l'Editorial Encuentro.

«Un llibre per menjar i no només per llegir», va dir fent broma el ponent, en el sentit que es pot tornar a llegir cada vegada que es busquen respostes a les preguntes fonamentals de la vida. El llibre recull les converses setmanals de Luigi Giussani durant un any amb els joves compromesos en el camí de *Memores Domini*, que segueixen radicalment Jesús en les virtuts teològals de fe, esperança i caritat. Com que el text està centrat en el caràcter raonable de la fe, s'adreça a tot tipus de públic.

Molts joves i universitaris, que van seguir la xerrada del «Carras» —com els íntims anomenen el professor—, van animar la conferència amb uns cants. A tots ells, que omplien la sala, després de definir la seva trobada amb Giussani com «un miracle» que va canviar la seva vida, Carrascosa els va explicar el sentit del títol *¿Se puede vivir así?*. Es tracta de viure amb un gran ideal, «un ideal que suposa una fe que és necessària per a tots aquells que creuen en alguna cosa que encara no han vist i que lluiten per veure-la». D'aquesta manera, també «era fàcil entendre'ns amb els comunistes perquè ells també lluitaven pels seus ideals, amb una radicalitat enorme».

Era una forma de viure completa, juntament amb els ideals per als quals es lluitava, de la qual el professor parlava amb una mica de nostàlgia per a una dimensió ideal que ara sembla llunyana. El cor de l'home «està fet» —va prosseguir— per descobrir la veritat, però no qualsevol veritat; la veritat, o és tota o no és», mentre que «el drama avui és que molta gent viu alienada, fora d'ella mateixa, en un sistema disgregador que du a crear "l'home de la televisió" que mira sense veure-hi i sent sense sentir-hi». En aquella època, quan el professor Carrascosa va trobar el camí de Comunió i Alliberament, no tot estava bé, tampoc l'Església.

Fe i vida

«Tot i que el nombre dels batejos era molt nombrós i la societat semblava molt cristiana, Giussani es va adonar de la crisi profunda que vivia l'Església en aquell

Els joves van animar la conferència amb els seus cants.

moment: la raó estava separada de la fe i la fe estava separada de la vida», va explicar Carrascosa. Aquest llibre —que és molt interessant a partir de la forma dialèctica perquè Giussani «era un gran provocador i s'inspirava debatent»— mostra el que ell va entendre, és a dir, que la fe tenia a veure amb la vida, «fins al punt que el llibre es titula *¿Se puede vivir así?*», va afegir. Per això, aquest llibre no està aïllat, sinó que s'ha de llegir en el context de Comunió i Alliberament i en el context general de l'Església del segle passat.

A les preguntes típiques sobre com es pot —i s'ha— de renovar el cristianisme i l'Església, Jesús Carrascosa va respondre amb la darrera carta de Joan Pau II a Don Giussani, en la qual el Papa diu que en veritat «el més gran que va fer Giussani és descobrir el cristianisme en la seva essència, tal com és, com la màxima novetat». En aquest sentit s'entenen els dos conceptes principals, sovint vistos com superats, que descriuen l'existència cristiana i que el fundador de Comunió i Alliberament analitza en aquest llibre amb els «seus» joves: la llibertat, l'obediència, la pobresa, la confiança, el sacrifici i la virginitat.

Així es veu la coherència del pensament

de Giussani sobre la fe cristiana, explicada per la provocació de la pregunta «es pot viure així?». No és una afirmació, sinó una pregunta, perquè té a veure amb la vida i el

camí individual de cada fidel. A aquesta pregunta, Carrascosa va respondre afirmativament, abans que res amb la pròpia vida, o sigui, partint de les seves notes biogràfiques i parlant del seu enamorament per Crist, des de quan va estudiar en el col·legi dels jesuïtes passant per l'allunyament de l'Església que ell va viure en l'època de les ideologies. «Jo he viscut una experiència molt bonica de laboratori, de comunisme llibertari i anàrquic, on tot era de tots i realment creia en la bondat de l'home i en la possibilitat d'una societat sense classes», va dir.

Però va lamentar que aviat es va adonar que «ningú no va abordar el problema del pecat original, o sigui de qui canvia el cor de l'home. Allà, en aquell període de crisi, jo i la meua dona vam trobar Giussani i vam aprendre que es pot viure així». Jesús Carrascosa també va insistir molt en el caràcter raonable de la fe i sobretot en aquell criteri que Giussani anomena «la correspondència»: «Si la persona de Crist, que tu pots trobar avui mateix, es correspon amb els desitjos més profunds del teu cor i amb les preguntes més importants de la teua vida, això és el camí just.» Una pregunta i un criteri que porten cada creient a reflexionar, de forma raonable i juntament amb la pròpia vida, sobre les eleccions i la fe de cadascú.

Fabrizio Assandri

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

La papillota

Aquesta forma de cocció, que consisteix a embolicar el peix i les verdures amb paper d'alumini i coure-ho tot al forn, conserva totes les propietats nutritives dels aliments. Simplement el fet de coure un aliment embolicat i ben tancat, com si es tractés d'un paquet, fa que les aromes es conservin més intensament. Això és el que vaig comentar a una ajudant, molt interessada a aprendre tots els detalls del món gastronòmic. «He anotat la teua explicació al meu bloc i ho passaré en net quan arribi a casa.» «Em sembla molt bé, Glòria», vaig contestar a aquesta gran amiga de veritat.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

L'actor Joan Pera, guardonat amb el premi cinematogràfic Família

BARCELONA.— El jurat del XII Premi Cinematogràfic Família, atorgat per l'Associació CinemaNet amb col·laboració amb el Grup d'Entitats Catalanes de la Família, ha concedit l'Ona d'Or de trajectòria a l'actor de cinema i teatre Joan Pera. Juntament amb destacats valors artístics, el jurat ha destacat els valors humans i familiars de l'actor, així com la seva sensibilitat cap a les persones i la seva cordialitat. En el món cinematogrà-

fic és popular sobretot pels seus doblatges al castellà i al català de Woody Allen, Rowan Atkinson (*Mr. Bean*) o Jerry Lewis.

Joan Pera ha manifestat que «dono més importància als valors humans que a les grans actuacions». I ha afirmat també que «he nascut per fer felices les persones que m'envolten i, almenys durant una estona, el públic que em ve a veure. Això dóna sentit a la meua vida». (C.C.)

Presentació de l'encíclica «Spe salvi»

■ Quatre filòsofs van analitzar el contingut d'aquest document pontifici

BARCELONA.— El 23 de gener passat la Facultat de Teologia de Catalunya va organitzar un acte per presentar l'encíclica *Spe salvi*, de Benet XVI. Els ponents que hi van intervenir van ser el Dr. Armand Puig, degà-president de la FTC; el Dr. Salvador Pié i el Dr. Josep Giménez Melià, professors del Departament de Teologia Sistemàtica de la FTC, i el Dr. Francesc Torralba, professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya.

El primer a prendre la paraula va ser el Dr. Salvador Pié. Després de destacar «el valor magisterial» de la segona encíclica de Benet XVI, el ponent va desglossar la dimensió biblioteològica de l'esperança en tres blocs: el contingut, l'actitud i el camí. Pel que fa al primer apartat, va afirmar que l'esperança cristiana comporta sempre «la salvació, la redempció, la vida eterna, la plusvàlua del cel». Quant al segon punt, Mn. Pié va explicar que a *Spe salvi* el Pontífex, «influenciat per sant Tomàs i per sant Bonaventura, unifica fe i esperança, dos conceptes que van lligats estretament». L'actitud és una qüestió important perquè, segons ell, «no n'hi ha prou amb canviar les estructures, cal canviar des de dins; la voluntat personal és aquí essencial».

Mn. Pié va manifestar que «els fidels tenim Crist com a acompanyant en aquest camí». I va matisar dues vessants fonamentals de Crist: «Com a filòsof (etimològicament, aquest mot vol dir "ensenya a

viure") i com a pastor.» També va ressaltar que Benet XVI fa, «per primer cop en un document pontifici, una autocrítica al cristianisme modern». El professor va assenyalar que «el gran problema és com articular l'esperança humana amb la plusvàlua del cel».

Pensament filosòfic

Tot seguit, el Dr. Francesc Torralba va parlar de la dimensió filosòfica de l'encíclica en relació amb els pensadors que hi apareixen. «Benet XVI identifica Francis Bacon com el màxim artífex de la fe moderna en el progrés», va argumentar el conferenciant. I va matisar: «En fa una recepció crítica, tot i que reconeix els béns que aporta el desenvolupament científicotècnic. Sobretot critica el pensament de Bacon segons el qual el progrés alliberarà la persona de la seva finitud humana.» El Sant Pare també esmenta Emmanuel Kant en les pàgines de l'encíclica. «El Papa en

Dr. Josep Giménez Melià, Dr. Armand Puig, Dr. Salvador Pié i Dr. Francesc Torralba.

fa una recepció ambigua. La filosofia de Kant estableix que la fe eclesialística serà substituïda, a través d'un procés d'il·lustració, per la fe racional. Ell ja va anticipar que, com a conseqüència de l'oblit de la fe per la secularització, arribaria el regne de la por i l'egoisme», va dir.

Així mateix, el Dr. Torralba va fer referència a altres filòsofs que surten a *Spe salvi* com ara Friedrich Engels, Karl Marx i dos membres de l'Escola de Frankfurt: Theodor Adorno i Max Horkheimer. Segons el professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya, «Benet XVI té paraules d'elogi per a Engels, critica el pensament de Marx i manté una relació de complicitat envers els representants de l'Escola de Frankfurt».

Contingut escatològic

Per la seva banda, el Dr. Josep Giménez Melià va tractar el tema de l'escatologia, és a dir, «la reflexió sobre l'esperança cristiana, de la qual Déu n'és el fonament». Pel que fa a la vida eterna, el filòsof va constatar que «la vida ens agrada, però l'eternitat és una idea que ens fa posar neguitosos, que ens fa por». Va recordar que «els cristians no creiem en la immortalitat de l'ànima, sinó en la resurrecció de la carn; la resurrecció no és un

concepte individual, sinó col·lectiu. La salvació té un caire comunitari que neix des de la lluita contra l'opressió».

El P. Giménez Melià, s.j., també va reflexionar sobre el judici final: «Al final hi haurà justícia, la qual no pot estar deslligada de la gràcia. La conciliació de totes dues estarà en mans de Déu. El jutge que vindrà a jutjar-nos serà el Crucificat, que encara té les ferides de la Creu. Ningú no es condemna sol, ningú no se salva sol.»

La presentació de l'encíclica *Spe salvi* va cloure amb la intervenció del Dr. Armand Puig. Va explicar els «llocs» d'aprenentatge i de l'exercici de l'esperança segons el Papa: la pregària, l'acció, el sofriment i el judici. Es va centrar en els tres primers, atès que el darrer ja l'havia comentat el P. Giménez Melià. «La pregària té una dimensió de conversió, de purificació del propi cos, d'alliberament del pecat. L'home que prega és l'home que espera, que és capaç d'acollir Déu», va subratllar el conferenciant. Mn. Puig també va revelar que «el Regne de Déu no es construeix, sinó que és un do» i que «el sofriment forma part de l'existència humana; cal saber per què sofrem i per a què sofrem». Va acabar dient que «Crist ens consola perquè vol posar remei a la nostra solitud».

Miquel Àngel Codina

Lluç a la papillota

INGREDIENTS:

8 rodanxes de lluç
2 porros
1 pastanaga
1 poma
3 cullerades de nous
3 grans d'all
oli, sal i pebre

PREPARACIÓ:

Primer, en una paella amb una mica d'oli d'oliva fregirem la part blanca de dos porros, juntament amb una pastanaga, tot ben laminat, i una poma, que afegirem al final, juntament amb tres cullerades de nous i tres grans d'all laminats. Posarem aquest resultat a sobre de les rodanxes de lluç ben fresc i formós prèviament salpebrat. Embolicarem amb paper d'alumini les rodanxes i l'acompanyament fent quatre paquetets individuals. El forn ja el tindrem preescalfat a 190 graus. En deu minuts, ja estarà tot llest.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

FILATÈLIA

per Enric Graupera

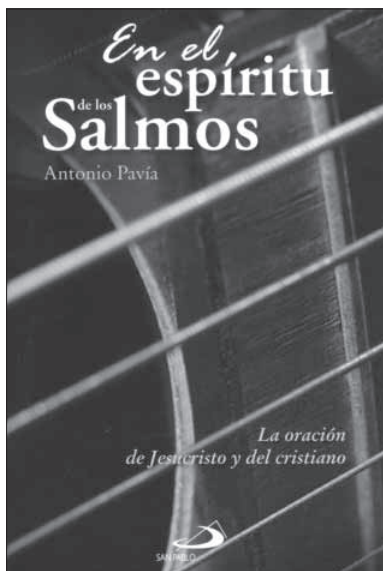
Von Stauffenberg i Von Moltke

Alemanya va dedicar un segell a Claus Schenk Graf von Stauffenberg i a Helmut James Graf von Moltke, membres de la resistència alemanya. Von Stauffenberg (Jettingen, 1907) pertanyia a una família catòlica i aristocràtica. El 1926 va cursar la carrera militar. El 1943, en ser ferit greument a Tunísia, va ser enviat a casa seva, a Lautlingen. Un cop recuperat, va decidir lluitar contra el règim nazi. Va ser implicat, juntament amb el seu germà gran i vuit persones més, en un complot contra Hitler. Va ser detingut i executat a Berlín el 1944.

Von Moltke (Kreisau, 1907) va estudiar Dret. Com a advocat en dret internacional, volia ajudar els jueus fugitius i altres víctimes del règim dictatorial de Hitler. En esclatar la Segona Guerra Mundial, estava al servei d'intel·ligència de la Wehrmacht. Moltke era un home de fortes conviccions religioses. Es va oposar a l'atemptat per assassinar Hitler. Va ser arrestat per conspirar contra el règim nazi i executat a Berlín el 1945.

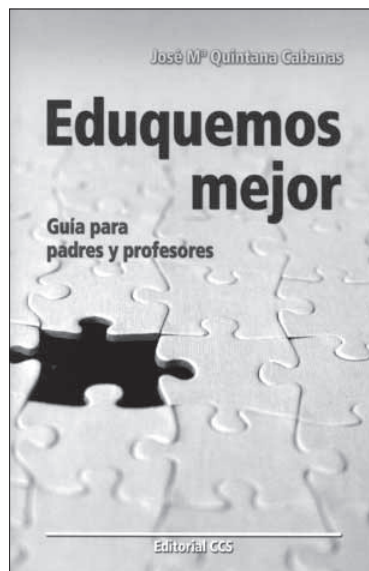
Llibres

Aliment de Déu

Sant Romuald de Ravenna, fundador dels monjos camaldulencs, afirmava que «els Salms són l'únic camí per experimentar una pregària autènticament profunda». Es poden considerar com la força i l'aliment que Déu dona a l'ésser humà. Les reflexions d'aquest llibre miren de penetrar en cada salm amb la saviesa que ve de Déu i trobar-hi algunes dades catequètiques que els relacionin amb l'Evangeli. L'autor n'és el missioner combonià Antonio Pavía. (C.C.)

Antonio Pavía, *En el espíritu de los Salmos*. Editorial San Pablo. Col·lecció Caminos, Madrid 2007, 630 pàg.

Pedagogia humanista

Aquest llibre, escrit pel pedagog José M. Quintana Cabanas, professor emèrit de la UNED, denuncia les principals falles de l'educació en l'àmbit familiar, social i escolar; així mateix, aporta remeis perquè l'educació tingui més qualitat i eficiència. No és una obra teòrica, sinó eminentment pràctica. Exposar i comentar els diferents principis d'una pedagogia humanista seriosa i realista. Va adreçat a professionals de l'educació, tant a les llars com a les escoles. (C.C.)

José M. Quintana Cabanas, *Eduquemos mejor. Guía para padres y profesores*. Editorial CCS, Col·lecció Educar, Madrid 2007, 239 pàg.

Vida cristiana intensa

El P. Rodolf Puigdollers, escolapi, és l'artífex d'aquestes petites reflexions sobre la celebració dominical de l'Eucaristia. L'objectiu principal és que serveixin d'ajuda als fidels per comprendre més bé alguns detalls, que sovint passen desapercebuts, sobre aquest sacrament i perquè puguin assolir una vida cristiana intensa. L'autor també es pregunta si l'Eucaristia de les comunitats cristianes actuals manté aquella força que va caracteritzar les comunitats primitives. (C.C.)

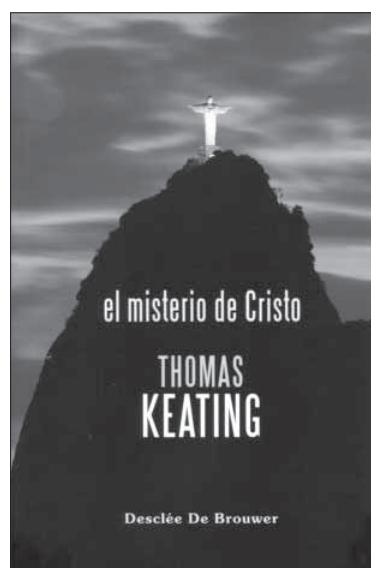
Rodolf Puigdollers i Noblom, *Avui és diumenge! L'eucaristia explicada*. Ediciones STJ, Col·lecció latreia, Barcelona 2007, 123 pàg.

Gaudir cuinant

Amb els seus llibres anteriors, *La cuina que no amoïna* i *La cuina et dona joc*, la restauradora Mireia Carbó ha animat milers de persones a entrar a la cuina i descobrir que el que poden fer és molt més del que ells s'imaginaven. En aquest tercer volum amb les seves habituals receptes, senzilles i saboroses, i les seves explicacions clares i comprensibles per a tothom—vol que ens adonem que la cuina no és territori enemic i que es pot gaudir cuinant. (C.C.)

Mireia Carbó, *La cuina salvavides*. Viena Edicions, Col·lecció Milfulls, Barcelona 2007, 174 pàg.

Gràcia santificant

La pregària contemplativa és la preparació ideal per a la litúrgia. Al mateix temps, la litúrgia, quan se celebra degudament, fomenta aquesta pregària. Unides impulsen el procés continu de la conversió a la qual ens criden els Evangelis. Thomas Keating, un dels principals mestres de pregària contemplativa en el món cristià, explica en aquest volum que el Misteri de Crist sempre es reconeix com un regal de gràcia santificant i que la litúrgia és una gran experiència espiritual. (C.C.)

Thomas Keating, *El misterio de Cristo*. Editorial Desclée De Brouwer, Col·lecció Caminos Desclée, Bilbao 2007, 206 pàg.

Imaginació al poder

Aquest volum pretén repassar la història del cinema de ciència-ficció a través de cent dels seus títols imprescindibles, ordenats cronològicament. S'inclou fitxa tècnica, sinopsi, anècdotes i comentaris que ajuden a entendre la rellevància de cada pel·lícula seleccionada en el context de la ciència-ficció cinematogràfica. L'autor, el crític de cinema Sergi Sánchez, també elabora el perfil de trenta icones del gènere: George Méliès, Boris Karloff, Bela Lugosi... (C.C.)

Sergi Sánchez, *Películas clave del cine de ciencia-ficción*. Ediciones Robinbook-Ma Non Troppo, Barcelona 2007, 274 pàg.

El pitjor crim

El periodista i escriptor Antonio Socci denuncia el pitjor crim comès per la humanitat contra ella mateixa al llarg del darrer segle: l'avortament. Una matança que continua actualment i que ha produït més de mil milions de víctimes i de la qual ningú no vol parlar. Amb dades, documents i testimonis esglaïadors, l'autor mostra el pervers delictes d'omnipotència en el qual cau l'ésser humà quan abandona el respecte a la Llei de Déu i de les lleis de la natura. (C.C.)

Antoni Socci, *El genocidio censurado*. Ediciones Cristiandad, Col·lecció Debate, Madrid 2007, 203 pàg.

Un viatge inoblidable

Un sorprenent viatge fotogràfic per l'interior del cos humà com mai s'havia vist abans. Així es pot definir aquest llibre. De la mà de les darreres tècniques en imatge (micrografia òptica, angiografia, endoscopi, gammagrafia...), podem descobrir els secrets excepcionals de l'anatomia humana des dels seus components més bàsics: les cèl·lules. D'aquesta manera podem arribar a comprendre una mica més bé la màquina més extraordinària que hi ha: el cos humà. (C.C.)

AA.DD., *El interior del cuerpo. Imágenes fantásticas bajo la piel*. Editorial Blume, Barcelona 2007, 287 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

El Marroc, literatura suggeridora

Hi ha textos que de vegades dormen silenciosament sobre la taula de treball. Van arribar un dia com a missatgers de novetat, tot i que amb aparença de simple salutació amistosa, res més. El seu silenci, però, per perseverant que sigui, acaba essent un dit acusador d'una certa indolència, o d'excés de fatiga lectora... perquè llegir és de vegades cansat, sobretot en un ambient que és hostil als llibres, com el d'un país com el nostre, en el qual l'índex de lectura és, alarmantment, paupèrrim.

La puerta de los vientos ha estat, en el meu cas, una d'aquestes anècdotes que acaben essent una obsessió; ha estat esperant pacientment poder abocar-se a aquesta pàgina d'invitació a la lectura. Però ha valgut la pena.

Perquè aquesta antologia de textos que pertanyen a la literatura del Marroc, que publiquen diferents especialistes, és una sorpresa excel·lent, inesperada, i cal donar les gràcies als autors de la selecció. És reconfortant trobar, de sobte, que hi ha una literatura viva i àgil, actual, en un país proper, del qual amb prou feines sabem més que el que anuncien els mitjans de

DIVERSOS AUTORS
La puerta de los vientos
Destino, Barcelona 2004, 294 pàg.

comunicació social i el que vam aprendre a través de la Història i de la Geografia. I, sobretot, si l'actualitat ens arriba només a través de barques, cayucos, replens d'hommes, dones i nens que miren de refer la seva vida en ocupacions que comencen en feines que duen a terme en la clandestinitat, per la dificultat d'aconseguir el que anomenem genèricament «els papers».

La puerta de los vientos ens permet conèixer fragments de les obres de vint-i-sis escriptors marroquins, dinou dels quals han fet servir directament l'espanyol en els seus textos, la resta estan oficialment redactats en àrab o francès, i traduïts pels autors de l'antologia.

Com s'indica en la introducció, no s'ha pretès en l'antologia presentar tot el que s'escriu al Marroc, sinó, des d'una perspectiva no acadèmica, apropar el lector a

determinats aspectes de la realitat cultural d'aquest país a través de textos molt diferents.

Es tracta d'una selecció arbitrària, fruit de molts contactes personals establerts durant estades i treballs al Marroc.

Val la pena aproximar-se a aquest món diferent, tan proper al món ibèric, i seguir una tradició que abraça llargs períodes de la nostra història col·lectiva, des de Ramon Llull fins als poetes i apologistes de l'Al-Andalus. El món àrab és en el substrat de les nostres llengües i grans autors dels nostres orígens es van inspirar certament en una cultura que, no perquè ara està estancada en un punt aparentment mort, deixa de ser important per a la nostra cultura, personal i col·lectiva.

No entrarem en el detall de cadascun dels contes. Cal entrar en el volum amb la consciència que som a *La puerta de los vientos* abocats alhora a l'Atlàntic i al Mediterrani, i de cara a Europa...: «La porta de tots els vents per la qual entra el ponent i surt el llevant que s'alternen en l'estret de Gibraltar, on irromp el nord i s'escapoleix (o ho intenta) el sud.»

La sensibilitat, el realisme, la capacitat de detall descriptiu i un sentit especial dels aspectes lírics, fan que aquests textos tinguin un atractiu especial. Com a contes que són en la seva majoria, tenen el valor de la rapidesa i la capacitat de suggeriment necessaris perquè puguin catalogar-se dins de la tradició dels apòlegs, de la qual tant gaudeixen les literatures orientals, i que tant han influït en les nostres obres moralitzants de tots els temps.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Neix la Cobla Cossetània

A partir d'aquesta temporada a la ciutat de Tarragona hi haurà una nova cobla que durà el nom de Cossetània, el nom de la regió amb capital a Tarragona abans del període romà.

La nova cobla ja ha iniciat els seus assaigs, tot i que per la raó de disponibilitat dels seus membres preveu començar a actuar el proper mes d'abril. Amb tot, es plantegen celebrar abans la seva presentació oficial amb un concert.

La majoria dels músics ja tenen experiència en cobla, perquè provenen de formacions existents o n'havien format part amb anterioritat. Cal remarcar també que la mitjana d'edat és força baixa.

A efectes legals, la cobla Cossetània estarà vinculada al *Casal Tarragoní*, tot i que funcionarà amb autonomia pel que fa a aquesta entitat sardanista. Telèfons de contacte: Irene Jordà: 617 362 241; Sergi: 977 313 849 i 667 741 434. (C.C.)

Nova etapa de la Banda Municipal de Barcelona

La Banda Municipal de Barcelona inicia una nova etapa artística de la mà de diferents directors musicals de primera línia, entre ells Jordi Moreda, Salvador Brotons, Albert Argudo i Alfons Reverté, convidant diferents instrumentistes de primer nivell, com Lluís Claret, Albert Guinovart i Jordi León.

Dins d'aquesta línia de treball, la banda es va afegir el 13 de gener passat als molts homenatges dedicats a la memòria del gran compositor Joaquim Serra i Corominas, promoguts arreu de Catalunya per commemorar el centenari del seu naixement a Peralada, el 4 de març del 1907. Aquesta prestigiosa formació instrumental dirigida per Jordi Moreda va materialitzar el seu homenatge a Joaquim Serra amb la interpretació de les versions per a banda simfònica de títols tan emblemàtics com *Cavalleresca*, *Puigsolí* i *Impressions camperoles*. (C.C.)

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara només per 105,99€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 105,99€ per any ☐ Amb dos pagaments semestral de 53€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació) ☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Com era la pell dels dinosaures?

Si eren rèptils havien de tenir pell de rèptil. O sigui sense pèls (cosa pròpia dels mamífers) i més aviat rugosa i aspra. I així s'han dibuixat i representat des de fa anys. Però no és el mateix la pell d'un cocodril que la d'una sargantana. Tothom ho sap. Per consegüent no es pot afirmar amb completa seguretat quin grau d'aspror, de duresa o de gruix tenia cadascuna de les espècies conegudes, que només ens han deixat els seus ossos. Però heus aquí una novetat científica: almenys d'una espècie podem dir amb certesa com era la seva pell. S'acaba de trobar un fòssil de dinosaure que ens l'ha deixat ben conservada.

Es tracta d'un *Hadrosaurus*. La Universitat de Manchester amb la National Geographic Society acaben de presentar l'estudi que ha durat tres anys del fòssil de dinosaure més complet de tots els trobats fins ara. Era un herbívor bípede de finals del cretaci (fa uns 67 milions d'anys) que ha arribat fins a nosaltres conservant la seva morfologia funcional (volum del cos, estructura dels músculs, articulacions...) i fins i tot la textura de la pell, de la qual s'han pogut inferir les pautes de coloració. Es veu ben clarament que era recoberta d'escames poligonals.

Aquest fòssil havia estat trobat el 1999 per un noi de Dakota del Nord.

km/h. Encara que científicament és un *Hadrosaurus*, gènere biològic ben conegut, com a individu els que l'han estudiat l'han anomenat *Dakota*. I diuen que aquest *Dakota* farà enraonar molt.

Nosaltres hi afegirem: totes aquestes troballes ens ajuden a conèixer millor l'obra de la Creació.

S'adonà que allò que sorgia en un punt del terreny de la finca de casa seva no era una roca qualsevol i la família va decidir de contactar amb la Universitat de Manchester, que accedí a encarregar-se de l'extracció d'aquella prominència. Els experts acabaren el seu treball el 2004: era un bloc de pedra de 4.500 quilograms que fou extret amb molta cura per no fer-ne malbé el contingut. Després fins i tot amb un escàner es pogué veure que havia fossilitzat abans que els bacteris n'ataquessin l'interior. Se'n conserven els cartílags que enllacen les vèrtebres, cas únic fins ara; no se n'havien vist mai de fossilitzats. També s'han pogut veure i estudiar els tendons i els músculs i deduir-ne com era el pas de l'animal i la seva carrera que podia arribar als 45

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Panorama actual de la Paleontologia

47 Més troballes de l'espècie «Homo habilis»

A vui dia hi ha acord general entre els paleontòlegs sobre la posició de l'*Homo habilis* en el conjunt de l'evolució. Consideren que aquesta espècie és la primera del gènere *Homo* que aparegué sobre la terra, anterior a l'*Homo erectus*, i que n'és probablement un avantpassat. Hi va haver en un principi discussions sobre la seva posició en l'escala taxonòmica, però avui dia en tenim una acceptació pràcticament universal des de fa anys. El professor M. H. Wolpoff a la seva *Paleontology* (Nova York, 1980) ja deia: «L'*Homo habilis* és una categoria taxonòmica ja consolidada.»

Després de la troballa que R. Leakey en féu de les primeres restes el 1962 se n'han fet moltes altres i s'han fet elucubracions sobre com seria la seva vida a partir dels instruments de pedra que ens ha deixat. Ho hem d'explicar.

Jaciments de fòssils d'aquesta espècie

El nom d'*habilis* posat per Leakey venia de considerar que els instruments lítics trobats als mateixos llocs dels fòssils demostraven que ja posseïa una certa «habilitat». Això volia dir també que si aquells trossos de pedra treballats eren indicadors de la seva presència es podia deduir d'on se'n trobessin que ell ja existia. Fins ara els fòssils més antics de l'espècie són de fa 2,3-2,2 milions d'anys, però com que s'han trobat eines de pedra semblants de fa 2,7-2,6 milions d'anys sembla que s'hauria d'endarrerir la data de la seva aparició d'uns 400.000 anys. Quant de temps visqué l'espècie? Com que les últimes restes més properes a nosaltres són de fa 1,6-1,4 milions d'anys, hem de dir que podria

haver-se extingit a aquest moment o poc més tard.

Tots els fòssils que en tenim, considerats segurs, provenen de dos llocs africans:

1. Olduvai (Tanzània): Els fòssils d'aquest indret es representen per les sigles OH seguides d'un número. Les principals troballes són: OH 7 (que és la de R. Leakey de 1962), que comprèn una mandíbula, dos parietals, fragments d'occipitals i d'un temporal amb alguns ossos de la mà que mostren que ja tenia el dit polze oponible als altres; la capacitat cranial seria d'uns 600 cm³. L'antiguitat 1,8 milions d'anys; OH 8, els ossos d'un peu d'un adult que mostren la manca de prensibilitat i l'adequació al bipedisme. També de fa 1,8 milions d'anys; OH 13, un crani fragmentari amb part de l'occipital, parietal dret i temporals, fragments del frontal i alguns ossos cranials més, part de la mandíbula amb la seva dentició i part del maxil·lar superior. Capacitat cranial de 650 cm³ i antiguitat 1,6-1,4 milions d'anys; OH 24, crani fragmentari amb una capacitat d'uns 590 cm³ i de fa uns 2 milions d'anys; OH 62, el més complet amb 302 fragments de gairebé totes les parts de l'esquelet, analitzat per Johanson el 1990. Postura erecta clara i antiguitat 1,8 milions d'anys.

2. Koobi Fora (Kenya): Els fòssils d'aquest lloc, de prop del llac Turkana, porten les sigles KNM-ER i de l'*habilis* se n'hi trobaren dos de molt interessants: el primer, trobat per Richard Leakey (fill de Louis) el 1972, és el KNM-ER 1470, que és el més representatiu de l'espècie per ser el més ben conservat de tots. Se li ha pogut recompondre

perfectament el crani sencer, que té 775 cm³ de capacitat i 1,8 milions d'anys d'antiguitat; El KNM-ER 3735, descobert el 1990 també per l'equip de Richard Leakey, comprèn fragments de crani, omòplat, clavícula, humer, radi, cúbit, falanges de la mà, sacre, fèmur i tibia, antiguitat de 1,88-1,91 milions d'anys.

La «cultura» de l'«Homo habilis»

L'encefalització dels *habilis* és força notable, clarament superior a la dels australopitecs. Vol dir això que podien posseir una certa cultura? Hem de ser prudents abans de donar-hi una resposta. També dels australopitecs es digué que podien haver tingut unes habilitats que haurien deixat rastre. Així ho digué Raymond Dart, el qual, després de trobar ossos d'australopitecs a Macapansgat ajuntats amb els d'animals com gaseles, antílops, girafes i simis, en va treure la conclusió que aquests homínids havien estat caçadors i que potser feien servir els ossos, banyes i dents dels animals que caçaven per tallar, esqueixar i raspar el que fes falta, i d'això en digué «cultura osteodontocràtica» (=d'ossos, dents i banyes). Aquesta interpretació es veié del tot infundada ja que era molt més segur que, tal com es trobaven les restes, fossin d'animals devorats per depredadors que també s'atrevien amb els australopitecs, els quals no eren caçadors sinó caçats. Dels australopitecs Pivetau ha dit, i amb raó: «Ignorem per complet la seva manera de viure.»

Però pel que fa als *habilis* la cosa ja es veu més seriosa. En el mateix jaciment on Louis Leakey en trobà el primer exemplar hi havia uns còdols amb l'aparença d'ha-

ver estat trencats artificialment, d'aquí el nom d'*habilis* que posà a aquell homínid, considerant que ell ho havia fet. A més, a Olduvai hi ha ossos de bèsties que mirats al microscopi electrònic es veuen amb incisions produïdes a cops de pedra, com si haguessin estat descarnats per treure'n la carn, i es fa difícil donar-hi una altra explicació. També cal dir que els nombrosos instruments de pedra que ara s'ha vist que acompanyen els fòssils, per senzills i matiusers que siguin, semblen fabricats segons uns esquemes regulars i intencionats que van variant amb el temps. Afegim-hi encara que se'n troben que no corresponen geològicament al lloc on apareixen, cosa que ens diu que van ser traslladats d'un altre indret. Per tot això els paleontòlegs donen el nom d'«indústria olduvaiana» (o, fins i tot, «cultura olduvaiana») a la manifestada per aquests còdols i altres pedres treballats tan toscament.

Aquests instruments lítics han estat classificats en dues classes: *choppers* i *chopping-tools*. Un *chopper* és un còdol de la mida d'una pilota de tennis que presenta un marge que talla i es veu obtingut picant la pedra per treure'n trossos (estelles) unidireccionalment, i per *chopping-tool* una pedra semblant obtinguda picant en dues direccions. Més encara segons A. Broglio i J. Kozłowski (a *Il Paleolitico. Uomo, ambiente e culture*, Milano 1987) s'hi poden veure cinc menes d'obtenir l'eina: percussió directa, percussió indirecta, mitjançant una enclusa, amb tècnica bipolar i per pressió. Instruments d'aquests tipus se'n troben en un lapse temporal de més d'un milió d'anys, i s'hi veuen successius perfeccionaments. Hi va seguir després una altra cultura dita «acheuliana». Ja en parlarem.

Aquí es planteja la qüestió: era veritablement humà l'*Homo habilis*? Fabricar instruments de pedra vol dir tenir ja ànima racional? No necessàriament. També els ximpanzés saben fer-se bastonets per furgar llocs on hi ha possibles aliments. El que sí es pot dir és que implica un instint força desenvolupat.

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

06.50-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Espurna d'alba
Evangeli
Sant Rosari
Laudes des de Montserrat Santoral
 08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)
 09.00-18.00 *Radiofórmula*
 22.00-23.00 *Finestra oberta* (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

19.00-20.00 *Vida sana*
 20.00-21.00 *El tercer temps*
 21.00-22.00 *Coneixes Jesús?*
 23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)
 00.00-01.00 *Completes-Radiofórmula*
 01.00-02.00 *Ressons* (música en català)
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimarts

20.00-21.00 *Parlem de Salut*
 21.00-22.00 *Buscant la llum*
 23.00-00.00 *Paraules d'amor*
 00.00-01.00 *Completes-Radiofórmula*
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimecres

18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*
 19.00-20.00 *De cap i de nou*
 20.00-21.00 *A peu de carrer*

21.00-22.00 *Temps d'escolta*
 23.00-00.00 *Projectes*
 00.00-01.00 *Completes-Radiofórmula*
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dijous

19.00-20.00 *Redescobrir Amèrica*
 20.00-21.00 *Sense embuts*
 23.00-00.00 *Mirades*
 00.00-01.00 *Completes-Radiofórmula*
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Divendres

18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*
 19.00-20.00 *Catalunya sense barreres*
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia*
 00.00-01.00 *Pregària de Completes*
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dissabte

06.50-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Espurna d'alba
Evangeli
Sant Rosari
Laudes des de Montserrat Santoral
 08.00-10.00 *Radiofórmula*
 10.00-11.00 *A tota costa* (submarinisme)
Aires hípics

11.00-12.30 *Trotamundos*
 12.30-00.00 *Radiofórmula*
 00.00-01.00 *Pregària de Completes*
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Diumenge

06.50-08.00 *El tren de les set*
Espurna d'alba
Evangeli
Sant Rosari
Laudes des de Montserrat Santoral
 08.00-09.00 *Radiofórmula*
 09.00-10.00 *Tot sardana*
 11.00-12.30 *Missa de Montserrat*
 12.30-14.30 *Rutes per Catalunya* (excursions)
 18.00-18.30 *La taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals)
 18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
 20.00-20.30 *Església Viva*
 20.30-23.00 *Melodies de fe* (música cristiana)
 23.00-23.45 *La cantata*
 23.45-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana)
 00.00-00.30 *Pregària de Completes*
 00.30-01.00 *Jazz*
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00 *Informatiu matí + el temps + agenda*
 10.30 *Agenda*
 12.00 *Butlletí informatiu*
 14.00 *Informatiu migdia + el temps + agenda*
 16.00 i 18.00 *Butlletí informatiu*
 18.30 *Agenda*
 20.00 *Informatiu vespre + el temps + agenda*
 20.30 *Música Principat* (Dl., Dm., Dc.)
La Taula de l'Evangeli (Dj.)
Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00 *Agenda*
 14.00 *Agenda*
 16.00 *Agenda*
 17.30 *Agenda*

Diumenge

08.00 *Agenda*
 14.00 *Agenda*
 16.00 *Agenda*
 17.30 *Agenda*

RÀDIO BARCELONA

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
 Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominicana» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

Diumenge 10

08.45 *Islam hoy*
 Programa de la comunitat islàmica.
 Director: Mohamed Chakor.
 09.00 *Buenas noticias TV*
 Programa de la comunitat evangèlica.
 Director: José Pablo Sánchez Núñez.
 09.15 *Shalom*
 Programa de la comunitat jueva.
 Director: Benito Garzón.
 10.00 *Últimas preguntas*
 Programa religiós catòlic per a gent que té dubtes.
 Directora: M. Ángeles Fernández.
 10.25 *Testimonio*
 Reportatges el denominador comú dels quals és ser el relat de vides «viscudes en cristià» explicades en primera persona.
 Director: Isidro Catela.
 10.30 *Santa Misa*
 Amb la participació aquesta setmana de la Coral Via Cantorum, de Barcelona, sota la direcció de Maria Isabel Jackle.
 Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra. Coordinador: Ignasi Miranda.
 11.20 *Els camins de la calma*
 Programa de documentals que proposa itineraris per indrets de Catalunya que tenen les esglésies com a eix central.
 Director: Ferran González.
 11.30 *Pueblo de Dios*
 «Semillas y letras.» Burkina Faso és un dels països més pobres del món. Des de l'any 1948 els Germans de La Salle es dediquen gairebé exclusivament a l'educació escolar dels habitants d'aquest país africà.
 Director: Julián del Olmo.

Diumenge 10

10.30 *Signes dels Temps*

Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc.
 Director: Francesc Rosaura.

11.20 *Fonaments de la fe*
 «Humanisme.»

Cada divendres

20.00 *Creure avui*

Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai *Temps de reflexió*.
 El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Canal Català Televisió Tarragona

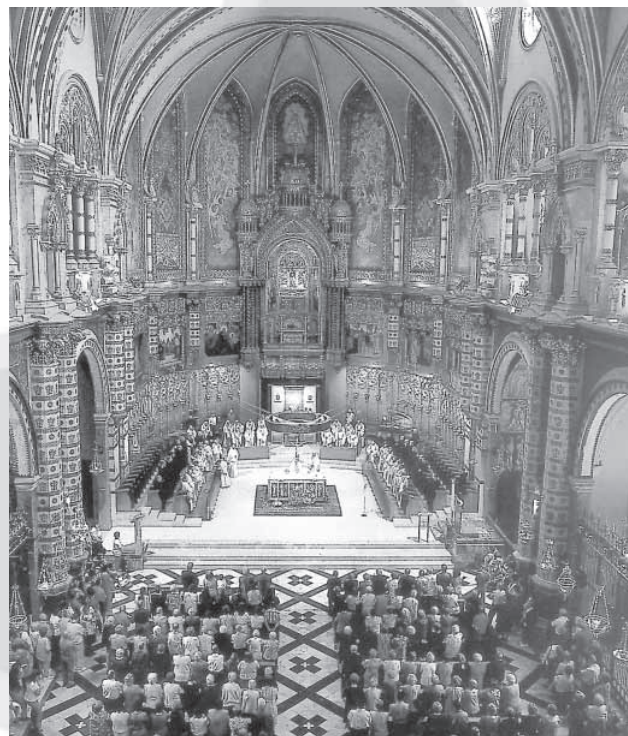
Als quatre vents

Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emeta cada diumenge a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
 El programa també s'emeta pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona, presentat per Jordi Callejón i Maria del Mar Ribé. S'emeta per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9.30 h; Televisió de l'Escala, diumenges, a les 12.30 h; Televisió de Tossa de Mar, diumenges, a les 21.00 h; Canal Nord Televisió, diumenges, a les 11.50 h; Televisió Costa Brava, diumenges, a les 24.00 h; Canal Català la Selva, diumenges, a les 8.30 h; Canal Català Girona Pla, dissabtes i diumenges, a les 8.00 h.

us ofereix en
 directe des de la
 basílica de
 la Mare de Déu
 de Montserrat

de dilluns a diumenge,
 a les 7.30 h,
 la pregària de Laudes

Cada diumenge,
 a les 11.00 h,
 la Misa conventual

■ Barcelona 106.6

■ Tarragona 100.6

■ Catalunya Central 93.7

■ Girona 103.4

■ Tortosa 90.1

■ Garraf 96.8

■ Vic 91.3

■ Lleida 91.5

■ Cerdanya 104.4

■ La Seu d'Urgell 105.0

■ Andorra 107.5

www.radioestel.com

FEBRER ES EL MES CONSAGRAT A LA PURIFICACIÓ DE LA MARE DE DÉU

Internet

• **LOLO.**— La pàgina www.amigosdelolo.com ens apropa la figura de Manuel Lozano Garrido, «Lolo», laico, periodista i malalt, gran devot de l'eucaristia i de Maria.

• **CÀRITAS VITÒRIA.**— Ha renovat la seva pàgina, www.caritasvitoria.org, on ofereix un espai atractiu i dinàmic, a més d'informació sobre la missió, la identitat i els serveis de Càritas.

Altres bisbats

• **INTERNET I CINEMA.**— De l'11 al 13 de febrer se celebra a Madrid l'Assemblea de delegats diocesans de mitjans de comunicació amb el tema *Pantallas grandes y pequeñas: Internet y cine*. Més informació: tel. 913 439 739, fax 913 439 727, a/e: medios.cee@planalfa.es.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS I RELIGIOSOS.**— Del 17 al 22 de febrer, dirigits per Joaquín Estévez, a Ourense. Més informació: tel. 988 221 154; del 18 al 23, predicats per Juan Pérez Soba, a Ortigosa del Monte (Segòvia). Més informació: tel. 915 511 916.

• **CATEQUESI.**— La Subcomissió Episcopal de Catequesi organitza del 25 al 27 de febrer, a Madrid, les XLI Jornades nacionals de delegats diocesans de Catequesi amb el tema *El nuevo Catecismo. Jesús es el Señor*. Més informació: catequesis.cee@planalfa.es.

• **PATRIMONI CULTURAL.**— Del 28 al 29 de febrer, a Madrid, jornada d'estudi i informació sobre *Patrimonio cultural de la Iglesia y marco legislativo estatal y autonómico: aspectos conflictivos*. Organitza: Comissió Episcopal de Patrimoni Cultural. Més informació: tel. 913 439 642, fax 913 439 602, a/e: patrimonio.cee@planalfa.es.

Barcelona

• **COS DE PORTANTS DEL SANT CRIST DE SANTA MARIA DEL MAR.**— Convida a participar en la devoció del via crucis de Quaresma, a l'interior de la basílica tots els dissabtes, de 18.15, a partir del 9 de febrer. Divendres Sant tindrà lloc pels carrers del barri de la Ribera, a les 9.30. Més informació: tel. 935 313 522 i 607 233 946.

• **CAFÈ ENTORN LA BÍBLIA.**— El 9 de febrer, a les 18.30, a la parròquia de Sant Eugeni I Papa, c / Comte Borrell, 303 - Barcelona.

• **XI CICLE DE CONCERTS DE CORS I ORQUESTRES UNIVERSITÀRIES.**— El 9 de febrer, a les 20.00, concert del cor de la Universitat Pompeu Fabra, dirigit per Enric Azua-

ga, a la parròquia de Sant Josep de Mataró.

• **RENOVACIÓ CARISMÀTICA CATÒLICA.**— El 10 de febrer, a les 10.00, concert per a l'evangelització al Col·legi Sant Miquel, c/ Rosselló, 175 - Barcelona. Organitza: Joves de la RCC a Catalunya. Més informació: tel. 934 196 355.

• **CAIXAFORUM.**— L'11 de febrer, a les 19.00, xerrada sobre *Temps de fantasies: laberints, somnis diürns i altres mediacions rituals*, amb Jonathan Rosenbaum (crític de *Chicago Reader*); el 12, a les 19.30, taula rodona sobre *El futur de l'educació a Catalunya*; el 13, a les 17.00, *Händel i l'oratori: la maduresa*; a les 19.30, Ferran Gallego (professor d'Història del feixisme a la UAB), parlarà sobre *El nazisme alemany*; el 14, a les 11.30, matinal d'art sobre *Escriptura, llengua i pensament etruscos*; a les 19.30, conferència de José Luis Guerin (cineasta) amb el tema *Una poètica de l'esbós. Estètica del cinema de Charles Chaplin*; el 16, a les 17.30, i el 17, a les 12.00, concert familiar *Sakapatú! Un viatge per la música andina*; el 17, a les 19.30, concert del centenari del Palau de la Música Catalana amb Antonio Ortiz (piano). Av. Marquès de Comillas, 6-8 - Barcelona, tel. 934 953 945, web: www.laCaixa.es/ObraSocial.

• **CURS DE FRANCISCANISME.**— De l'11 al 28 de febrer, de 19.00 a 21.00, Josep Manuel Vallejo i Jacint Duran imparteixen el curs *Sant Francesc d'Assís: vida i experiència de Déu*, a la Facultat de Teologia de Barcelona (c/ Diputació, 231). Més informació: www.teologia-catalunya.cat.

• **UNIVERSITAT ABAT OLIBA CEU.**— El 12 de febrer, a les 18.00, al Saló de Graus de la Universitat Abat Oliba CEU, tindrà lloc la presentació del nou llibre de Paulino Castells, *Psicología de la familia. Conocernos más para vivir mejor*. Presideix el Dr. José M. Alsina, rector magnífic de la UAO CEU. C/ Bellesguard, 30 - Barcelona.

• **PARRÒQUIA MARE DE DÉU DE LA BONANOVA.**— El 12 de febrer, a les 21.30, catequesi d'adults a càrrec del professor Antoni Bentué sobre el tema *El sentit de la pregària avui i del sufragi pels d'ahir (morts)*. Plaça Bonanova, 12 - Barcelona, tel. 934 175 858.

• **CERCLE LA SALLE.**— El 12 de febrer, a les 17.30, taller de pregària; el 14, a les 18.30, Carmina Sesé, profes-

sora de català, parlarà sobre *La Renai-xença a Barcelona*. Més informació: plaça del Nord, 14 - Barcelona, tel. 932 181 077 i 690 378 450, a/e: mariano.magaz@terra.es.

• **EDITORIAL CLARET.**— El 13 de febrer, a les 19.30, presentació del llibre *La pregària de la porta*, de Juanjo Fernández Sala. Hi participaran Enric Puig, autor del pròleg; Ezequiel Mir, d'Editorial Claret, i l'autor. Escola Professional del Clot, c/ València, 680 - Barcelona.

• **FAMÍLIA FRANCISCANA.**— El 13 de febrer, a les 20.00, pregària de la família franciscana de Barcelona: conversió, commemoració del vuitè centenari de la conversió de sant Francesc, *Germans, comencem, que fins ara no hem fet res*. Lloc: Franciscanes Missioneres de la Immaculada Concepció, pl. Universitat, 2 - Barcelona.

S. I. CATEDRAL BASÍLICA BARCELONA

• **ORGUE.**— El 13 de febrer, a les 20.00, concert amb Jordi Pajares. Obres de Mendelssohn, Brahms i Reubke, entre altres. Lloc: catedral de Barcelona.

• **FUNDACIÓ CLARET.**— El 14 de febrer, de 19.30 a 21.00, sessió del II Cicle Claret de pensament xerrades-col·loqui sobre *Creació i sentit en un univers en evolució*, a càrrec de Manuel García Doncel. Més informació i inscripcions: c/ Nàpols, 346, 1r 2a - Barcelona, tel. 934 761 450, fax 934 761 451, a/e: info@fundacioclarer.org, web: www.fundacioclarer.org.

• **COSMOCAIXA.**— El 14 de febrer, a les 10.00, activitat per a centres educatius sobre *Nombres, geometria i bombolles*, amb Anton Aubanell (catedràtic IES Sa Palomera de Blanes, professor de la UB); a les 19.00, conferència *L'extinció dels dinosaures: mites, fets i teories*, amb J. David Archibald (departament de Biologia, Universitat estatal de San Diego, EUA); xerrada *La conjectura 3x + 1 i els límits de la matemàtica*, a càrrec de Jaume Llibre (catedràtic de la UAB); el 16 i 17, a les 11.00, activitat familiar *Meravellosa*

química. Més informació: www.laCaixa.es/ObraSocial.

• **ANDORRA.**— El 15 de febrer, a les 19.00, Mons. Joan Enric Vives, bisbe de la Seu d'Urgell, parlarà sobre *Andorra, una identitat a conèixer*, al Col·legi de Doctors i Llicenciats de Catalunya, rbla. Catalunya, 8, pral. - Barcelona.

• **MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES.**— El 15 de febrer, a les 19.30, reflexió sobre *L'atenció, el respecte i el secret del món*, amb Josep M. Esquirol. C/ Anglès, 55 - Barcelona, tel. 932 038 915, web: www.benedictinescat.com.

• **GERMANDATS I CONFRARIES.**— El 16 de febrer, a les 17.00, pregó de Setmana Santa a càrrec del P. Josep Joan Badia Ardanuy (monjo de Montserrat i exconsiliari de la Germanat del Rocío de Barcelona). L'acte començarà amb un concert de marxes processionals amb l'associació musical Ciutat de les Roses, de Sant Feliu de Llobregat, dirigida per Antonio Ramírez. Parròquia de Sant Agustí, pl. Sant Agustí, 2 - Barcelona. Cal confirmar l'assistència: tel. 933 175 563.

• **SEMINARI MENOR OBERT.**— Per a joves de 12 a 18 anys per plantejar-se la seva vocació en un clima fraternal i festiu. Propera trobada: 15 i 16 de febrer. Més informació: tel. 934 541 600 i 648 181 505, Mn. David Álvarez.

• **COMUNITAT DE JESÚS.**— Organitza una trobada amb el P. Michel Lafon el 16 de febrer, a les 17.00, al carrer Joan Blanques, 10, de Barcelona. S'iniciarà amb un col·loqui sobre l'acollida del món musulmà al nostre país, continuarà amb l'eucaristia i un sopar fred.

• **PARRÒQUIA MARE DE DÉU DE LA MEDALLA MIRACULOSA.**— El grup bíblic i missioner «Cinco panes y dos peces», units a la campanya de la Família Paulina, organitza el 16 de febrer, de 18.00 a 20.00, i el 17, de 9.00 a 14.00 i de 18.00 a 21.00, la 3a Tómbola Missionera *Bíblics per a la Xina*. C/ Consell de Cent, 114 - Barcelona; el 17, a les 17.00, conferència bíblica quaresmal sobre *L'últim sopar*, c/ Consell de Cent, 110 - Barcelona.

MISSES en favor de l'Església de l'Europa de l'Est i del Tercer Món

¿Sabeu que milers de sacerdots de l'Església Missionera i de l'Europa de l'Est subsisteixen gràcies als estipendis de les Santes Misses que «Ajuda a l'Església Necessitada» fa arribar a aquests veritables deixebles de Crist d'avui dia?

Els donatius a aquesta Associació són deduïbles a la Declaració de la Renda. CIF núm. Q-2800175 - H.

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu
Filial: c/ Lluís Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763
BSCH - CCC: 0049-1806-91-2110636317
La Caixa - CC: 2100-1344-63-0200111817
E-mail: fc@ain-es.org / www.ain-es.org

«Podeu ajudar-los encarregant-los misses amb el mateix estipendi que a la seva diòcesi. Ells les celebraran amb molt de gust per les SEVES INTENCIONS»

* Vull que se celebrin..... MISSES per les intencions següents:.....

* Envio..... € com a DONATIU

Nom i Cognoms:.....

Carrer i número:.....

C. Postal i Ciutat:.....

- **SICAR.**— El 17 de febrer, de 16.30 a 20.30, espai de discerniment i experiència vocacional per a joves, de 18 a 30 anys, que estiguin en recerca de quin és el seu camí entre les diferents formes de vida cristiana. Casal Bellesguard, Bellesguard, s/n - Barcelona, tel. 932 118 240, a/e: experienciasicar@gmail.com.

- **PARROQUIA DE LA CONCEPCIÓ.**— El **24 de febrer**, a les 19.00, el bisbe auxiliar emèrit de Barcelona, Mons. Pere Tena, impartirà una conferència quaresmal sobre *La Paraula de Déu en la vida de l'Església*; a les 20.00, vespres solemnes. C/ Llúria, 70 - Barcelona, web: www.concepciobcn.com.
- **TIBIDABO.**— Organitza la cinquena peregrinació a Terra Santa, del **16 al 23 de maig**. Inscripcions: tel. 934 175 686.
- **GRUP UNIFICACIÓ PASQUA.**— Pregària setmanal per a la unitat dels cristians: **tots els dimecres**, a les 19.15, a la parròquia major de Santa Anna, c/ Rivadeneyra, 3 - Barcelona; **tots els dissabtes**, a les 17.00, a la parròquia de la Puríssima Concepció, c/ Aragó, 299 - Barcelona.
- **SANTÍSSIM.**— **Tots els dilluns** no festius, d'11.00 a 12.00, exposició solemne del Santíssim; eucaristia a les 12.00. Parròquia de la Mare de Déu de la Bonanova i els Sants Gervasi i Protasi, pl. Bonanova, 12 - Barcelona.

Lleida

- **«SPE SALVI».**— El 7 de febrer, d'11.00 a 14.00, xerrada als sacerdots de la diòcesi sobre l'encíclica *Spe salvi* de Benet XVI, a càrrec de Mn. Joan Esquerda Bifet, canonge de Santa Maria la Major de Roma.
- **CINEMA PER A JOVES.**— El 8 de febrer, a les 20.00, al teatre de l'Acadèmia Mariana, organitzat per les Delegacions de Joves i Missions, cinefòrum amb la projecció de *Vete y vive*.
- **VETLLA DE JOVES DEL PILAR.**— El 8 de febrer, com cada segon divendres de mes, de 22.00 a 23.30, a la parròquia del Pilar, vetlla de joves amb exposició del Santíssim i Rosari dels joves. Més informació: pilarpeople@yahoo.es i www.espacioblog.com/jovesdelpilar.
- **CARMEL.**— El 9 de febrer, de 10.30

a 12.45, al santuari de Santa Teresina, seminari sobre l'espiritualitat del carmel amb el tema *El misteri: contemplació, assimilació i missió*, a càrrec del P. Àngel Briñas.

- **LITÚRGIA.**— El 9 de febrer, de 10.00 a 12.00, a l'Acadèmia Mariana, trobada de la Delegació de Litúrgia amb el tema *Quin aspecte del Crist subratllen les confraries a Lleida*, a càrrec del consiliari Mn. Gerard Soler.

- **BÍBLIA.**— El 9 de febrer, de 17.00 a 19.00, als locals parroquials de Sant Martí de Lleida, curs de Bíblia dedicat a les paràboles. Dirigeix: Mn. Daniel Turmo.

- **PARRÒQUIA DE LA MERCÈ.**— El 9 de febrer, a les 20.00, eucaristia de Mans Unides presidida pel rector P. Joaquim Millán. Tot seguit, sopar de la fam.

Terrassa

- **CENTRE CULTURAL MARATA.**— El **10 de febrer**, a les 10.00, a la parròquia de Santa Coloma de Marata (les Franqueses del Vallès), actuació del Duo 4X6: Cèlia Sanabria, violí, i Carles Pons, guitarra. Hi interpretaran peces de Demeullicac, Boutros, Machado, Nin, Manuel de Falla i Sarasate.

Urgell

- **SEMINARI DEL POBLE DE DÉU.**— El **16 de febrer**, d'11.00 a 13.00, aula oberta sobre *Avui, estem cridats a ser sants?*; el **16 i 17**, taller bíblic *La santedat en la Bíblia*. Casal Sant Martí, pl. Església, s/n - Campelles, tel. 972 727 288, fax 972 727 585, a/e: csm@spdd.org.

Vic

- **TROBADA HOSPITALÀRIA CON-
TEMPLATIVA.**— El 16 de febrer,
de 10.00 a 17.00, al convent de Santa
Clara de Manresa, l'orde de Sant Joan
de Déu i les monges dominiques volen
oferir una plataforma per renovar el
compromís cristià dels joves. Més in-
formació: tel. 649 115 160 (sor Lucía),
938 740 815 (sor Juana Mari), a/e:
trobadajove2008@gmail.com, web:
www.jovenessanjuandedios.org.

- **COVA DE SANT IGNASI.**— Del **29 de febrer al 2 de març**, recés per a parelles amb T. Canals, E. Escola, E. Fonts i A. García. Més informació: tel. 938 720422, a/e: covae@covamanresa.cat. web: www.covamanresa.cat.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

- Perquè els minusvàlids psíquics siguin ajudats i respectats
- Perquè els instituts de vida consagrada reforcin la seva dimensió missionera

«CATALUNYA CRISTIANA» ALS QUIOSCOS DE CATALUNYA

Podeu trobar-la setmanalment a:

Maria Pujades Majó	Francesc Macià, 86	08358	Arenys de Munt
La Formiga d'Or	Av. Portal de l'Àngel, 3	08002	Barcelona
Llibreria Balmes	Duran i Bas, 11	08002	Barcelona
Llibreria Claret	Roger de Llúria, 5	08010	Barcelona
Llibreria L'Escaire	Pg. Maragall, 342	08031	Barcelona
Llibreria Mateu	Santa Maria, 22	17820	Banyoles
Papereria Bitlloch	Ample, 25	17300	Blanes
Llibreria Empuries	Álvarez de Castro, 6	17001	Girona
Llibreria Diocesana	Pl. del Vi, 2	17004	Girona
Llibreria Issauna	Pg. Bell-lloc, 7	25210	Guissona
Comerç i Estanc	Ponts i Arola, 28	25240	Linyola
Llibreria Ramon Llull	La Palma, 9	25002	Lleida
L'Ossetfi	Av. Alcalde Porqueres, 32	25008	Lleida
Llibreria Moral S.C.P.	Major, 27	08783	Masquefa
Llibreria Dalmases	Jacint Verdaguer, 5	25230	Mollerussa
Llibreria Larsa		08199	Montserrat
Llibreria Joan Fons	Jaume Fons, 13	08784	Piera
Llar del Llibre	Pg. Pl. Major, 12 34	08202	Sabadell
Llibr.-papereria Pilar Boladeras	Pl. Major, 10	43420	Sta. Coloma de Queralt
Kiosco Baldiri Bosch	Eusebi Güell, 87	08830	Sant Boi de Llobregat
Llibreria Dach	Sant Miquel, 5	25280	Solsona
Llibreria Sauret	Carme, 14	25300	Tàrraga

Reserveu el vostre exemplar, ara!

Anuncis per paraules

DIVERSOS

ADVOCADA especialista en nul·litats
matrimonials i separacions. 1a visita
gratuïta. Tel. 934 510 707.

ADVOCADA especialista en dret de família, nul·litats eclesiàstiques. Diplomada en Dret Matrimonial Canònic. Tel. 934 880 606 / 976 667 804.

COMPRA i VENDITA

COMPRO SEGELLS, monedes,
postals, cromos, i joguines antigues.
Tel. 933 578 394.

COMPRO rellotges de qualsevol tipus, ràdios, làmpades, mobles, segells, postals, monedes, llibres, joies i instruments musicals. Tel. 609 230 303.

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari a CATALUNYA CRISTIANA c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona.

NOMBRE DE SETMANES **IMPORT TOTAL**

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ C. P.

TELÈFON DNI/CIF

	6,30 € minim 3 setmanes
	12,60 € minim 2 setmanes
	18,90 €

REQUADRAT: suplement de 3€ per inserció. Preus amb IVA Inclòs.

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

El jesuïta Jesús Renau s'ha dedicat durant anys a la pastoral dels joves i a l'ensenyament. Va ser provincial de la Companyia de Jesús de la Tarraconense del 1995 al 2001. És escriptor, consiliari actual del Casal Lloïola de Barcelona, professor de teologia espiritual a l'Iscreb i membre del centre d'estudis Cristianisme i Justícia. A finals de l'any 2001 va donar peu a una iniciativa de pregària per Internet: la Pregària Virtual. L'editorial Claret va publicar el 2005 un recull d'aquestes meditacions que s'envien per correu electrònic.

**P. Jesús Renau, s.j.,
animador de la Pregària
Virtual a Internet**

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Parlem de la parròquia (i 4)

Ben segur que la manca o la migradesa del que vinc anomenant el nucli dur d'una parròquia és greu. Però també ho és la seva incomunicació amb l'entorn humà per al qual existeix. De vegades s'observa una tendència al tancament en una minoria, en un tarannà social, en un determinat estil d'espiritualitat. Altres vegades es tracta de pura incapacitat de connectar amb la gent. En tot cas, aquest és un problema fonamental. A diferència d'un club, que es deu als seus socis, la parròquia no s'esgota en el servei als seus fidels. Es deu al grup humà que l'envolta. Existeix per tal de fer-los arribar la proposta de l'Evangeli.

Aquesta visió oberta, evangelitzadora, ha començat per arrelar en la consciència de la comunitat. Res en una parròquia, de la pregària personal a la litúrgica, de la catequesi al servei de la caritat, pot restar al marge d'aquesta sol·licitud. Es tracta d'educar en el sentit de poble sacerdotal: l'Eucaristia de cada dia, i més encara la del

diumenge, no és la missa dels qui en participen, pocs o molts, sinó la de tot el poble pel qual aquells intercedeixen. La paraula proclamada espera ser traduïda en la vida real de cadascun dels qui l'escolten per tal fer-se propera i assequible a tants que, compartint la mateixa vida, la ignoren. La mobilitat de la societat d'avui, especialment a les grans ciutats, no invalida aquesta visió: la situa en un context humà més ample, en el qual els membres de les diverses comunitats parroquials es mouen i, objectivament si més no, convergeixen. Tampoc aquestes comunitats es formen sempre a partir de l'estricta veïnatge sinó, de vegades, a partir d'altres factors de convivència.

Aquesta mentalitat de parròquia evangelitzadora ha de traduir-se també amb l'obertura de més canals de comunicació cap enfora. Això demana, en primer lloc, molta presència, sigui de preveres, sigui de diaques, sigui de laics. Una pastoral a hores convingudes... impossibilita l'encontre fortuït, sovint de conseqüències imprevisibles. Els anomenats despatxos parroquials —un nom ambigu— potser haurien d'estar menys especialitzats en determinades funcions i esdevenir espai de trobada, de diàleg lliure. No resulta fàcil començar... però, com diu la dita, primer és l'ocasió, el lladre ve després. I les esglésies tantes hores tancades? En algunes es fan càrrec de tenir-les obertes grups de voluntaris jubilats. La pregunta, tot comptat i debatut, seria: què hi pot trobar un no iniciat a la parròquia? Què es fa per ell? I, encara, una altra: què hauria estat de la samaritana sense Jesús assegut al pou, o de Zaqueu sense Jesús passant pel seu costat, o de tants publicans sense Jesús barrejant-se amb ells? Com el Senyor, la parròquia ha de ser visible, propera, assequible. Se l'ha de poder trobar anant pel carrer.

«La pregària és un autèntic do d'amor»

—Pot explicar als lectors de *Catalunya Cristiana* en què consisteix la Pregària Virtual?

—La Pregària Virtual intenta ser una ajuda per pregar en la vida corrent, enmig del tràfec de cada dia. Va adreçada especialment a joves, encara que és oberta a gent adulta. Es rep per correu electrònic a qui la demana a jrenau@jesuites.net. Surt un o dos cops per setmana i té tres modalitats: pregàries, suports per ajudar a pregar i ajudes, que són escrits tant de les persones que les reben com de fragments d'espiritualitat clàssics i importants.

—Com va néixer aquesta iniciativa?

—En una conversa amb dos joves amics, la Marta i l'Ignasi, que tornaven d'uns dies de recés a Taizé, m'explicaven la dificultat que tenien per pregar a Barcelona. Reconeixent que no és el mateix fer-ho a Taizé, intentava explicar que també enmig de la ciutat podem trobar el Senyor. Com que no els veia massa convençuts els vaig demanar el seu correu i a ells dos, que per cert abans de l'estiu pensen casar-se, els vaig enviar la primera pregària. Això va passar cap a finals del 2001.

—Quants receptors hi ha en aquest moment? I quin és el perfil del receptor?

—Es fa difícil calcular el nombre de receptors, perquè hi ha molts que la reenvien als seus amics. Penso que en aquests moments deuen ser entre 1.500 i 1.800. Directament des del meu ordinador en surten prop de 1.000. També es fa difícil calcular les edats. La majoria tenen entre 18 i 35 anys. Els receptors són de tota mena. Domina gent creient implicada en la vida parroquial, comunitària o dels moviments. Hi ha també persones en procés de conversió, etc.

—Interaccions amb vostè o entre els receptors?

—Sí. Hi ha una bona xarxa de relacions. La llibertat que representa rebre un correu electrònic que es pot llegir, es pot guardar, reenviar o eliminar de forma que no cal donar explicació de res, ho és també per establir una relació de consulta, recerca, amistat... De fet, a mi em representa diàriament entre una hora i dues hores de treball, que és una altra forma d'estar unit al Senyor. Hi ha històries molt emocionants i en les quals copses la presència de Jesús en el món i en el jovent actual. A cops

també hem fet recessos en els quals els participants poden interaccionar entre ells, amb bona acollida i fruit positiu.

—Com s'emmarca la Pregària Virtual dins la web dels jesuïtes Espai Sagrat?

—Som com cosins germans. Ara estem molt a prop de participar tots junts d'una nova web dedicada exclusivament a diverses modalitats de pregària. Voldria destacar que hi ha un altre cosí germà que es diu «La colla d'amics de Jesús», que va orientada als infants i que dirigeix la Teresa Borrut. Crec que ajuda molt catequistes, pares i els mateixos infants.

—Té cap desig o projecte per al futur dins d'aquesta iniciativa?

—El meu desig és poder ajudar a trobar Jesús i a esdevenir deixebles seus en aquesta societat. M'agrada molt el jovent actual. Penso que alguna cosa de molt profund s'està movent en molts i moltes d'ells, i que la pregària és fonamental, un autèntic do d'amor. Mentre pugui miraré de fer tot el possible en aquest sentit, i des d'aquest corrent dinàmic interior espero que sortiran noves iniciatives i projectes.

Marta Nin

Ara mateix

Rauxa

Les nostres cançons

Marina Rossell, amb molt d'encert, ha tret un nou disc, *Clàssics catalans...*, en el qual interpreta les cançons populars més conegudes del nostre país, ja siguin anònimes o bé d'autor, religioses i també profanes. Hi trobem peces tan imprescindibles i al mateix temps tan diferents entre elles com ara *El Virolai*, *Els Segadors*, *La Santa Espina* o *L'emigrant*. Totes elles no només són àmpliament conegudes, sinó que van indissolublement lligades a la identitat catalana.

Que una cantant de casa nostra publiqui un recull de cançons populars catalanes no hauria de ser cap notícia, però inexplicablement és un fet poc habitual. La gran paradoxa és que els catalans, qui més qui menys, coneixem les cançons que ens identifiquen com a poble, però a l'hora de la veritat no les canta ningú, ni la gent corrent ni els professionals. Aquesta contradicció és causada per una sèrie de complexos que arrosseguem de fa anys i que han aconseguit fer-nos creure que cantar aquestes cançons, que justament són les nostres, no és «progre» i fa antiquat. Hem d'entendre d'una vegada per totes que si realment som i ens sentim catalans no ens ha de fer vergonya saber-les i cantar-les, perquè són les nostres cançons i perquè ningú no les cantarà per nosaltres.

Eduard Brufau

Mans **Unides**

www.mansunides.org

Telèfon 93 487 78 78 - www.mansunides.org
Donatius a les delegacions de Mans Unides,
a Bancs i Caixes, a Servicaixa i a Internet